

การติดต่อวิญญาณ

ตอนสอง

โดย

เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์

แปลและเรียบเรียง

โดย

ศิริ พุทธศุภกร

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๓,๐๐๐ เล่ม พ.ศ. ๒๕๑๒

ราคาเล่มละ ๑๒ บาท

คำนำ

ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือ เอสเทล โรเบิร์ตส์ ทั้งหมดมีสองตอน
ตอนที่หนึ่งได้พิมพ์เสร็จเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๒
และตอนที่สองได้พิมพ์เสร็จเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๑๒
ซึ่งเป็นระยะห่างกันสี่เดือน สำหรับผู้ที่ได้อ่านตอนที่หนึ่ง
จบแล้ว มีเป็นจำนวนมากที่พยายามถามถึงตอนที่สอง
ซึ่งเป็นตอนที่จบบริบูรณ์ และเท่าที่สังเกตดูรู้สึกว่หนังสือเล่มนี้ได้รับความสนใจไม่น้อย และสิ่งหนึ่งที่ทำให้
ข้าพเจ้าดีใจ ก็คือปัญหาที่เคยสงสัยกันมานานและสงสัย
กันมาก ที่ว่า *คนเราตายแล้วจะยังมีชีวิตอยู่อีกหรือไม่?*
หรือว่าสูญไปเลย? นั้นไม่มีใครเลยแม้แต่คนเดียวที่ถาม
ข้าพเจ้า ที่ไม่มีใครถาม ก็เพราะทุกคนที่ได้อ่านหนังสือ
เล่มนี้แล้วมีความแน่ใจว่า *คนเราตายแล้วไม่สูญ ตาย*
แล้วยังมีชีวิต และทุกคนจะต้องเป็นไปตามกรรมที่
ได้ทำเอาไว้

ข้าพเจ้าได้พยายามมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่สิบปี
 ได้อธิบายให้ คนทั้งหลาย เข้าใจใน เรื่องเหล่านี้ ทั้งนี้
 เพราะข้าพเจ้ารู้ดีว่า ความเชื่อที่วานเป็นรากฐานสำคัญ
 ของศีลธรรมในสังคม และเป็นรากฐานซึ่งจะเว้นไม่
 ได้ในการรู้แจ้งอริยสัจ ซึ่งจะทำให้คนเราพ้นจากความ
 ทุกข์ได้จริงๆ แม้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ความพยายาม
 ของข้าพเจ้าไม่ไร้ผล เมื่อก่อนที่เดี่ยวข้าพเจ้าอธิบายแต่
 ในทางวิชาการ และแม้ต่อมาข้าพเจ้าจะพิสูจน์ได้หลัง
 จากที่ข้าพเจ้าสามารถติดต่อกับโอปปาติกะได้โดยผ่านทาง
 คุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี แล้วก็ตาม แต่ตัวอย่างที่พิสูจน์ได้
 แม้จะมีหลายรายก็จริง แต่ก็ไม่ใช่ชัดเจนและมีหลักฐานที่
 เท่ากับหลักฐานที่บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ และอีกอย่าง
 เนื่องจากคนไทยเรายอมรับนับถือว่า ฝรั่งเป็นผู้ที่เจริญ
 กว่าเราในด้านวิชาความรู้ต่างๆ และฝรั่งจะเชื่ออะไรเขา
 จะต้องทำการพิสูจน์ให้แน่นอน การทำงานของเขามีระ
 บบที่ดี เพราะเหตุที่คนไทยเราโดยทั่วไปมีความเชื่อกัน
 เช่นนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อหนังสือเล่มนี้ได้แสดงออกมา

อย่างชัดเจนว่า ฝรั่งได้ทำการค้นคว้าและพิสูจน์เรื่องนั้น
 ได้แล้ว และมีคนเชื่อถือมากมาย เพราะมีหลักฐานและ
 ข้อพิสูจน์ที่ชัดเจน ซึ่งในบรรดากลุ่มคนที่เชื่อนี้ มี
 บุคคลทุกอาชีพและทุกระดับการศึกษา สำหรับคนที่มี
 ทุนพอกที่จะเชื่อในเรื่องเหล่านี้อยู่บ้างแล้ว เมื่อมาได้อ่าน
 หนังสือเล่มนี้ จึงทำให้เกิดความเชื่อแน่นว่า คนเราตาย
 แล้วไม่สูญ โอปปาทิกะมีจริง

ข้าพเจ้าเชื่อมานานแล้วว่า ความเชื่อเกี่ยวกับ
 เรื่องโอปปาทิกะนี้ เมื่อได้แพร่หลายกว้างขวางออกไป
 อย่างมากมายแล้ว คนไทยเราส่วนใหญ่เกือบจะทั้งชาติก็
 ตื่นตัวในเรื่องศาสนา และหันมาสนใจในทางนี้มากขึ้น
 ซึ่งอันที่จริงเวลานี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นชัดอยู่แล้วว่า จำนวน
 นักศึกษาที่หันมาสนใจ ทางนี้ และเชื่อถือในเรื่องนี้มีมาก
 ขึ้นโดยลำดับ ปัญหาที่ยากเกี่ยวกับเรื่องชาติหน้า รู้สึก
 ว่าจะไม่มียกแล้ว ข้อนี้ทำให้ข้าพเจ้าตั้งใจจริงๆ และทำให้
 มีกำลังใจอย่างมากในอันที่จะเผยแพร่เรื่องเหล่านี้ให้กว้าง
 ขวางยิ่งขึ้น ปัญหาสำคัญที่ยังติดอยู่มีอยู่ข้อเดียวคือ เรื่อง

นั่นเอง เพราะความมหัศจรรย์ต่างๆ นั้นในเมื่อเราเข้าใจ
เหตุผลแล้ว มันก็เป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับคนที่ไม่
เข้าใจเหตุผล ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่ไม่ค่อยจะยอมเชื่อ
หรือไม่ก็ ต้อง สร้างนิยาย ขึ้นมาเพื่ออธิบายปรากฏการณ์
ของธรรมชาติต่างๆ เหล่านี้ ดังที่คนในสมัยโบราณได้
ทำกันมาแล้ว

พร รตนสุวรรณ

๑๕ มิถุนายน ๒๕๑๒

สำนักค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ (ชั่วคราว)

๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๑๗๖๕๔ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรราช

๕
ของตรงกันข้ามกับโรงภาพยนตร์บุศยพรรณ

สารบัญ

บทที่ ๕ การทรงวิญญาณโดยได้ยินเสียงจาก

โอปปาติกะโดยตรง หน้า ๑ ถึง ๔๒

วิธีการทรงวิญญาณตั้งกล่าว หน้า ๑

ข้อคิดเห็นของบุคคลภายนอก ,, ๒๐

เซอร์เฮนรี ซีเกรฟ นักแข่งรถผู้มีชื่อเสียง ,, ๒๓

กุหลาบ ๑๒ ดอก ,, ๔๐

บทที่ ๑๐ ภาษาที่ใช้ในโลกโอปปาติกะ หน้า ๔๓ ถึง ๗๑

ภาษาเดิมยังจำเป็นสำหรับภูมิต่ำ หน้า ๔๓

การเข้าทรงพูดภาษาฮอลันดา ,, ๔๘

ภาษาอินเดียนแดง ,, ๔๘

ภาษาฟินแลนด์ ,, ๕๑

ภาษาสวีตเซอร์แลนด์ ,, ๕๓

ภาษาสวีเดน ,, ๕๔

ภาษาฝรั่งเศส ,, ๕๔

ภาษาท้องถิ่นของนิโกร ,, ๕๕

การเขียนเป็นภาษาฮอลแลนด์โดยโอปปาติกะ ,, ๕๗

ภาษาชินทูกสถานี	„ ๖๗
ผลของการทำบุญอุทิศของให้	„ ๗๐
บทที่ ๑๑ การเข้าทรงโดยใช้เสียงของ	
โอปปาติกะโดยตรง (ต่อ) หน้า ๗๒ ถึง ๑๑๘	
นักแข่งเรือชาวญี่ปุ่น	หน้า ๗๒
ตัวอย่างของคำอธิษฐานที่ให้ผลสมความปรารถนา	
๑. คดีเบสซี แมนนิง	„ ๗๖
๒. ตัวอย่างรายชื่อที่ ๒	„ ๑๐๔
๓. ตัวอย่างรายชื่อที่ ๓	„ ๑๐๕
เซอร์อาเธอร์ โคนเนน คอยล์	„ ๑๐๘
ตัวอย่างระยะยาว	„ ๑๑๕
บทที่ ๑๒ การกลับมาติดต่อ	หน้า ๑๑๘ ถึง ๑๖๕
คดีเอ็ดการ์ วอลเลซ	„ ๑๑๘
การถ่ายรูปโอปปาติกะ	„ ๑๒๓
เคนนิส เนลสัน เทอร์	„ ๑๒๘
รหัสลับของการติดต่อส่วนตัว	„ ๑๓๑
เอมมา คันลิฟ โอเวน	„ ๑๓๓

(๓)

ลอร์ด นอร์ธคิลฟ์ ราชาแห่งการหนังสือ	
พิมพ์อังกฤษ	„ ๑๓๖
แคนนอน เซพพาร์ต	„ ๑๓๙
จิโน วัทกินส์—การถ่ายรูปโอปปาติกะ	„ ๑๔๐
นักสำรวจฟอเซ็ท ผู้สามารถถอดกายทิพย์	
จากกายเนื้อได้	„ ๑๔๕
ปาฏิหาริย์ที่น่าขบขัน (เรื่องผ้าคลุม)	„ ๑๕๖
ปฏิกิริยาหายใจ และเหตุการณ์ล่องหน้า	„ ๑๕๙
ความช่วยเหลือของโอปปาติกะ	„ ๑๖๓
เสียงอิสระ	„ ๑๖๖
บทที่ ๑๓ สงคราม	หน้า ๑๗๐ ถึง ๒๒๕
ไม่มีพรหมลิขิต	„ ๑๗๐
โอปปาติกะผู้ประสพภัยจากสงคราม	„ ๑๗๙
ผู้หลงทางในโลกโอปปาติกะ	„ ๒๐๓
ลักษณะของน้ำเสียงและลีลาการพูดของ	
แต่ละคนไม่เหมือนกัน	„ ๒๐๗
สัญญาณเกาะประตุ	„ ๒๑๒
สองพี่น้องเหยื่อสงคราม	„ ๒๑๗

(๔)

บทที่ ๑๔ ความเห็นจากบุคคลภายนอก หน้า ๒๒๖
ถึง ๒๖๒

วิธีการทรงวิญญาณ ๒ วิธี ,, ๒๓๒

การหลอกของคนทรงหรือความมกมายของ
ผู้ร่วมพิธีเป็นไปไม่ได้ ,, ๒๓๘

ทฤษฎีฟิลิกฟิลันของพวกไม่ยอมเชื่อ ,, ๒๔๐

บุคคลเชื่อโดยข้อพิสูจน์ ไม่ใช่โดยปาฏิหาริย์ ,, ๒๔๕

เอกโทพลาสติก รอด (Ectoplasmic Rod) ” ๒๔๗

ภูมิที่ต่างกันย่อมมีความถี่ของคลื่นต่างกัน ,, ๒๕๑

เราควรยอมรับความไม่รู้รอบของตนบ้าง ,, ๒๕๖

บทที่ ๑๕ ท่านเมฆแดง หน้า ๒๖๓ ถึง ๒๘๑

ความสำคัญของความเชื่อเรื่องโลกหน้า ,, ๒๖๓

ความตายคือการนอนหลับ ,, ๒๖๖

พระเจ้าคือจิตสมบุรณ์ ,, ๒๗๒

พระเจ้าอยู่ในตัวเรา ,, ๒๗๔

อำนาจของเมตตา ,, ๒๗๘

ข้อความบางตอน ในหนังสือเล่มนี้ที่น่าสนใจ

ความช่วยเหลือที่เป็นไปได้ ในโลกหน้านั้น มีองค์การหนึ่งที่ยินดีจะตอบสนองคำวิงวอนหรือคำอธิษฐานจากบุคคลในโลกนี้เหมือนกัน ในเมื่อมีเหตุการณ์และสถานการณ์พอที่จะอำนวยให้กระทำเช่นนั้นได้ (หน้า ๘๙) (There is an organization in the Beyond able to provide the answer when conditions are appropriate)

การต่อสู้เพื่อสัจธรรม จงร่วมมือกันให้ดีในการที่เราทำการณรงค์ต่อสู้เพื่อสัจธรรม ซึ่งเรากำลังกระทำอยู่บัดนี้ เพราะกำลังมีอำนาจอันยิ่งใหญ่คอยดำเนินการขัดขวางเราอยู่เหมือนกัน แต่ขอให้เราจงก้าวหน้าต่อไปอย่าหยุดยั้งเสียกลางคัน (หน้า ๑๑๑) (Watch our interests in the battle for truth that is now taking place. Great forces are opposing us, yet we must go forever forward)

(๖)

ตายแล้วไม่สูญ การที่คนเรายังมีชีวิตอยู่หลังจากการตายของกายเนื้อแล้วนั้น เป็นความจริงที่เชื่อถือได้อย่างแท้จริง และไม่ใช่เรื่องโกหกปกคลุมอย่างที่คนส่วนมากคิดกันเลย (หน้า ๒๑๗) (Survival after death is an accomplished fact and not a fallacy as so many people believe)

ผู้เฝ้าดูอย่างเงียบ ๆ บุคคลทั้งหลายที่เราคิดว่าได้ตายไปแล้วนั้น ได้เฝ้าดูพวกเราที่มีชีวิตอยู่เสมอและพร้อมที่จะช่วยเหลือแนะนำเราว่า ทำอย่างไรจึงจะต่อสู้กับความลำบากที่แวดล้อมเราอยู่ และเมื่อเหตุการณ์ถึงขั้นร้ายแรงจนถึงขนาดที่เราไม่สามารถจะแก้ไขด้วยตนเองได้แล้ว ท่านก็จะสามารถช่วยเหลือแนะนำเรากลับมาควรจะไปขอความช่วยเหลือจากที่ใด (หน้า ๑๖๕)

(This is a remarkable instance of the so-called dead watching over the living, instructing them how best to meet the troubles that beset them and where to turn for help when the burden becomes too great)

(๓)

ไม่มีพรหมลิขิต ชะตาชีวิตที่ได้กำหนดชีวิตของมนุษย์ไว้แล้วอย่างแน่นอน คือพรหมลิขิตนั้น ไม่มี คือหมายความว่า อนาคตของบุคคลจะเป็นอย่างไรนั้น ไม่ใช่สุดแล้วแต่ว่าพระพรหมจะลิขิตมา ดังนั้น คำทำนายอนาคตใด ๆ ก็ตาม ที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์นั้น ย่อมเป็นเรื่องที่คาดคะเนเอาว่า น่าจะเป็นเช่นนั้นเช่นนั้นได้ มากกว่าที่จะยืนยันได้ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น ๆ แน่แน่นอน ร้อยเปอร์เซ็นต์ (หน้า ๑๗๐) (There is no such thing as destiny,.....nothing in this life is preordained. It therefore follows that any prophecy that is dependent on the actions of men for its fulfilment must be an expression of probability rather than certainty)

อนาคตของมนุษย์ขึ้นอยู่กับเจตน์จำนงอันเป็นเสรีของมนุษย์เอง ไม่มีมนุษย์หรือเทพดาผู้ใดกล่าวได้โดยเด็ดขาดว่า ในวันนี้เดือนนี้ปีนี้ เหตุการณ์นั้น ๆ จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน เพราะอนาคตของมนุษย์เป็นเรื่องที่ต้องขึ้นอยู่กับมนุษย์เท่านั้น และไม่มี

(๘)

ใครรู้ล่วงหน้าว่ามนุษย์จะใช้เจตน์จำนงอันเป็นเสรีของเขาไปในทางใด (หน้า ๑๗๒) (Neither man nor spirit can say with certainty that on a given date certain things will come to pass, because the future is dependent on man and the exercise of his free will is always an unknown factor)

กฎเกณฑ์เปลี่ยนได้เมื่อสภาวะแวดล้อมเปลี่ยน
อาจเป็นไปได้ว่า วิทยาศาสตร์ซึ่งเรารู้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ และซึ่งนักปรัชญาเชื่อกันว่าเป็นส่วนหนึ่งของความจริงอันสูงสุดนั้น เมื่ออยู่ในภูมิหรือโลกอื่นก็ไม่ได้ดำเนินไปตามกฎเกณฑ์ดังเช่นที่เป็นอยู่ในโลกนี้ (หน้า ๒๖๐)
(But surely it may be possible that science, as known to us, which all philosophers agree is an abstraction from reality, does not apply in the same way over there)

อมตธรรม ทำอย่างไรเราก็ไม่สามารถจะตายได้ เพราะวิญญาณของเราเป็นอมตะ (หน้า ๒๖๓) (We cannot die because our spirits are immortal)

(๘)

ความสำคัญของความเชื่อในเรื่องโลกหน้า ถ้าบุคคลไม่ยอมรับความจริงอันเป็นแก่นแท้ข้อนี้ (คือโลกหน้ามีอยู่จริง) ความเชื่อในศาสนาทั้งหมดก็จะมีค่าอย่างไร้ค่าและศาสนาทั้งปวงก็จะต้องล้มครืนลงมาตามๆกัน (หน้า ๒๖๔) (without acceptance of this central fact the whole edifice of religious faith must fall down)

ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราเชื่อเรื่องตายแล้วไม่สูญ จิตใจของเราจะเต็มไปด้วยแสงสว่างและมีความอบอุ่นอยู่ตลอดกาล (หน้า ๒๖๕) (The truth of survival floods the mind with light and warmth)

เราจะไม่เศร้าโศกถึงผู้เป็นที่รักของเราผู้ล่วงลับไปจากโลกนี้อีกต่อไป เพราะเรารู้ดีว่าเขาเหล่านั้นยังคงมีชีวิตอยู่ และเราก็จะต้องพบกันใหม่อีกอย่างแน่นอน (หน้า ๒๖๕) We no longer mourn for the dear ones who have left us, for we know they live and that we shall meet again)

จิตสร้างวัตถุ จิตเป็นผู้หล่อหลอมวัตถุให้เกิดขึ้นมา ไม่ใช่วัตถุเป็นผู้หล่อหลอมให้จิตเกิดขึ้น คนทุกคนจะต้องทำความพยายามเพื่อความหลุดพ้นของตัวเอง เราเป็นแต่เพียงผู้ชี้ทางให้แก่เจ้าทั้งหลาย เจ้าจะต้องทำการระมัดระวังตัว กุศลสติเฝ้าประตูใจของเจ้าไว้ให้ดี (หน้า ๑๗๗) (Mind moulds matter, matter does not mould the mind. Man alone must work out his own salvation. I can but show the way and bid you keep ever watchful at the door of your mind)

โรงเรียนสำหรับวิญญาณ ชีวิตนี้เป็นโรงเรียนสำหรับวิญญาณ ทั้งนี้ทุกคนจะต้องทำความเพียรเพื่อความหลุดพ้นสำหรับตนเองด้วยตนเอง (หน้า ๒๕๕) (This life is a school for the soul and each man must work out his own salvation)

เจตน์จำนงอันเป็นเสรีที่มีขอบเขตต์ต่างกัน คนเราทุกคนย่อมมีอิสระเต็มที่ในอันที่จะใช้ความตั้งใจของตนทำอะไรก็ได้ตามปรารถนา เป็นแต่ว่าเจตน์จำนง

อันเป็นเสรี^๕นั้น อาจจะถูกขังอยู่ในวงแคบหรือจำกัดบ้างสุดแล้ว
 แต่ว่าสภาวะแห่งจิตใจของเขาจะก้าว^๕ขึ้นมาได้แค่ไหน
 (หน้า ๒๕๘) (คือถ้าได้พัฒนาจิตมาสูงมากก็มีเจตน์จำนง
 อันเป็นเสรีกว้างขวางมากขึ้นตามส่วน) (Man has
 complete freedom of will, this only being limited
 by the state of mind to which he has risen)

โรครภัยไข้เจ็บเป็นเรื่องของร่างกายเท่านั้น^๕

เราจะไม่กลัวตายและโรครภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นแก่เราอีกต่อไป
 เพราะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสภาวะที่จะเกิดขึ้นแก่เราเพียง
 ชั่วคราวเท่านั้น^๕ และหลังจากนั้นเราก็จะตื่นขึ้นมามีชีวิต
 ใหม่โดยมีร่างกายที่สมบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง (หน้า ๒๖๕)
 (We no longer fear death and disease for ourselves,
 for we know these are but temporary conditions and
 that we shall re-awaken to a new life in a perfect
 body)

ความตายคือการนอนหลับ^๕ ความตายนั้นก็ไม่
 มีอะไรมากไปกว่าการนอนหลับชนิดหนึ่งนั่นเอง (หน้า
 ๒๖๖) (Death is no more than falling asleep)

การทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น การทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นไม่ได้หมายความว่า จะต้องทำการงานอันยิ่งใหญ่มหาศาลที่ทำให้มีชื่อเสียงก้องโลกเสมอไป แต่อันที่จริง อยู่ที่การทำงานที่อยู่ใกล้ตัวเราที่สุดนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ (หน้า ๒๗๖) The natural expression of love is service to others, not so much in the performance of great works as in doing that which lies nearest to hand.

อายุขัยของมนุษย์สั้นเกินไป การที่จะหวังว่าเราจะได้บรรลุความสำเร็จโดยสมบูรณ์ ภายในอายุขัยของเรา นั้น ย่อมเป็นไปได้ ทั้งนี้หลังจากที่เราตายแล้ว เราจะต้องไปเกิดใหม่ในโลกทิพย์ ซึ่งจะมีภูมิต่าง ๆ หลายต่อหลายชั้นด้วยกัน หลังจากนั้นแล้ว เราก็จะกลับมาเกิดใหม่ในโลกนี้อีก หรืออาจจะเกิดใหม่ในโลกทิพย์ภูมิใดภูมิหนึ่งที่ซ้อนกันอยู่ก็ได้ เพื่อที่วิญญานของเราจะได้พัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้น และในที่สุดซึ่งก็ไม่มีใครทราบว่า จะเป็นระยะเวลานานเท่าใด เราจะวิวัฒนาการไปถึง

(๑๓)

จุด ๆ หนึ่ง ซึ่งจะทำให้เราไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไป
และเราก็จะก้าวไปสู่ภูมิแห่งวิญญานที่สูงกว่านั้น (หน้า
๒๗๗) It is not to be expected that we can achieve
perfection within the span of one lifetime. After death
we go to the astral plane, in which there are many worlds
of consciousness. After a period we incarnate once again
on this earth, or some other interpenetrating world,
for the further progress of our souls. Eventually, and
who can say how long this may take, we reach a
state of evolution at which further reincarnation is no
longer necessary and we pass on to higher realms of
spiritual existence.

บทที่ ๑

การทรงวิญญาน

โดยได้ยินเสียงจากโอบปาติกะโดยตรง

Direct Voice

ในการแสดงอำนาจทางทิพย์จักขุ (Clairvoyance) ทิพย์โสต (Clairaudience) หรือการทำนายโดยจับต้องสิ่งของ (Psychometry) ทั้ง ๓ ประการนี้ ผู้แสดงหรือคนทรงไม่ได้หมดความรู้สึก คือยังมีความรู้สึกเหมือนคนธรรมดาตามปกตินั่นเอง ถ้าหากว่าคนทรงเป็นผู้ที่มีความชำนาญดี ก็อาจจะไม่รับรู้ถึงเหตุการณ์ถึงสิ่งอื่น หรือโลกภายนอกที่เกิดขึ้นรอบข้างเธอบ้างก็ได้ แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เป็นไปในการทำงานเดียวกับที่ศิลปินหรือช่างวาด ช่างปั้น ผู้ซึ่งในขณะที่เขากำลังทำงานด้วยจิตเป็นสมาธิอยู่นั้น ก็จะไม่รู้สึกสภาวะภายนอกเช่นเดียวกัน ในรายคนทรงก็เป็นไปในการทำงานนั้น คือไม่มากกว่านั้น

จนถึงกับหมดสติไปเลยทีเดียว ดังนั้นสำหรับคนที่มาคุย
อยู่ด้วยกันก็เห็นได้ว่าผู้เป็นคนทรงก็เป็นผู้มีชีวิตชีวา รู้สึก
ในเหตุการณ์ภายนอกได้ดี เช่นเดียวกับผู้ที่เข้ามาร่วม
ประชุมคนอื่นด้วยเหมือนกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีเรื่องทีก่อให้เกิดความสงสัย
ได้หลายประการ คือผู้ทำการค้นคว้าในทางจิตที่ไม่เชื่อ
ในเรื่องนี้ ก็ได้ตั้งแง่สงสัยไว้ว่า เมื่อคนทรงยังมีความ
รู้สึกต่อโลกภายนอกโดยสมบูรณ์ โดยประการดังกล่าว
มานี้ ผู้เป็นคนทรงก็อาจจะสันนิษฐานเรื่องราวต่าง ๆ
เอาเองบ้างก็ได้ไม่มากนักน้อย จากน้ำเสียง จากท่าทาง
และคำพูด หรือเครื่องแต่งตัวของผู้มาหาว่า ผู้มาหานี้
จะมีสภาวะแห่งจิตใจเป็นอย่างไร หรือจะมีพื้นฐานใน
ทางการเงินหรือในทางสังคมเป็นอย่างไร ทั้งนี้ก็เป็น
ธรรมดาในการต้อนรับบุคคลที่แปลกหน้านั้น เราก็มัก
จะคาดคะเนพื้นฐานความประพฤติกความรู้ และสภาวะ
ทางใจของเขาจากเครื่องแต่งกาย และจากเครื่องประกอบ
ภายนอกดังกล่าวมานี้เอง แต่อันที่จริงนั้นปรากฏว่า

คนทรงที่ชำนาญดีแล้วทุกคนจะไม่ถือเครื่องแต่งกายหรือลักษณะภายนอกประการต่าง ๆ ของผู้ที่มาหาอันเป็นมาตรฐานเลยเป็นอันขาด ถ้าจะมีบ้างก็อาจจะเป็นคนใหม่ที่เริ่มหัดใหม่ ๆ ซึ่งโดยมากก็มักจะกระทำไปโดยไม่รู้ตัวเสียมากกว่า แต่สำหรับผู้ที่ชำนาญแล้วจะเรียกได้ว่า “บิณฑุบิตตา” ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อของสิ่งประกอบภายนอกหรือลักษณะเช่นนั้นเป็นอันขาด

นับตั้งแต่ดิฉันได้เริ่มแสดงอำนาจทางทิพยจักขุเป็นต้นมา ดิฉันก็ไม่ยอมตัดสินคุณลักษณะหรือชั้นตำแหน่งของผู้ที่มาหาดิฉันจากเครื่องแต่งกายและจากคำพูดต่าง ๆ เป็นต้นเป็นอันขาด ดิฉันรู้ว่า ถ้าหากทำเช่นนั้นเข้าก็อาจจะทำให้จิตใจของตนเองเกิดความลำเอียง ทำให้มีการทำนายทายทักไป ตามความคิดเห็น ของ ตนไปเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นดิฉันจึงชอบที่จะไม่ให้ผู้ที่มาหาดิฉันใหม่ ๆ นั้น บอกเรื่องราวความเป็นมาแต่หนหลังของเขาให้ดิฉันทราบเลย ดิฉันจึงมีความสุข เมื่อดิฉันได้เผชิญหน้ากับผู้แปลกหน้า โดยไม่รู้เรื่องราวความ

สภาวะจิตตกภวังค์ชั้นลึก (Deep Trance) นี้ เป็นสภาวะที่เราจะต้องฝึกหัดให้เข้าถึงที่ละชั้น ถ้าหากว่าบุคคลที่เข้าถึงคือคนทรงนี้ ต้องการจะให้เข้าไปโดยไม่เกิดโทษแก่ตัวเอง เพราะถ้าเป็นการเร่งร้อนเกินไปก็จะเกิดโทษแก่คนทรงเองด้วย ดิฉันได้เคยบรรยายให้ฟังแล้วถึงการทำครั้งแรกของดิฉัน ในเมื่อท่านเมฆแดงได้สะกดดิฉัน (entrance) ในครั้งนั้นและในครั้งต่อมาอีกหลายครั้งเหมือนกัน ดิฉันก็รู้สึกแต่เพียงว่า ได้ถูกสะกดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในสภาวะเช่นนี้ วิญญาน (spirit) หรือว่าจิตใจก็ถูกพรากหรือถอนออกจากร่างกายเป็นเพียงบางส่วน ในขณะที่ดิฉันยังคงมีความรู้สึกคล้ายกับครึ่งหลับครึ่งตื่น สามารถจะรู้สึกความเป็นไปรอบตัวบ้าง ดิฉันยังคงสามารถได้ยินเสียงของผู้ที่มาหา และได้ยินเสียงพูดของตนเอง คล้ายๆ กับมาจากที่ไกลฉะนั้น ดิฉันมีความรู้สึกห่างออกไปจากร่างกายของตัวเอง คือมีความรู้สึกคล้ายๆ กันว่าจะเป็นคนบุคคลอีกคนหนึ่งที่เขาอยู่เหตุการณ์อยู่ต่างหาก ไม่ได้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ใน

เหตุการณ์นี้เลย ในตอนนั้นมีความรู้สึกที่ตัวเองไม่ได้เป็นตัวของตัวเองเลย เพราะรู้สึกคำพูดที่ปากของดิฉันพูดออกไปนั้น ไม่ได้เป็นคำพูดของดิฉันเลย นี่เป็นสภาวะที่เรียกกันว่า (trance) ซึ่งอาจจะแปลว่า ตกวงค์ก็ได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเครียดทั้งในทางประสาทและในทางร่างกายของผู้เป็นคนที่ทรงน้อยที่สุด ท่านเมฆแดงรู้ถึงความจริงข้อนี้เหมือนกัน ดังนั้นท่านจึงมีความอดทนเป็นอันดี ค่อยๆ แนะนำสั่งสอนดิฉันให้เขยิบขึ้นไปทีละขั้น จนกระทั่งถึงขั้น (trance) ซึ่งดิฉันจะต้องเข้าถึงในระยะต่อมาในภายหลัง

ดิฉันได้เคยถูกถามบ่อยครั้งว่า ความรู้สึกในขณะที่จิตตกวงค์อย่างลึก (deep trance) นั้นเป็นอย่างไร บัญหาในเรื่องนี้รู้สึกว่ายาก เช่นเดียวกับถ้าหากจะมีใครมาถามเราว่า ความรู้สึกในระหว่างหลับเป็นอย่างไรก็คิดว่าเป็นเรื่องที่ยากเช่นเดียวกัน เพราะในตอนแรกดิฉันก็รู้สึกว่านั่งอยู่บนเก้าอี้ในอิริยาบถที่พักผ่อน แต่ก็มีความรู้สึกตัวเป็นอย่างดีถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่สำหรับเหตุ

การณที่เกิดขึ้นในขณะต่อมานั้น ถ้าจะบรรยายให้ใกล้เคียงก็เห็นจะต้องใช้ข้อเปรียบเทียบว่า มีความรู้สึกเหมือนกับว่าอยู่ในสภาวะที่ได้รับการดมยาสลบ คือ ตอนแรก ก่อนที่จะหมด ความรู้สึก และ ยังรู้ถึง เหตุการณ์รอบๆ ข้างดีเหมือนปกติ นั้น ก็จะเริ่มมีอาการตัวเบา อยู่ระยะหนึ่งสั้นๆ ก่อน ซึ่งระหว่างนี้ ดิฉันจะมีความรู้สึกว่าจะอยู่ในสภาวะครึ่งรู้ตัวและครึ่งไม่รู้ตัว ตอนนั้นแหละ เป็นตอนที่จิตใจหรือวิญญาน (Spirit) กำลังถูกพรากหรือ ถอนออกไปจากร่างกาย และจะสังเกตได้โดยมีการหายใจ หักๆ อย่างเห็นได้ชัด และต่อมาผู้เป็นคนทรงจะรู้สึก หลับสนิทโดยไม่ฝัน

ในขณะที่ดิฉันอยู่ในสภาวะจิตตกภวังค์ขั้นลึก คือ Deep trance นั้น ดิฉันไม่รู้สึกถึงสิ่งใดที่อยู่รอบข้างกาย ในระยะนั้น โอปปาดิกะที่ดิฉันได้เห็นโดย ตาทิพย์ก็ดี เสียงของโอปปาดิกะที่ดิฉันได้ยินโดย อาศัยอำนาจทางหูทิพย์ก็ดี ตลอดจนถึงผู้ที่อยู่รอบข้าง ดิฉัน ในเมื่อดิฉันยังมีสติสมปฤดีอยู่ก็ดี ก็จะหายไป

โดยสิ้นเชิง ดิฉันไม่ได้เห็นอะไรเลย ไม่ได้ยินอะไรเลย และในการแสดงการพูดซึ่งโอปปาติกะจะเปล่งเสียงออกมา เป็นเสียงของเขาโดยตรงนั้น ดิฉันก็จะไม่ได้พูดอะไรเลย เช่นเดียวกัน ดิฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้คล้ายๆ กับกำลังหลับ โดยรับประธานยานอนหลับเข้าไป แล้วก็กลับฟื้นคืนสติขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ก็ในเมื่อท่านเมฆแดงหรือนายแพทย์ผู้อยู่ในขณะโอปปาติกะของท่านเห็นสมควรว่าควร จะตื่นขึ้นมาเสียที ตามปกติท่านเมฆแดงจะปลุกให้ ดิฉัน ตื่นขึ้นมา หลังจากที่ ดิฉันหมดสติไป ประมาณ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ต่อจากนั้นจิตใจของดิฉันก็กลับมาสู่โลกของ วัตถุอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับรู้สึกเห็นดเห็น้อยทั้งในทาง กายและในทางใจบ้าง แต่ที่รู้สึกมีความกระหายอยากจะ ใคร่รู้ว่า เกิดอะไรขึ้นในระหว่างที่จิตใจของดิฉันไม่อยู่กับร่างกายในตอนนั้น

อันที่จริงสภาวะจิตตกภวังค์ *Entrancement* นั้น ก็ไม่ใช่ของจำเป็นนักในการที่จะแสดงการเข้าทรงที่โอปปาติกะ จะเปล่งเสียงพูด ของเขาออกมาโดย ตรงโดยไม่ได้

การแสดงของเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ครั้งหนึ่งที่เอโอเลียน
ฮอลล์ ท่านเมฆแดงกำลังแสดงปาฐกถา โดยการสะกด
เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ให้จิตตกภวังค์ (ดูเล่ม ๑ หน้า ๒๒๒,
๒๓๓,)

ผ่านคนทรง ยังมีผู้ที่เป็นคนทรงอีกหลายคนที่มีชื่อเสียง
ทั้งในสหรัฐอเมริกาด้วย ผู้ซึ่งปกติจะดำเนินการเข้าทรง
แบบนี้ คือแบบที่โอบปาติกะมาพูดโดยเสียงของเขาโดย
ตรงแบบนี้ ในขณะที่คนทรงเหล่านี้มีสติ สามารถรับรู้
เหตุการณ์รอบข้างได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับตัวดิฉันเอง
ยังไม่สามารถกระทำถึงขั้นนั้นได้ การเข้าทรงแบบ
โอบปาติกะ จะพูดออกมาเป็นเสียงของเขาโดยตรงนั้น
จะต้องเกิดขึ้นในระหว่างที่ดิฉัน อยู่ใน สภาวะจิตตก-
ภวังค์ คือ trance และโดยปกติการเข้าทรงแบบนี้ก็ได้
กระทำกันเป็นเรื่องภายในแทบทุกครั้ง มียกเว้นอยู่ครั้ง
เดียว ถึงแม้ว่าการเข้าทรงเป็นการภายในบ้างครั้งจะมี
ผู้มาร่วมเข้าทรงด้วยถึง ๖๐ ท่านก็ตาม การแสดงต่อที่
ประชุมชน ของดิฉันที่มีอยู่ครั้งเดียวที่กล่าวว่า เป็นช้อยก
เว้นนั้น เกิดขึ้นที่หอคิงส์เวย์ในกรุงลอนดอน และดิฉัน
ได้บรรยายไว้ในบทอื่นในหนังสือเล่มนี้เหมือนกัน

อันที่จริงดิฉันก็เคยถูกสะกดให้จิตตกภวังค์จนลืม
ตัวบ่อยครั้งเหมือนกัน ในเมื่อดิฉันแสดงหรือปรากฏตัว

ในท่ามกลางที่ประชุม ซึ่งในตอนนั้นท่านเมฆแดงต้องการจะแสดงปาฐกถา แต่โอกาสเช่นนั้นเป็นเรื่องของการปาฐกถาโดยท่านเมฆแดงได้พูดผ่านดิฉัน ไม่ใช่เป็นเสียงของท่านโดยตรงที่ต้องใช้แทรกประกอบ การปาฐกถาเหล่านี้ส่วนมากเป็นเรื่องหลักวิชาชั้นสูงเกินกว่าที่ดิฉันจะเข้าใจได้ และได้รับการศึกษาพิจารณากันอย่างเคร่งครัด หลังจากที่ได้รับภารกิจบันทึกและถ่ายถอดออกมาแล้ว โดยมีนักปรัชญาและนักวิทยาศาสตร์ที่มีความรู้สูงๆ ในประเทศมาร่วมกันศึกษาอย่างเอาจริงเอาจัง และบ่อยครั้ง ก็ปรากฏว่า ท่านเหล่านั้น สรรเสริญข้อความในปาฐกถาเหล่านั้นเป็นอันมาก ข้อที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือปาฐกถาที่ท่านเมฆแดงได้แสดงโดยผ่านทางปากของดิฉันเป็นไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน แม้นักชวเลขที่ชำนาญที่สุดก็ปรากฏว่าจดไม่ไคร่จะทัน และดังนั้น นักชวเลข ที่ชำนาญที่สุดเหล่านั้นจึงสามารถจดได้ครั้งละเพียง ๒-๓ นาทีเท่านั้น ต่อจากนั้นไปก็หมดความสามารถที่จะจดทัน ดังนั้นแต่ละครั้งเราจึงต้องมีนักชวเลขคอยจด

ถึง ๔ คน โดยให้จดผลัดกันเป็นทอดๆ เพื่อจะได้จด
ได้ครบโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

ในหน้าต่อไปนี่ดิฉันได้บรรยายถึงการเข้าทรงวิญญาณที่น่าสนใจ ซึ่งดิฉันได้รับการสะกดจิตให้เข้าสมาธิขั้นลึก แต่ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่ดิฉันไม่สามารถจะรับรู้เหตุการณ์นั้นได้ด้วยตนเอง ดังนั้นดิฉันจึงรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณต่อบุคคลทั้งหลายที่เข้าร่วมวงกับดิฉันในครั้งนั้น ตลอดจน นักขลุ่ยผู้ซึ่งจะต้อง มีมาร่วมวงด้วยทุกครั้งในการแสดงการเข้าทรงแบบที่โอปปาทิกะจะพูดออกมาด้วยเสียงของเขาเอง นอกจากนั้นดิฉันก็ยังรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณต่อวงการหนังสือพิมพ์ทั้งที่เป็นประเภททั่วไป และหนังสือพิมพ์ที่ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับวิญญาณนี้ด้วย ที่ได้กรุณานำเรื่องราวดังกล่าวออกไปเผยแพร่ให้ประชาชนทราบโดยทั่วกัน

อันที่จริง ดิฉันได้รับการฝึกหัดให้เป็น คนทรง โดยการเข้าสมาธิจนล้มตัวมาเป็นเวลา ๓ หรือ ๔ ปีก่อนแล้ว ต่อจากนั้นท่านเมฆแดงจึงให้ดิฉันจัดแจง

เตรียมการเข้าทรงแบบโอปปาติกะมาพูดด้วยเสียงของตนเองซึ่งดิฉันก็มีความยินดีมาก และในการที่จะหาสมาชิกมาร่วมด้วยเป็นประจำนั้น ก็ไม่มีความยากอย่างไรนัก เพราะมอริส บาร์บานเนลล์, แฮนเน็นสว็อฟเฟอร์, ซอว์เตสมอนด์ และคอนสแตนซ์ เทรลอร์ ท่านทั้ง ๔ นี้ ได้มาเข้าร่วมประชุมกันเป็นประจำ และต่อมาสมาชิกก็มาร่วมประชุมมากขึ้นเรื่อยๆ เป็น ๑๕ หรือ ๒๐ ซึ่งท่านเหล่านี้โดยมากก็เปลี่ยนหน้ากันมาทุกครั้ง แม้จะมากี่ครั้ง ๑๕ หรือ ๒๐ ก็ตาม ทุกคนที่เข้ามาประชุมนั้น ต้องได้รับคำยินยอมจากท่านเมฆแดงเสียก่อนเสมอไป บางครั้งดิฉันก็รู้จักชื่อผู้ที่เข้ามาใหม่บ้างเหมือนกัน แต่ส่วนมากก็ไม่รู้จักเลย เป็นแต่เพียงว่าสมาชิกอื่นแนะนำมาเท่านั้นเอง โดยปกติแล้วก็ไม่ได้มีการบอกชื่อกันนัก และโดยเฉพาะในเมื่อสมาชิกเก่าได้ขอร้องให้ท่านเมฆแดงอนุญาตให้นำสมาชิกใหม่มาในครั้งต่อไปนั้น ก็ไม่ได้มีการระบุชื่อให้ทราบเลยว่าเป็นใคร สำหรับผู้ที่มาใหม่ก็ได้รับคำตักเตือนเมื่อมาถึงว่า อย่าบอกข้อความ

ส่วนตัวอะไรๆ เป็นอันขาด เพื่อให้เป็นที่น่าสนใจได้ว่า
 ข้อความที่คนทรงพูด ออกมานั้นไม่ได้เป็น เรื่อง ที่เค
 ออกมาจากข้อความที่เขาบอกให้ทราบล่วงหน้า อันที่
 จริงเรื่องนี้ก็คล้ายๆ กับว่าจะเป็นการคบคิดกันเพื่อทำ
 ให้เรื่องราวเกิดความศักดิ์สิทธิ์หรือขลังขึ้น และว่ากัน
 ตามความจริงแล้ว ก็อาจจะไม่มีใครจำเป็นนัก เพราะว่า
 เมื่อคนทรงอยู่ในสภาวะ Trance คือลืมหืมตา นั้น การจะ
 บอกชื่อหรือไม่บอก ก็ดูไม่มีความสำคัญอย่างใดนัก
 อยากรู้ก็ถาม เป็นระเบียบที่เราต้องการให้เป็นไปเช่น
 นั้น เพราะอย่างน้อยก็อาจจะทำให้ผู้ที่มาใหม่ได้หาย
 ความสงสัยหรือเคลงใจเราไปได้เป็นส่วนมาก

การติดต่อกันโดยใช้เสียงพูดของโอปปาทิกะโดยตรง
 นั้น รู้สึกว่าจะเป็นวิธีพิสูจน์ที่ให้ผลแจ่มชัดที่สุด ใน
 ความจริงเรื่องคนเราตายไปแล้วไม่สูญ ทั้งนี้เพราะใน
 ระหว่างนั้น ผู้เป็นคนทรงไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยเลย และ
 การที่วิญญานมาติดต่อกันนั้น ก็ไม่ได้พูดผ่านหลอดสาย
 เสียงของคนทรงเลย และก่อนที่เราสามารถได้ยินเสียง

จากโอบปาติกะนั้นได้นั้น เราจะต้องสร้างหลอดสายเสียงเทียมขึ้นเสียก่อน หลอดสายเสียงเทียมนี้ ประกอบด้วย เอ็คโทพลาซซัม (Ectoplasm) คือรสมี่หรือพลังจิต ซึ่งส่วนหนึ่งได้มาจากผู้เข้าร่วมนั่งประชุมอยู่ แต่ว่าส่วนใหญ่จะได้มาจากตัวคนทรงเอง พลังจิตทั้งหมดนี้จะพุ่งตรงไปยังจุดที่ใดที่หนึ่งที่ต้องการ (เรียกว่า Psychic rod of power) และพลังจิตทั้งหมดนี้จะได้รับการปรับ ระเบิดให้เข้ากับ กระแสความถี่ หรือ ช่วงคลื่นในทางจิตใจของผู้เป็นคนทรงอย่างใกล้ชิด (directly pitched to the mental vibrations of the medium) หลอดสายเสียงเทียมนี้เมื่อได้รับการสร้างขึ้นแล้ว จะต้องได้รับการป้องกันโดยมีกำแพงแสง (Walls of light) ล้อมรอบอีกทีหนึ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้วิญญาณที่ไม่ได้รับอนุญาตรุกล้ำเข้ามาภายในได้ วิญญาณผู้ที่ จะเข้ามาติดต่อก็ได้รับอนุญาตแล้วนั้นจะผ่านเข้ามาในกำแพงแสงนี้ได้ โดยผ่านผู้ทำหน้าที่เสมือนนักรุกเทศก์ คอยแนะนำวิธีติดต่อก่อน การใช้เตรนให้เข้าใจ ภายในกำแพงแสงที่เป็นเครื่อง

ป้องกันดังกล่าวนี้ ความดีหรือกระแสจิตของวิญญาณผู้
 ที่มาติดต่อจะเข้าสัมผัสกับหลอดสายเสียงเทียมดังกล่าวได้
 และ จะได้รับการ แปร ออกมา เป็น เสียง อย่างที่ ชาวโลก
 มนุษย์จะสามารถได้ยินได้ โดยผ่านทางแตรที่มีในห้อง
 ทรงวิญญาณนั้น

การเข้าทรงแบบ Direct Voice คือโอปปาติกะ
 พุทโดยเสียงของเขาเองนั้น จะเป็นผลดีได้จะต้องขึ้น
 อยู่กับผู้ที่มาพูดและขึ้นอยู่กับผู้ที่จะมาเป็นคนทรงทั้งสอง
 ฝ่ายประกอบกัน คือโอปปาติกะผู้ที่จะมาติดต่อนั้นจะ
 ต้องรู้ว่าจะพูดเรื่องอะไรแค่ไหน ซึ่งเรื่องนี้ท่านเมฆแดง
 บอกว่าโดยมากก็ต้องซักซ้อมมาก่อนเสมอ และผู้จะมา
 ติดต่อนั้นก็ต้องพูดให้ได้ชัดเจน และต้องพูดให้ได้โดย
 ไม่มีการหยุดลงกลางคัน ในเรื่องนี้ผู้เข้าร่วมการเข้าทรง
 วิญญาณก็มีส่วนสำคัญเหมือนกัน คือจะต้องทำจิตใจให้
 โอนอ่อนคล้อยตาม กระแสความคิดโอปปาติกะผู้นั้นได้
 (Sympathetic and receptive) หมายความว่าผู้เข้าร่วม
 พิธีนั้นอย่าสอแสบความคิดของตนเข้าไป เพราะถ้าทำ

เช่นนี้ อาจจะทำให้พิชิตนั้นล้มเหลวลงได้ เพราะความคิดของผู้ที่มาร่วมเข้าทรงที่สอดแทรก หรือขัดขึ้นและคอยขัดขวางนั้น จะทำให้ผู้เป็นโอปปาติกะที่มาติดต่อนั้นไม่สามารถจะดำเนินการได้ตามที่ตนปรารถนา การที่ผู้เข้าร่วมประชุมจะเข้ามาขัดขวางผู้ที่เข้ามาติดต่อนั้น ทำได้ง่ายมาก ถ้าหากผู้ที่มาเข้าร่วมประชุมนั้นถามโน่นถามนี่ จุกจิกต่าง ๆ ในเมื่อโอปปาติกะที่จะมาติดต่อนั้นยังไม่พร้อมที่จะตอบ และตามปกติเมื่อมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นแล้ว โอปปาติกะผู้มาติดต่อก็คงจะไม่สามารถใช้ไตรซึ่งได้ทำไว้ให้นั้นเป็นสื่อได้ถนัด และเหตุการณ์ก็ประสบความล้มเหลว

ในการฝึกหัดการทรงวิญญานแบบ Direct Voice คือให้โอปปาติกะมาพูดด้วยเสียงของตนเองนั้น เราได้มีการฝึกหัดกันอยู่เป็นเวลานาน คือ ทุกๆ ๑๕ วัน เราได้ร่วมประชุมกันใน ห้องประชุม ชั้นบนที่บ้าน ของดิฉันเอง ที่เทอดington เป็นเวลา ๑๐ เดือนที่เรากระทำเช่นนี้ โดยไม่มีผลสำเร็จและความคืบหน้าแต่อย่างใดเลย รู้สึก

ว่าเป็นเรื่องที่น่าท้อแท้ใจเป็นอย่างยิ่งที่เราสามารถทดลองกันอยู่เรื่อย ๆ โดยไม่หยุด ก็เพราะเรารู้ว่าท่านเมฆแดงคอยช่วยเหลือเราอยู่และคอยให้กำลังใจไม่ให้เรา เลิกเสีย นั่นเอง อย่างไรก็ตาม ท่านเมฆแดงก็คอยอวยพรให้เราและให้กำลังใจกับเราอยู่เสมอเป็นระยะ ๆ ในเมื่อเราเกิดความท้อแท้ขึ้น ในระยะต้นท่านเมฆแดงบอกว่า การบริจาคนั้นมีผู้กระทำในระหว่างการประชุมครั้ง^{๕๕} ขอให้นำมามอบให้แก่คนทรงผู้ซึ่งเกิดล้มป่วยลงและไม่สามารถทำงานตามปกติได้ ดังนั้น^{๕๖}ก็มีผู้นำเงินบริจาคมามอบให้แก่เธอเป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งท่านเมฆแดงบอกว่าหมดความจำเป็นแล้ว และนับตั้งแต่นั้นมา เงินบริจาก็ส่งไปยังสมาคมนักวิญญานศาสตร์แห่งแมรีเลอโบน

พิธีของเราต้องทำกันในความมืด ซึ่งอันนี้ท่านเมฆแดงบอกว่า เป็นของสำคัญอย่างยิ่งสำหรับก่อให้เกิดพลังจิตอันมีกำลังพุ่งรวมกันไปสู่จุดเดียว (Psychic rod) และมีบ่อยครั้ง^{๕๗}ที่ท่านเมฆแดงบอกให้เราเห็นว่า ยังมีแสงลอดผ่านม่านเข้ามาได้ในช่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั้งนี้เพราะ

มันบังไม่สนิท แต่ก็มีเหมือนกันที่บางครั้งยังมีแสงลอดผ่านรอยแตกของห้องเข้ามาได้โดยบังเอิญ ที่พวกเราไม่รู้ไม่เห็นเลย ดิฉันลงบันทึกไว้ในที่นี้ ก็เพราะว่าเรื่องนี้เมื่อไม่นานมานี้ ได้เป็นข่าวตีพิมพ์ลงในหนังสือที่เกี่ยวกับการค้นคว้าทางวิญญาณ ผู้เขียนคือ มิสเตอร์ พิลโลว์ ซึ่งในตอนนั้นเขาได้เข้ามาร่วมวงกับเราด้วย เขาได้กล่าวว่า เขาได้เห็นแตรที่สำหรับโอบปาติกะพูดผ่านเขาไป และพร้อมกันนั้นเขาก็ได้เห็นลำแสงเล็กลอดผ่านม่านออกมา ซึ่งในช่วงเสี้ยววินาทีที่เห็นแสงลอดมานี้เอง เขาจึงได้เห็นว่าแตรนั้นถูกพุงให้ลอยไปในอากาศได้โดยมีควันที่เป็นลำยาวเหมือนกับเสาพุงเอาไว้

แตรที่เราใช้ในการนี้ก็เป็นแตรธรรมดาซึ่งทำด้วยสังกะสี ตามชอบโดยเฉพาะของปากที่กว้างนั้น เราใช้สีเรืองแสงทาไว้ซึ่งทำให้เห็นชัดในความมืด ผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมยืนยันเหมือนกันว่า แตรนี้เคลื่อนไหวไปมารอบ ๆ ห้องด้วยความเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ แต่แม้กระนั้นก็ไม่ปรากฏว่าได้กระทบพื้นผาห้องเพดานหรือเครื่อง

เรื่อนขึ้นไคโดยอุปัทวเหตุเลย และเตรนนี้ก็ไม่เคยทำการ
 พลาดแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อต้องการจะส่งข่าวคือเมื่อมี
 ข่าวสารถึงผู้ใด เทรนนี้จะไปอยู่เบื้องหน้าบุคคลที่จะ
 ต้องได้รับข่าวนั้นพอดีโดยไม่ผิดตัว

ผู้ที่มีส่วนร่วมอย่างสำคัญในพิธีของเรานี้ก็ได้แก่
 นักจดชวเลข ซึ่งต้องจดข้อความที่ได้ยินออกมาให้ตรง
 ตามตัวอักษรทุกกระเบียดนิ้ว เราได้จัดให้นักชวเลขหนึ่ง
 อยู่นอกวง คือให้อยู่ในซอกเล็ก ๆ ของห้อง แต่ให้มี
 ฉากกันไว้เสีย และในห้องนั้นก็มิมีแสงไฟสีแดงสลัว ๆ
 พอที่จะทำให้นักจดชวเลขสามารถจดได้พอสมควร ใน
 ระยะเวลาแรก ๆ ที่เราฝึกหัดนั้นก็ปรากฏว่านักชวเลขไม่มีใคร
 จะมืงานทำนัก แต่ต่อมาในระยะหลัง ๆ ปรากฏว่ามีผล
 ก้าวหน้าดีขึ้น ผู้จดชวเลขก็ต้องทำงานหนักมากขึ้น บาง
 ครั้งต้องจดกันนับจำนวนกระดาษ หลายต่อหลายสิบหน้า
 ที่เดียวในพิธีครั้งหนึ่ง

การเริ่มพิธีในการประชุมดังกล่าวก็เป็นไปเหมือน
 กันทุกครั้ง คือผู้เข้าร่วมพิธีก็จะเข้านั่งในที่ของตน ๆ

โดยใช้มือเกี่ยวกันไว้ทั้งสองข้างทุกคนเป็นวงกลม จากนั้นเราก็เปิดเพลงจากแผ่นเสียงเบาๆ ให้เป็น Background และโดยความสั่นสะเทือน (Vibration) ของเสียงนั้นก็จะทำให้เกิดสภาพที่อำนวยความสะดวกในการนี้ ในขณะที่ดิฉันจะถูกสะกดให้เข้าสมาธิลึกโดยท่านเมฆแดง และต่อมาไม่นาน ท่านเมฆแดงก็จะกล่าวคำต้อนรับผู้เข้ามาประชุมว่า ขอให้พระเจ้าจงอวยพรให้แก่ท่านทั้งหลาย แต่ภายหลังจากเวลา ๑๐ เดือนที่เราได้ร่วมประชุมฝึกหัดกัน ก็ปรากฏว่ามีเสียงแปลกๆ แฉกเข้ามาเรื่อยๆ โดยไม่หยุดหย่อน

ข้อคิดเห็นของบุคคลภายนอก

เสียงอันเป็นลักษณะส่วนตัวของโอปปาติกะผู้มาติดต่อนั้น ทุกครั้งก็ไม่สามารถจะแยกกันได้อย่างเด็ดขาดเสมอไป ซึ่งความจริงอันนี้ก็เห็นใจอยู่ ในเมื่อเสียงทั้งหมดนั้นได้ถูกทำให้เกิดมาโดยหลอดสายเสียงเทียมที่สร้างขึ้นชุดเดียวกัน แต่ก็มีบ่อยครั้งเหมือนกันที่ผู้เข้ามาร่วม

ประชุมมีความอัศจรรย์ใจมาก ในเมื่อเสียงที่เขาได้ยินแต่ละครั้งนั้น เขาจำได้อย่างแม่นยำเหมาะว่า เป็นเสียงพี่น้องหรือมิตรสหายของเขาเองที่ได้ถึงแก่กรรมไปแล้วไม่ผิดเพี้ยน ตัวอย่างเช่นนี้ก็ได้อำนาจของมิสซิส เอลเลน เฮดฟิลด์ ผู้ซึ่งได้รับความประทับใจอย่างลึกซึ้งจากสิ่งที่เธอได้ยิน และเธอได้เขียนประสพการณ์ของเธอไปให้ทางหนังสือพิมพ์ทราบ เธอได้กล่าวว่าลำพังลีลาในการพูดที่เธอได้ยินในห้องทรงวิญญานนั้น ก็ทำให้เธอแน่ใจอยู่แล้วว่าเป็นลีลาการพูดของบุตรสาวของเธอที่ได้ถึงแก่กรรมไปแล้วจริง ๆ แต่นอกจากนั้นน้ำเสียงในการพูดก็ปรากฏว่าเหมือนกันโดยไม่ผิดเพี้ยนอีกด้วย ทั้งหมดนี้ดูจะเป็นเครื่องพิสูจน์อย่างแน่นอนโดยไม่ต้องมีข้อสงสัยเลยว่าจะเป็นคนอื่น ในท้ายของจดหมายเธอได้ให้ความเห็นเป็นส่วนตัวว่า “แม้คุณเอสเทิล โรเบิร์ตส์ จะต้องการหลอกลวงจริง ๆ เธอก็คงไม่สามารถจะหาวิธีใดวิธีหนึ่งมาเลียนน้ำเสียงและลีลาในการพูดของเด็กหญิง ซึ่งเธอไม่เคยพบมาเลยแต่ก่อนนั้นได้เลย ทั้งนี้ จึงแสดงว่า

เธอทำการอย่างนี้ไว้โดยอาศัยข้อเท็จจริงในทางวิญญาณ-
ศาสตร์อย่างแน่นอน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สำหรับญาติของผู้ตายที่ได้
เข้ามานั่งประชุมด้วยนั้น ลึลาคำพูด น้ำเสียง และ
ประโยคที่ใช้ พูดของ แต่ละคนนั้น เป็นเครื่องพิสูจน์ได้
อย่างดีว่าบุคคลที่พูดนั้นเป็นใคร เพราะคนเราแต่ละ
คนนั้นน้อยคนนักที่จะไม่มีลีลาคำพูด การใช้คำพูด และ
น้ำเสียงใน คำพูดอัน เป็นลักษณะ ของตนเองโดยเฉพาะ
คนที่รู้จักกันเป็นเวลานานแล้วจะจำได้ทันที ในเมื่อได้
ยินลีลาในการพูด ถ้อยคำที่ใช้พูด และน้ำเสียงที่ใช้พูด
อีกครั้งหนึ่ง แต่อันที่จริงถ้าผู้ที่มาเข้าร่วมประชุมจะต้อง
การข้อพิสูจน์ที่มากกว่านี้ ก็จะมีข้อพิสูจน์เกี่ยวกับข้อ
เท็จจริงอย่างอื่นอีกเสมอที่วิญญาณของผู้มาติดต่อยินดีจะ
แสดงทุกวิถีทางที่จะให้ผู้ติดต่อเห็นว่า เขาได้มาติดต่อ
จริง ๆ และยังมีชีวิตอยู่จริง ถึงแม้ว่ากายเนื้อของเขาจะ
แตกดับไปแล้วก็ตาม

เมื่อการเข้าทรงของเราแบบนี้ก้าวหน้าขึ้นไปเป็น
ลำดับ ก็ปรากฏว่ามีเสียงแปลก ๆ พูดออกมาทุก

ที่ และแต่ละเสียงที่ปรากฏก็เห็นว่า ไม่ใช่เสียงที่เรา
 เคยได้ยินมาแล้ว ถึงแม้ว่าในระยะแรก ๆ หูของเราจะ
 ยังจับไม่ได้ก็ตาม แต่ในระยะต่อมาเราก็เริ่ม มีความ
 ชำนาญยิ่งขึ้นเป็นลำดับ บางครั้งก็มีการสนทนาอย่างยื
 ยาวของผู้คนเคย บางครั้งก็เป็นการพูดเรื่องทั่ว ๆ ไป
 ในระหว่างนี้แตรของเรา จะเคลื่อน ไหวไป อย่างรวดเร็ว
 รอบๆ ผู้ที่มาร่วมเข้าทรงอยู่ด้วย โดยไปหยุดที่โน่นบ้าง
 ที่นี้บ้าง แล้วแต่ว่า ผู้ที่มาติดต่อนั้นต้องการจะพูดกับ
 ใคร และบางครั้งก็ไปกระตุ้นเข้าเบา ๆ ที่ร่างกายของผู้
 เข้าร่วมประชุมผู้กำลังจะได้รับข่าวคราวจากญาติที่ล่วงลับ
 ไปแล้ว

เซอร์ เฮนรี ซีเกรฟ นักแข่งรถผสมข้อเสียง

สำหรับการติดต่อในลักษณะดังกล่าวมานี้ โดย
 มากก็เป็นเรื่องสั้น ๆ และเราก็ไม่ได้นำมากล่าวซ้ำกัน
 อีกหลังจากเลิกพิธีแล้ว แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่บ้างเหมือน

กัน ในบรรดาข้อยกเว้นเหล่านั้น ดิฉันจะได้นำมากล่าว
 สักเรื่องหนึ่งคือเรื่องของ เซอร์ เฮนรี ซีกเรฟ ผู้เป็น
 นักแข่งซึ่งได้เสียชีวิตในการที่จะพยายามทำลายสถิติการ
 แข่งเรือของโลกให้ได้ที่ทะเลสาปวินเคอร์เมียร์ ท่าน
 เซอร์เฮนรีผู้นี้ก็เป็นผู้เริ่มสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่
 ท่านกำลังจะเตรียมตัวทำลายสถิติความเร็วทางรถที่ เติ-
 โตน่า บีช ในฟลอริดา ดิฉันไม่ได้รับรู้เรื่องราวเรื่อง
 ละเอียดนัก, แต่เท่าที่กล่าวมาแล้วนี่ก็เป็นข้อความคร่าวๆ
 ที่มีผู้นำมาเล่าให้ดิฉันฟัง ในตอนที่อยู่ในอเมริกานั้น
 เซอร์เฮนรีได้รับจดหมายจากผู้ส่งข่าวซึ่งท่านไม่รู้จัก ซึ่ง
 อยู่ในอังกฤษ ผู้เขียนจดหมายนั้นอธิบายว่า ครั้งหนึ่ง
 ในการเข้าทรงวิญญาณดังกล่าว ที่เขาผู้นั้นเข้าร่วมประชุม
 ด้วยนั้น มีข่าวคราวตักเตือนมาถึงท่านเซอร์ เฮนรี ซี-
 กรอฟว่าให้ระวังตัวไว้ให้ดี ข่าวคราวนี้ผู้ส่งข่าวแจ้งว่า
 เป็นผู้หนึ่งที่เคยเชี่ยวชาญมาแล้ว ในการแข่งรถของโลกผู้
 ซึ่งบัดนี้ได้ล่วงลับไปแล้ว ผู้เขียนจดหมายนั้นได้คัดลอก
 ข่าวสารคือข้อความตักเตือนนั้นมาลงโดยละเอียด และ

ในการแสดงต่อหน้าประชาชนครั้งหนึ่ง เอสเทลโรเบิร์ตส์
กำลังจะไปให้ผู้ฟังคนหนึ่งซึ่งอยู่ด้านหลัง โดยบอกว่ามีข่าวสาร
(จากโลกทิพย์) มาถึงเขา (ดูเล่ม ๑ หน้า ๒๑๖)

แจ้งว่า หวังว่าท่านนี้จะทำให้ท่านเฮนรีเกิดความสนใจ และระวังตัวให้มาก ในการพยายามที่จะทำลายสถิติโลก ครั้งใหม่ของเขา เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ท่านเซอร์เฮนรี ซีเกรฟ มีความพิศวงสงสัยอยากจะรู้ว่าแต่เดิม และท่านตั้งใจว่า ท่านจะศึกษาเรื่องนี้ ให้มากขึ้นเมื่อท่านกลับมา ยังประเทศอังกฤษแล้ว

ดังนั้นเมื่อท่านกลับมายังประเทศอังกฤษ ท่านจึงไปหาเพื่อนเก่าของท่านคนหนึ่งคือ มิสเตอร์ เฮนเนน สวีออฟเฟอร์ เพื่อหาความกระจ่างในเรื่องนี้ ปรากฏว่า ท่านได้ไปหาบุคคลเหมาะที่สุดจริงๆ เพราะว่า มิสเตอร์ สวีออฟเฟอร์ เป็นสมาชิกประจำของเราคนหนึ่ง จึงได้เชิญให้ท่านซีเกรฟผู้นี้มาหาเรา ณ ที่นั่นเอง เซอร์ เฮนรี ได้มาเห็นประสพการณ์ในทางทรง วิญญาณเป็นครั้งแรก คือท่านได้เห็นเบรนโนอันใหญ่ ถูกยกลอยขึ้นจากพื้นอย่างเห็น ได้ชัดโดยม็อตมองไม่เห็น และท่านได้กล่าวว่า ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ท่านตกใจมากเหลือเกิน จนกระทั่งทำอะไรไม่ได้ นอกจากจ้อง ตาค้างอยู่เช่นนั้นเอง

นอกจาก นอกจาก

ความตายของท่านเซอร์ เฮนรี ที่ทะเลสาปวิน-เตอร์เมียร์ทำให้ชาวโลกตกตะลึงมาก และโดยเฉพาะก็เป็นเรื่องที่น่าเศร้าโศกเสียใจมากแก่ เลดี ซีเกรฟ ผู้เป็นภรรยาของท่าน

ต่อมาอีก ๒—๓ วัน ก็มีเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดปรากฏขึ้น ณ ห้องที่อยู่ของมิสเตอร์ สว็อฟเฟอร์ เป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถอธิบายเหตุผลทางหลักธรรมศาแต่ว่าเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้สว็อฟเฟอร์ ได้คิดว่า บางทีเพื่อนของเขา คือท่านซีเกรฟอาจจะกำลังพยายามติดต่อกับเขาในโลกมนุษย์ก็ได้ ดังนั้น สว็อฟเฟอร์จึงได้เขียนจดหมายอย่างยืดยาวบรรยายเหตุการณ์แปลกประหลาดนี้ให้แก่เลดีซีเกรฟ ผู้เป็นภรรยาทราบ ครึ่งนี้เป็นครึ่งแรกที่เลดีซีเกรฟ ผู้เป็นภรรยาได้ถูกแนะนำให้รู้จักกับเรื่องที่แปลกประหลาด คือการที่เธอได้สามารถทำการติดต่อกับสามีที่ล่วงลับไปแล้วได้โดยทางวิญญาณ ซึ่งทำให้เธอต้องใช้เวลาติดอยู่เป็นเวลานานถึง ๑๒ เดือน ในระหว่างนี้เธอก็ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณศาสตร์

จากหนังสือของ สวีฟเพอร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน หลังจากนั้น เธอจึงได้ตกลงใจจะติดต่อกับวิญญาณของสามีของเธอ และได้เขียนจดหมายไปถึง มิสเตอร์ สวีฟเพอร์ ว่าต้องการจะติดต่อกับคนทรงสักคนหนึ่งที่สามารถช่วยให้เธอติดต่อกับวิญญาณของสามีของเธอได้ สวีฟเพอร์จึงตอบจดหมายให้เลดีซีเกรฟ ไปหาซิสเตอร์มอริส บาร์บาเนล ซึ่งเป็นสมาชิกประจำคนหนึ่งของเราด้วยเหมือนกัน

ตั้งแต่วันหนึ่งดิฉันจึงได้รับโทรศัพท์ในตอนเช้าจากบาร์บาเนล เขาได้ถามว่า เขาจะขอนำแขกมาพบเพื่อมาเข้าพิธีในการทรงวิญญาณแบบเสียงพูดโดยตรงซึ่งจะมีขึ้นในคืนนั้น จะได้หรือไม่?

“แต่คุณก็รู้กฎดีแล้วไม่ใช่หรือ” ดิฉันคัดค้าน “ไม่มีใครเคยเข้าร่วมประชุมได้ โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากท่านเมฆแดงเสียก่อน”

“ผมทราบดีครับ” เขาตอบ “แต่ถ้าผมรอไปจนถึงคืนนี้เพื่อจะบอกท่านเมฆแดงละก็ ต้องกินเวลาถึง

๒ อาทิตย์ กว่าจะนำเธอมาได้ ผมกำลังกระหายอยาก
จะรู้อย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น ผมคิดว่าคุณคงจะไม่ขัดข้อง
นะครับ ”

“เอาเป็นอันตกลงค่ะ ” ตีฉันทอบอย่างกรุ่นกึก
“และตีฉันทเชื่อว่าท่านเมฆแดงคงจะไม่ขัดข้อง ตกลง
คุณนำเอาเพื่อนของคุณมาได้ ”

ดังนั้น บาร์บานเนล จึงโทรศัพท์ ไปถึงเลดี้ซีเกรฟ
เพื่อให้มาตามนัด แต่ก็ปรากฏว่าเธอไม่สามารถจะมาได้
เพราะเธอติดธุระอย่างใดอย่างหนึ่งเสียก่อนแล้ว เป็น
อันว่าเธอต้องมาเข้าร่วมประชุมในครั้งต่อไป ดังนั้น
บาร์บานเนลจึงมาหาตีฉันทตามลำพัง เมื่อเริ่มการประชุม
ในพิธี บาร์บานเนลได้ถามท่านเมฆแดงในที่ประชุมว่า
ท่านเมฆแดงรู้เรื่องของแขกที่เขาจะนำมาพบหรือไม่ ?

“อติใจรอไว้ก่อนเถอะ ” ท่านเมฆแดงตอบด้วย
น้ำเสียงที่แสดงว่ามีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งแฝงอยู่
เบื้องหลัง

ตั้งนั้นบาร์บานเกลก็จำเป็นต้องรอดต่อไปจนกระทั่ง
เวลาล่วงไปอีกหลายนาที ในที่สุดก็มีเสียงหนึ่งดังออกมา
จากแตร เรียกว่า “บาร์บานเกล”

“ครับ” เขาตอบคำถาม “นั่นใครกำลังพูด”

“เราเอง ซีเกรฟ ขอขอบคุณที่ท่านพยายามจะนำ
ภรรยาของเรามาหาเรา”

“ไม่เป็นไรครับ ท่านเซอร์เฮนรี ผมเพียงแต่
เสียใจว่า เธอไม่สามารถจะมาได้ ท่านมีข่าวคราวอะไร
จะส่งถึงเธอบ้างหรือไหมครับ”

เซอร์ เฮนรี มีข่าวคราวส่งถึงภรรยาของท่าน
เหมือนกัน มันเป็นเรื่องส่วนตัวซึ่งไม่มีความสำคัญ
อะไรเป็นพิเศษสำหรับผู้อื่นที่อยู่ในที่นั้นนัก แต่ความรู้สึก
ว่าจะมีความหมายซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลังซึ่งจะเป็นที่รักกัน
สำหรับภรรยาของเขาเท่านั้น เมื่อเราได้โทรศัพท์แจ้ง
ข้อความนี้ไปให้เลดีซีเกรฟทราบก็ปรากฏว่าเธอมีความ
ยินดีจะมาลองติดต่อกับสามีของเธอดู ก่อนการประชุม
ครั้งนั้นจะจบลง บาร์บานเกล ได้ขออนุญาตต่อท่าน

เมฆแดงว่าจะขอนำท่านเลดีซีเกรฟมาด้วยในครั้งต่อมา ซึ่งท่านเมฆแดงก็อนุญาตให้นำมาได้

ต่อมาอีก ๒ สัปดาห์ บาร์บาเนลก็มาหาดิฉัน พร้อมด้วยแขกของเขา ไม่ได้มีการแนะนำเธอให้รู้จักกับแขกอื่นเลย แต่ก็เป็นที่รู้กันว่า แขกผู้มาใหม่นี้คงจะไม่ใช่ใครอื่นนอกจากเลดีซีเกรฟนั่นเอง เมื่อเริ่มประชุมไม่นานแตรทรมเปตก็เคลื่อนไหวไปทางเธอ และท่านเมฆแดงก็พูดกับเธอว่า “เจ้าคงไม่รู้จักรเราใช่ไหม?”

“ยังคะ” เธอตอบ “ดิฉันเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก”

“เออละ เป็นอันว่า เจ้ายังไม่รู้จักรเรา ประเดี๋ยวเราจะนำเอาชายคนหนึ่งมาหาเจ้า”

ต่อจากนั้นก็มีการสนทนาเรื่องอื่นกับสมาชิกอื่นๆ ไปเป็นเวลาประมาณ ๑๕ นาที หลังจากนั้นแตรแตรมเปตก็ลอยกลับมาหาเลดีซีเกรฟใหม่

“ดี” มีเสียงพูดจากแตรแตรมเปตนั้น

พอได้ยินเสียงเรียกแบบกันเองเช่นนั้น เลดีซีเกรฟก็รู้สึกมีความตื้นตันใจจนบอกไม่ถูก เพราะคำว่า “ดี”

เป็นคำที่สามของเธอเรียกเธอโดยเฉพาะ และไม่มีใคร
ผู้ใดผู้หนึ่งในที่นั้นรู้จักเลย เพราะเป็นเรื่องที่รู้จักกันภายใน
ในบ้านส่วนตัวระหว่างสองสามีภรรยาเท่านั้น

“ดี” เสียงนั้นเรียกซ้ำมาอีก แต่ว่าเธอก็ยังไม่
สามารถจะตอบได้ เพราะว่าเธอกำลังตื่นตันใจอย่างยิ่ง

“พูดกับเขาซีครับ” บาร์บาเนลกระตุ้นให้เลดี-
ซีเกรฟตอบ แต่เลดีซีเกรฟก็ยังมีคามตื่นตันใจจนพูด
ไม่ออกเช่นเดิม ดังนั้นแตรแตรมเปตจึงเลื่อนออกไป
และไปหยุดที่เบื้องหน้าบาร์บาเนล และเสียงเดียวกันนั้น
ก็บอกกับบาร์บาเนลว่า “บาร์บาเนลอยู่ที่นี้ใช่ไหม?”

“อยู่ครับ ท่านเซอร์ โปรดกรุณาพูดกับภรรยา
ของท่านซีครับ”

มีเสียงโอบปาทิกะเรียกชื่อภรรยาอีก ถึงแม้ครั้งนั้น
เธอพยายามจะตอบ แต่เพราะความตึงเครียดและอารมณ์
ที่ตื่นตันทำให้เธอไม่สามารถจะพูดได้เช่นเคย

“รู้สึกว่ายังยากอยู่ในครั้งนี้” มีเสียงเซอร์เฮนรี
ซีเกรฟพูดขึ้นโดยผ่านแตร และแตรนั้นก็ตกลง เป็น

เครื่องแสดงว่า วิญญาณผู้นั้นไม่สามารถจะพูดต่อไปได้อีกแล้ว ดังนั้นเราจึงได้ยินเสียงของท่านเมฆแดงกล่าวให้ความเห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจ โดยกล่าวว่า จะพยายามช่วยเหลือต่อไปในอนาคตอีก ในการเข้าทรงหลายครั้งต่อมาก็ปรากฏว่า เลดีซีเกรฟก็มีความสามารถบังคับตัวเองได้ และสองสามีภรรยา ก็ได้สนทนากันเป็นอันดีโดยผ่านทางแตรแตรมเปต ซึ่งปรากฏว่า เฮนรี ซีเกรฟมีความสามารถจะใช้แตรนั้นได้ชำนาญและพูดได้นานยิ่งขึ้น ในบางครั้งเขาก็นำแตรนั้นมาข้าง ๆ หูของเธอ พูดกันด้วยเสียงกระซิบกระซาบ ไม่ให้ผู้อื่นที่อยู่ใต้วงนั้นได้ยิน

ครั้งหนึ่ง เสียงท่านเซอร์ เฮนรี กล่าวว่า “เมื่อวันที่ ๑๔ ฉันอยู่กับเธอนะ “ดี”

“คุณยังจำวันที่ ๑๔ ได้หรือคะ”

“อ้าว ก็วันเกิดของเธออย่างไรล่ะ”

ครั้งหนึ่งท่านเซอร์ ได้กล่าวถึงความยากลำบากในการพยายามติดต่อกันในครั้งแรก และพูดต่อไปอย่าง

เซอร์ เฮนรี ซีเกรฟ นักแข่งรถผู้มีชื่อเสียง

๓๓

ติดตลกว่า “ความจริงฉันสามารถขับเรือ และขับรถได้อย่างเก่งทีเดียว แหม แต่กว่าจะใช้เตรน ใต้ก็เล่นเอาแทบแยเหมือนกัน”

ต่อมาท่านเลดี ผู้ภรรยาได้ถามว่า “คุณอยู่กับฉันในรถตอนนั้นด้วยหรือคะ?”

“อยู่ซี” เป็นเสียงตอบ “ระวังตัวให้ดีนะ เวลาขับรถ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เสียงภรรยาตอบ “ดิฉันขับรถเก่งนะ”

“ก็นั่นแหละซี” เสียงสามีพูด “ฉันก็ขับเรือเก่งเหมือนกัน แล้วเป็นอย่างไรล่ะ”

ต่อมาอีกหลายเดือน พวกเราได้มีการเข้าทรงวิญญาณกันแบบนี้อีกหลายต่อหลายครั้ง ทุกครั้งท่านเซอร์เฮนรี ซีเกรฟและภรรยาก็ได้คุยกันเป็นเวลานาน ด้วยความคุ้นเคย ทั้งสองได้สนทนากันด้วยเรื่องราวส่วนตัวและเหตุการณ์ทางบ้านหลายอย่าง ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับสมาชิกอื่น และไม่มีสมาชิกอื่นสามารถจะรู้

ได้เลย แต่ทั้งนี้ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างดีว่า ผู้ที่เข้ามาติดต่อกับภรรยาฉัน ต้องเป็นเซอร์เฮนรี ผู้สามซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้วอย่างแน่นอน มิฉะนั้นจะไม่สามารถรู้เรื่องราวภายในบ้านได้เป็นอันขาด เรื่องนี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า บุคคลสองคนสามารถจะกลับมาอยู่ร่วมกันได้ใหม่ แม้ว่าบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งจะได้เดินทางผ่านโลกนี้ไปแล้ว โดยผ่านประตูที่เราเรียกว่า ความตายไปแล้วก็ตาม

เย็นวันหนึ่ง เลคซีเกรฟ ได้ขออนุญาตท่านเมฆแดงเพื่อจะพาเพื่อนอีกคนหนึ่งมาในการเข้าทรงครั้งต่อไป ผู้มาใหม่ผู้นี้คือ ลอร์ด คอตเต็นแฮม ซึ่งเป็นเพื่อนเก่าของตระกูลซีเกรฟมาแต่เดิม ทันใดนั้นเซอร์เฮนรี ซีเกรฟ ก็ทักภรรยาของเขา และทักลอร์ดคอตเต็นแฮมขึ้นว่า “ฮัลโหล มาร์ค” โดยใช้ชื่อซึ่งเคยเรียกด้วยความคุ้นเคยระหว่างกันเอง ต่อจากนั้นก็มีการสนทนากันอย่างเป็นกันเองระหว่างสหายเก่าทั้งสองเป็นการสนทนากันอย่างปกติเหมือนคนที่อยู่ในโลกเดียวกันนั้นแหละ บางครั้งก็มีการพูดตลกไปกษา หยอกล้อกัน

ด้วย ครั้นแล้วต่อมาเซอร์เฮนรี ซีเกรฟผู้ล่องลับไปแล้ว ได้กล่าวว่า “ฉันรู้สึกเป็นห่วง ดี มาก รู้สึกว่าเธอออก จะเศร้าโศกอยู่”

“แต่เดี๋ยวนี้ไม่เป็นไรแล้วละ” คอตเต็นแฮมตอบ “นับตั้งแต่เธอได้มาพบกับคุณแล้ว ก็รู้สึกว่าเธอมีความสุขมากกว่าเมื่อสมัยคุณล่องลับไปใหม่ ๆ”

“แล้วท่านเซอร์ ก็มีความสบายดีขึ้นด้วยครับ” บาร์บาเนลเข้ามาร่วมวงสนทนาด้วย “รู้สึกว่า จะมีความสุขใจดีขึ้นกว่าเมื่อตอนแรกที่ท่านกลับมาหาเราใหม่ ๆ”

“ก็เป็นความจริงเช่นนั้นแหละ” เซอร์เฮนรีพูด “ผมไม่อยากจะจากเธอไปเลย เราได้เคยร่วมทุกข์ได้รับความลำบากมาด้วยกัน และพอผมเริ่มจะพบความสำเร็จขึ้นมาก ก็เกิดเรื่องน่าเสียใจเรื่องนั้นขึ้น สำหรับผมเองนะ ไม่เป็นไรหรอกครับ พอทนได้ สงสารแต่เธอเท่านั้นเอง ที่ต้องว่าเหว่แต่ผู้เดียว”

“ไม่ต้องกังวลถึง ดี หรือก” คอตเต็นแฮมกล่าว หมายถึงภรรยาของท่านซีเกรฟ “เรากำลังช่วยเหลือเธอ เท่าที่จะกระทำได้”

“จริงกะ” เลดี้ซีเกรฟกล่าวความขอบคุณ “หมูนุ่
ดิฉันก็ออกไปพักผ่อนหย่อนใจนอกบ้านเหมือนกัน วัน
จันทร์ดิฉันจะไปรับอาหารเย็นกับบิล ซึ่งเป็นญาติของ
ดิฉันเอง ดิฉันจะบอกกับเขาว่า ดิฉันได้มาติดต่อกับคุณ
ได้แล้ว แต่คิดว่าเขาก็คงจะไม่ยอมเชื่อเป็นแน่”

“ก็ยั้งดี ที่อย่างน้อยมาร์ค (หมายถึงลอร์ด คอต-
เต็นแฮม) ยังมีความรู้สึกสามัญสำนึกเห็นเหตุผลอยู่บ้าง”
เป็นคำตอบของท่านซีเกรฟผู้ล่องลับไปแล้ว

ต่อมา ลอร์ด คอตเต็นแฮม ได้ฝึกตนจนสา-
มารทเขียนเรื่องราวต่างๆ โดยใช้กระแสจิตของโอปโปลา-
ติกะเป็นทางผ่านได้ วิธีนี้เรียกว่า Automatic writing
(คือวิญญาณ ของผู้ล่องลับไปแล้ว เขียนหนังสือโดยขอยืม
มือมนุษย์เขียนแทน) และสามารถจะได้รับข่าวสารจาก
ท่านซีเกรฟเป็นประจำ นอกจากนั้นท่านยังสามารถกระ-
ทำการติดต่อกับท่านเมฆแดงโดยตรงได้ด้วย ครั้งหนึ่ง
ท่านเมฆแดงได้ทำการทดลองพิสูจน์โดยบอกให้ท่านลอร์ด
คอตเต็นแฮมเขียนหนังสือมีข้อความว่า ถ้าเขามาหา

ดิฉันในเวลากำหนดคนั้นๆ เขาจะพบดิฉันรอคอยพบเขา
อยู่แล้ว ท่านลอร์ด คอตเต้นแฮมได้ทำตามนั้น และ
เมื่อมาพบดิฉันก็ปรากฏว่า ดิฉันได้รับคำบอกเล่าจาก
ท่านเมฆแดงล่วงหน้ามาแล้วจริงๆ คือเมื่อท่านลอร์ดมา
ถึงบ้านดิฉัน ก็พบว่าดิฉันคอยพบท่านอยู่แล้วตามคำสั่ง
ของท่านเมฆแดง เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นไปถึงสองครั้ง
แสดงว่าท่าน ลอร์ดคอตเต้นแฮม มีความสามารถในทาง
รับกระแส ความคิดจากโอปปาติกะ ถ่ายทอดออกมาผ่าน
ทางมือของตนได้อย่างถูกต้องจริงๆ ไม่ได้มีความคิดของ
ตนสอดแทรกเข้าไปด้วยเลย

ในการเข้าทรงวิญญานครั้งหนึ่ง เลดี้ซีเกรฟได้
ขอร้องต่อท่านเมฆแดงว่า ในครั้งต่อไปเธอจะนำคนมา
อีกสองคน เมื่อท่านเมฆแดงอนุญาต เธอก็มิได้ระบุชื่อ
แต่ประการใด และเมื่อชายหญิงคู่นี้มาหาเราในครั้งต่อไป
ก็ไม่มีใครแนะนำชื่อให้รู้จักแต่ประการใดด้วย แต่เมื่อ
ท่านซีเกรฟผู้ล่วงลับไปแล้วมาติดต่อก็ปรากฏว่าท่าน
สามารถจะรู้จักชื่อชายหญิงสองคนนี้ได้เป็นอย่างดี โดย

บอกชื่อถูกต้องว่า คนหนึ่งเป็นน้องชายของท่านเอง และอีกคนหนึ่งเป็นภรรยาของน้องชายของท่าน

หลังจากที่ท่านเลดี้ซีเกรฟได้มาหาดิฉันเป็นเวลา ๑๒ เดือน ท่านเลดี้ได้เปิดเผยหลักฐานประจักษ์พยาน ที่ตนได้รับในระหว่างการเข้าทรงวิญญาณนั้นให้ประชาชน ได้ทราบโดยยืนยันข้อเท็จจริงว่า ท่านเฮนรี ซีเกรฟ ยังมีชีวิตอยู่จริง ๆ หลังจากที่ตายไปแล้ว อันที่จริงนับตั้ง แต่ได้คบกันมาก็รู้สึกว่าคุณเลดี้ผู้นี้เป็นคนที่มีเสน่ห์มาก แต่ตามปกติเป็นคนทีพุดน้อยตามธรรมชาติ เธอไม่ต้อง การที่จะเปิดเผยประสพการณ์ที่เธอได้รับใหม่แก่ชาวโลก เพราะว่าใน การทำเช่นนั้น เธออาจจะต้อง การซื้อ พิสูจน์ เหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเป็นเรื่องภายในครอบครัว และเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่น่าจะเปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ตั้ง นั้นการที่ท่านเลดี้ซีเกรฟ ออกสำห้ทำดังเช่นที่ได้กล่าวมา แล้ว โดยฝีมือของตัวเธอเองเช่นนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่า ประหลาดใจอย่างยิ่ง เจตนาของเธอมีอย่างไรจะเห็นได้ จากถ้อยคำของเธอตั้งต่อไปนี้

“ดิฉันเห็นว่า เป็นหน้าที่ของดิฉันที่จะต้องช่วย
เหลือผู้อื่นที่ได้สูญเสียผู้ท่อนเคยเป็นที่รักของตนไป
โดยความตาย ทั้งนี้ก็เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้กลับมามี
ความสุขเหมือนดังเดิมดังที่ดิฉันได้เป็นอยู่ในขณะนี้”

ในการเข้าทรงครั้งต่อมา ท่านเมฆแดงได้กล่าว
สรรเสริญท่านเลดีซีเกรฟ ในการที่เธอได้ทำไปด้วย
ความเสียสละและกล้าหาญ ต่อจากนั้นท่านเฮนรี ซีเกรฟ
ผู้สามีก็ได้กล่าวสรรเสริญเธอด้วยเหมือนกัน และเขาได้
บอกว่า ในการครั้งนี้ได้นำเอาของขวัญเล็กๆ น้อยๆ มา
ให้เธอด้วย ทันใดนั้นเอง ในความมืดก็มีสิ่งหนึ่งหล่น
ลงมาบนตักของเธอ และเมื่อเธอจับมันขึ้นดู ก็ปรากฏ
ว่ามันเป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง เมื่อเสร็จการประชุมนั้นแล้ว
จึงเห็นว่าเป็นดอกกุหลาบแดงดอกเดียว ซึ่งยังสดชื่นอยู่
เหมือนกับได้ตัดมาใหม่ๆ ฉะนั้น แม้กระนั้นก็เป็นที่รู้
กันดีว่า ดอกกุหลาบนี้ได้มาอยู่ในห้องซึ่งมีประตูและ
หน้าต่างปิดสนิทหมด ตอนที่เราเกือบจะเลิกทรงกันอยู่
แล้ว และห้องนั้นก็มืดสนิทอึดอัด และไม่มีอากาศ
เดินผ่านด้วย ถ้าหากว่าดอกกุหลาบนั้นได้มาอยู่ในห้อง

นั้นตลอดเวลา (โดยมีใครแอบนำมาไว้ก่อนการเข้าทรง) ก็น่าจะแสดงอาการกิริยาเหี่ยวลงให้เห็นได้บ้าง เพราะได้ทำการทรงวิญญานกันเป็นเวลาถึง ๑ ชั่วโมงครึ่ง

ฝ่ายไอริส ลูกสาวของดิฉันเมื่อเห็นดอกกุหลาบอยู่บนตักของเลดีซีเกรฟเข้า ก็รีบวิ่งลงบันไดไปยังห้องข้างล่างทันที เพราะว่าที่ห้องนั้นเมื่อก่อนจะมีการเข้าทรงวิญญาน ไอริสได้จัดดอกกุหลาบทิ้งามไว้ ๑๒ ดอก เพื่อไว้เป็นของขวัญแก่ดิฉัน เมื่อไอริสลงไปดูดอกไม้ที่จัดไว้ ก็ปรากฏว่า ดอกกุหลาบเหลือ ๑๑ ดอกเท่านั้น ส่วนดอกที่หายไปเหลือแต่ก้านให้เห็นอยู่

เรื่องราวที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งควรจะบันทึกไว้ในที่นี้ด้วย ก็คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็กชายคนหนึ่ง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราไม่เคยคิดฝันมาก่อนเหมือนกัน คือท่านเมฆแดงได้บอกท่านเลดีซีเกรฟว่า มีเด็กชายคนหนึ่งปรารถนาจะพูดกับเธอ ต่อจากนั้นก็มียเสียงเด็กดังลอคผ่านมา เสียงเด็กที่เป็นโอบปาติกะนั้นได้บอกชื่อให้ทราบ และได้กล่าวเสริมว่า เขาต้องการจะขอบคุณเลดีซีเกรฟ

สำหรับความกรุณาที่เธอได้ให้แก่มารดาของเขา เขา
อยากจะให้เธอส่งข่าวไปถึงมารดาของเขาด้วย

เล็คซีเกรฟตกลงด้วยความยินดี และเสียงเด็ก
นั้นก็พูดต่อไปว่า “ช่วยขอบคุณมารดาของผมด้วย ใน
การที่ท่านได้แสดงความกรุณาต่อโซเฟอร์ผู้ขับรถ หลัง
จากที่เขาได้ขับรถไปส่งที่หลุมฝังศพของผมแล้ว

เล็คซีเกรฟได้ถามว่า “โซเฟอร์ผู้นั้นชื่ออะไร?”

เด็กชายผู้นั้นได้กล่าวชื่อนั้นให้ฟัง ซึ่งเป็นภาษา
ฝรั่งเศส โดยสะกดตัวให้ฟังด้วยที่ละตัว

ในขณะนี้ ท่านเมฆแดงได้กล่าวแซกขึ้นมาเพื่อจะ
ช่วยเหลือเด็กหนุ่มผู้ซึ่งท่าน กล่าวว่ายังไม่มีความชำนาญ
ในการใช้แตรดี จึงมีความลำบากในการพูดส่งข่าวอยู่บ้าง
ท่านเมฆแดงได้กล่าวเล่าเรื่องราวแทนให้ฟังว่า เด็กชาย
ผู้นั้น กล่าวว่า มารดา ของเขาได้ไป ที่ปารีส เพื่อไป เยี่ยมยัง
หลุมฝังศพของเขา ที่กรุงปารีสนั้น ท่านได้พบคนขับรถ
ผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นคนสุดท้ายที่ได้เห็นเด็กคน นี้มีชีวิตอยู่
เมื่อเขาตายไปแล้วนั้น มีคนส่วนมากได้คิดว่า เขาฆ่า

ตัวตาย แต่ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น เขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าตัวตาย แต่ดื่มยานอนหลับเพื่อจะให้หลับเท่านั้นเอง เนื่องจากเขาไม่รู้กำลังของยา จึงดื่มมากเกินไป และจึงได้ถึงแก่ความตายในระยะเวลาต่อมา

เลตซีเกรฟได้ พบมารดา ของ เด็กชาย ผู้ซึ่งโดยบังเอิญเมื่อ ๑ ปีก่อนนี้ และนับแต่นั้นมาก็ได้พบอีก ๑ ครั้ง หรือ ๒ ครั้งเท่านั้นเอง ดังนั้นเธอจึงได้นำข่าวนี้ไปบอกมารดาของเด็กนี้โดยเร็วที่สุด มารดาของเด็กผู้ซึ่งได้รับความแปลกประหลาดใจมากที่เห็นว่า เลตซีเกรฟรู้เรื่องราวตรงตามความเป็นจริงทุกประการ ทั้งๆ ที่เลตซีเกรฟไม่ได้มีส่วนร่วมรู้เรื่องนั้นมาก่อนเลย เมื่อเลตซีเกรฟบอกมารดาของเด็กผู้ซึ่งว่า บุตรชายของเขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าตัวตาย แต่ถึงแก่ความตายเพราะว่ากินยานอนหลับเข้าไปเกินขนาด ก็ปรากฏว่ามารดาของเด็กผู้ซึ่งต้องร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ไม่ได้เป็นการร้องไห้ด้วยความเสียใจ แต่เป็น การร้องไห้ด้วยความดีใจที่ว่าบุตรชายของตนไม่ได้ฆ่าตัวตายดังเช่นที่ผู้อื่นนึกคิดกันเช่นนั้น

บทที่ ๑๐

ภาษาที่ใช้ในโลกโอปปาติกะ

ภาษาเดิมยังจำเป็นสำหรับ

โอปปาติกะในภูมิขั้นต่ำ

มีผู้ถามดิฉันอยู่บ่อยๆ ถึงภาษาที่ชาวโลกโอปปาติกะใช้พูดกัน คือว่าจะมีเพียงภาษาเดียวเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป หรือว่าจะมีพูดกันอยู่ทุกๆ ภาษาดังเช่นที่เราพูดและมีกันอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เรื่องนี้เป็นปัญหาที่ตอบยากอยู่เหมือนกัน เป็นปัญหาที่ยังไม่มีใครสามารถจะตอบได้เด็ดขาดลงไปทีเดียว มีผู้เชื่อกันอย่างแน่นแฟ้นกลุ่มหนึ่งเหมือนกันว่า ในโลกของวิญญานหรือโลกของโอปปาติกะนั้นไม่มีภาษา เพราะว่าการใช้ภาษาพูดไม่จำเป็นแต่อย่างใด เหตุผลในข้อนี้มีมาจากหลักการที่ว่า กระแสความคิดเป็น เรื่อง ที่มีอยู่ในโลกทั้งสอง เป็นมูลฐาน มาแต่เดิม ส่วนคำพูดที่เปล่งออกมานั้นโดยเฉพาาก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง

กับทางร่างกาย ดังนั้นภาษาที่เราใช้พูดกันอยู่จึงเป็นเพียงเครื่องมือหรืออุปกรณ์อย่างหนึ่งที่มนุษย์คิดขึ้นเพื่อถ่ายทอดความคิด ออกมาโดยทางร่างกาย หรือโดย ทางปากพูดเท่านั้นเอง โดยเหตุผลดังกล่าวมานี้จึงมีผู้ถือว่า ภาษาพูดเป็นของจำเป็นเฉพาะในกายเนื้อนี้เท่านั้น ซึ่งเราจำเป็นจะต้องระบายความคิดออกมาเป็นเสียงที่ได้ยิน มิฉะนั้นก็ไม่สามารถจะถ่ายทอดกระแสความคิดออกมาสู่กันและกันเป็นที่เข้าใจได้ สำหรับในโลกทิพย์นั้นก็มีผู้กล่าวว่ากระแส ความ คิดของโอปปาติกะ จะพุ่งตรงไป ยัง ดวงจิตของอีกฝ่ายหนึ่งและเป็นที่เข้าใจกันได้เป็นอย่างดี โดยไม่ต้องอาศัยการเปล่งวาจาออกมาเป็นคำพูดเลย ตามทฤษฎีอันนี้ดิฉันเองก็เห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และดิฉันเองก็เชื่อว่าอาจจะจะเป็นความจริงอยู่บ้าง เป็นแต่ว่าคงจะไม่ เป็นความจริงไป เสียหมดในทุกกรณี เท่านั้นเองสำหรับโอปปาติกะ หรือ วิญญาณ ที่เจริญ ก้าวหน้าไป มากคือวิญญาณชั้นสูงจริงแล้ว เรื่องนี้เห็นจะต้องเป็นความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่าโอปปาติกะนั้นได้อยู่ใน

โลกทิพย์มาเป็นเวลานานนับไม่ถ้วน เรียกได้ว่าเป็นเวลาล้านปีหรือโกฏปี ดังนั้นจึงมีประจักษ์พยานที่เห็นได้ว่า ในระยะแรกๆ ที่วิญญูณหรือเทพยดาผู้สูงศักดิ์อย่างยิ่งเหล่านี้ พยายามลงมาติดต่อกับโลกมนุษย์โดยใช้เสียงโดยตรงของท่านนั้น รู้สึกว่าท่านมีความลำบากอย่างยิ่งในการถ่ายทอดความคิดของท่านออกมาเป็นคำพูดให้เราฟัง แม้ว่าท่านเมฆแดงเองก็ได้บอกกับเราว่า ท่านได้เผชิญกับปัญหาข้อนี้เหมือนกัน ในเมื่อท่านได้กลับมาในโลกมนุษย์ เพื่อจะเป็นครูหรือเป็นผู้พิทักษ์รักษาพวกเรา เนื่องจากท่านไม่ได้ใช้ภาษาพูดมาเป็นเวลานาน ท่านรู้สึกว่าจะออกจะไม่คุ้นเคยต่อเรื่องอย่างนี้ และเริ่มหัดพูดก็รู้สึกว่าช้า และต้องใช้ความพยายามมาก ครั้งแรกที่ท่านเมฆแดงพูดโดยผ่านดิฉันนั้น ปรากฏว่าท่านพูดได้อย่างตะกุกตะกักและอีกอักเต็มที ภาษาอังกฤษที่ใช้ก็เป็นภาษาอังกฤษแบบที่ชาวต่างประเทศพูดกัน แต่ต่อมาไม่ช้าก็ปรากฏว่าท่านก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งใน ปัจจุบันนี้ ท่านสามารถ จะใช้ ภาษา อังกฤษได้

อย่างกล่อกแล่ว และสามารถจะพูดให้เกิดความประทับใจได้เป็นอย่างดี และในบางครั้งเมื่อท่านมีอารมณ์ซับซ้อนรู้สึกสนุกขึ้นมา ท่านก็สามารถใช้ภาษาตลาดที่เป็นสำนวนที่พูดกันในปัจจุบันนี้ เข้าประกอบ ทำให้เกิดบรรยากาศสดชื่นครึกครื้นขึ้นได้ไม่น้อยเหมือนกัน อย่างไรก็ตามท่านก็ยังมีการออกเสียงพิเศษเป็นลักษณะเฉพาะของท่านอยู่นั่นเอง ยกตัวอย่างเช่นคำว่า Spirit (สปีริต) ซึ่งแปลว่าวิญญาณ หรือโอปปาติกะนั้น ท่านมักจะพูดเพี้ยนไปโดยออกเสียงว่า Spurrit (สเพอริต) เสมอ ซึ่งทำให้เราจำได้เป็นอย่างดี ในการออกเสียงเพี้ยนไปเช่นนี้ ก็ดูเหมือนยิ่งทำให้เรารักและนับถือท่านมากขึ้นอีก เพราะเราฟังดูรู้สึกว่าเป็นน้ำเสียงที่เป็นเสน่ห์จับใจ พวกเราเป็นอย่างยิ่ง

ประเด็นที่ดิฉันยังไม่เห็นด้วยในทฤษฎีที่ว่า ภาษาไม่จำเป็นในโลกโอปปาติกะนั้น ก็คือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับท่านที่จากโลกมนุษย์มาอยู่โลกทิพย์ใหม่ๆ นั้นเอง ดิฉันเชื่อว่า บุคคลประเภทนี้ จะไม่มีความสามารถเพียงพอถึงกับจะถ่ายทอดอำนาจกระแสนึกออกมาโดยตรง โดย

ไม่ต้องใช้ คำพูดเหมือน อย่างกับท่าน ที่อยู่ในโลก ทิพย์มา เป็นเวลานาน ดิฉันยังเชื่อว่าโอปปาติกะใหม่ๆ ยังคงจะต้องใช้ภาษาที่เป็นภาษา ของตน ในโลก มนุษย์อยู่นั้นอีก เป็นเวลานาน ซึ่งเรื่องนี้ก็มีเหตุผลยืนยันได้จากการที่ เมื่อวิญญาน เหล่านั้น มาติดต่อกับ ญาติพี่น้อง ในโลกมนุษย์ ปรากฏว่า ยังคงใช้ภาษาที่ตนพูดอยู่ในโลกมนุษย์อยู่นั้นเอง โดยการติดต่อกับการใช้เสียงพูดจากโอปปาติกะ โดยตรง

โดยการเข้าทรงชนิดที่ใช้เสียงพูดจากโอปปาติกะโดยตรงนั้น เป็นเวลาหลายคราวที่ดิฉันได้เป็น เครื่องมือใน การถ่ายทอด ข่าวสารออกเป็น ภาษาต่างๆ นับจำนวนได้ประมาณ ๒๐ ภาษา ซึ่งภาษาเหล่านั้น ดิฉันไม่มีความรู้เลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าทั้งในความหมายที่พูดหรือสำเนียงที่เปล่งออกมา ในคราวที่ดิฉัน ได้แสดงอำนาจทิพย์โสศคือ Clairaudience นั้น ดิฉัน สามารถ จะกล่าวถ้อยคำ ที่ดิฉันได้ ยินโอปปาติกะ พูดเป็น ภาษาต่างประเทศได้ ซึ่งภาษาเหล่านั้นดิฉันยังไม่รู้ไม่ เข้าใจเลยทีเดียว ในระยะแรกๆ ที่ดิฉันเริ่มหัดในการเข้า

ทรงวิญญาน^๕นี้ เสียงภาษาต่างประเทศเหล่านี้ฉันฟังไม่
ใคร่เข้าใจและไม่ได้ยินด้วย เพราะแม้บางครั้งจะได้ยิน
แต่ก็ปรากฏว่าเป็นสำเนียงร้วพัวพันจนแยกพยางค์ไม่ได้
เลย แม้ว่าฉันจะพยายามสักเท่าใดก็ไม่สามารถจะแยก
พยางค์ออก หรือสามารถพูดถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้
เลย

ภาษาฮอลันดา

มีตัวอย่างที่น่าสนใจเกิดขึ้นเรื่องหนึ่งเมื่อหลายปี
มาแล้วในฮอลแลนด์ ซึ่งในตอนนั้นโดยการขอร้องของ
คุณเอสเทลล์ สเตท (Estelle Stead) ซึ่งเป็นธิดาของ
W.T. Stead นักหนังสือและนักทรงวิญญานที่มีชื่อเสียง
ซึ่งได้ถึงแก่กรรมในคราวที่เรือ ติตานิก (Titanic) อับปาง
ในมหาสมุทร ในครั้งนั้นฉันได้แสดงอำนาจทางทิพย-
จักขุในประเทศฮอลันดา เป็นที่เห็นได้ชัดว่า ฉันไม่
สามารถจะออกเสียงภาษาฮอลันดาซึ่งออกเสียงยากมาก
ทีเดียว ซึ่งโอบปาติกะผู้มาติดต่อกล่าวให้ฉันฟังได้เลย
ตั้งนั้นข่าวสารที่ได้รับถ่ายทอดออกมา^๖นั้น จึงต้องมีโอบ-
ปาติกะที่เป็นล่ามแปลกลับมาเป็นภาษาอังกฤษอีกทีหนึ่ง

ต่อจากนั้นดิฉันก็ถ่ายถอดคำภาษาอังกฤษออกมาตั้ง ๆ และเนื่องจากว่าในตอนนั้นผู้มาติดต่อไม่สามารถจะเข้าใจภาษาอังกฤษได้ คำพูดภาษาอังกฤษของดิฉันจึงต้องแปลกลับไปเป็นภาษาฮอลันดาอีกครั้งหนึ่ง โดยชาวฮอลันดาซึ่งยืนอยู่ข้างดิฉันบนยกพื้น จะเห็นได้ชัดว่าวิธีการเหล่านี้เป็นวิธีการที่อ้อมค้อมโยกเยกกลับไปกลับมาอย่างน่าปวดหัวเอาการอยู่เหมือนกัน แต่ในสมัยนั้นก็เป็นของจำเป็น เพราะว่าดิฉันไม่สามารถจะใช้วิธีอื่นให้ดียิ่งไปกว่านี้

ภาษาอินเดียนแดง

อย่างไรก็ตามถ้าหากมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ ดิฉันคิดว่าจะสามารถจะกระทำได้ดีกว่านี้มาก จากประสบการณ์ที่ผ่านมาดิฉันรู้สึกว่าคุณของดิฉันจะสามารถจับคำภาษาต่างประเทศได้ดีขึ้นกว่าแต่เดิม และสันของดิฉันก็ดูเหมือนว่าจะคล่องขึ้นจนสามารถจะถ่ายถอดออกมาได้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกัน แม้กระนั้นก็ยังไม่ใช่ของที่ง่าย

อย่างน่าพอใจนัก และก็เป็นที่ที่ฉันต้องใช้ความ
 พยายามมากเอาการอยู่ กว่าจะออกเสียงแต่ละคำก็ต้องใช้
 เวลา มาก และทุกพยางค์ก็ต้องออกเสียงอย่างระมัดระวัง
 ถัดวันเป็นอย่างไร มี การเข้าทรงครั้งหนึ่ง ที่ฉันยังจำ
 ได้เป็นอย่างดี การเข้าทรงครั้งนั้นเกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่ง
 ประมาณปี ๑๙๓๕ ในขณะที่มีหัวหน้าชาวอินเดียนแดง
 เผ่าโมฮอกผู้หนึ่งชื่อ ออกเซ นอนตอน (Okse—non—
 Ton) มาหาฉัน หัวหน้าชาวอินเดียนแดงเผ่าโมฮอก
 (Mohawk) ผู้มีความยินดีมากที่ได้เจรจาภาษาอินเดียน-
 แดงโดยตรงกับท่านเมฆแดง ท่านหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง
 ผู้ ได้มาแสดงละครเกี่ยวกับประวัติอินเดียนแดงชื่อว่า
 ไฮวธา (Hiawatha) ซึ่งในละครเรื่องนี้ท่านแสดงบทบาท
 เป็นหมอผี และตามปากคำของท่านเองท่านบอกว่า
 รู้สึกว่าถูกวิญญานเข้าทรงตลอดเวลาแสดงละครอยู่นั้น
 ท่านกล่าวว่าในระหว่างแสดงละครอยู่นั้นดวงหน้าของท่าน
 ได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ปรากฏว่าเป็นดวงหน้าที่เหี่ยว
 ย่นเป็นดวงหน้าของคนที่มีอายุถึง ๙๐ ปีเลยทีเดียว

การเข้าทรงวิญญาณเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศ
ที่น่าจดจำอย่างยังมีอยู่ครั้งหนึ่งคือในปี ๑๙๓๗ ^๕ ^๕ กรุงนิน
สหพันธ์นักวิญญาณศาสตร์นานาชาติ (The International
Spiritualist Federation) กำลังจัดให้มีการประชุมกองเกรส
ซันในลอนดอนโดยการเห็นชอบของท่านเมฆแดง มิส-
เตอร์ แชนเนอร์ สวอ์ฟเฟอร์ ได้เชิญผู้แทนชาวต่าง
ประเทศให้เข้ามาร่วมการเข้าทรง ซึ่งมีการถ่ายทอดเสียง
จากโอปปาติกะโดยตรงของเราด้วย

ภาษาฟินแลนด์

ในบรรดาผู้ที่เข้าร่วมการเข้าทรงนั้นมีมิสซิส เฮลมิ
โครน (Helmi Krohn) ซึ่งเป็นชาวฟินแลนด์นั่งอยู่ด้วย
ผู้ซึ่งต่อมาได้เขียนรายงานเรื่องราวอันน่าตื่นใจของเธอ
ไว้ดังนี้

“มีเสียงของโอปปาติกะเรียกชื่อของฉันอย่างชัด
เจนว่า “เฮลมิ” ดิฉันก็ตอบไปเป็นภาษาฟินแลนด์ว่า
“คุณแม่หรือคะนั่น?” เสร็จแล้วก็มีเสียงตอบมาเป็นภาษา

เดียวกันว่า “ใช่ นี่ละแม่ของเจ้า” ดิฉันจึงถามว่า “คุณพ่ออยู่ด้วยกับคุณแม่หรือเปล่า” และเสียงคุณแม่ก็ตอบมาว่า “อยู่ด้วยกัน”

ดิฉันได้ยินเสียงทุกถ้อยคำพูดเป็นภาษาฟินแลนด์อย่างชัดเจน อันนี้เป็นครั้งแรกที่ดิฉันนึกออกว่า ดิฉันเคยได้ยินเสียงของมารดาที่รักของดิฉัน เพราะว่าตอนที่ท่านล่องลับไปนั้นดิฉันรู้สึกว่าคุณก็ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่

ในตอนนี้ท่านผู้อ่านบางคนจะนึกถึงความจริงได้ว่า มิสซิส เฮลมิ โครน กล่าวว่าคุณไม่สามารถจะจำเสียงของมารดาอันแท้จริงของเธอได้เลย เพราะว่ามารดาของเธอตายตั้งแต่ยังเล็ก ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่าการที่ มิสซิส โครน อ้างเสียงที่ได้ยินว่าเป็นเสียงของมารดาของเธอ นั้นอาจจะเป็นการรีบด่วนไปสักหน่อยก็ได้ ความเห็นข้อนี้อาจมีทางเป็นไปได้อยู่เหมือนกัน แต่ก็มีความจริงที่ไม่สามารถจะลบล้างได้ประการหนึ่งว่า มีวิญญาณผู้หนึ่งได้พูดกับเธอเป็นภาษาฟินแลนด์จริงๆ และในเวลาที่คุณกำลังอยู่ในห้องนั้นที่รู้ภาษาฟินแลนด์ ก็ไม่มีใครนอกจากมิสซิส โครนเอง เพราะดิฉันเองก็ไม่สามารถพูดภาษาฟินแลนด์ได้แม้แต่คำเดียว

ภาษาสวิสเซอร์แลนด์

ตัวอย่างอีกรายหนึ่งได้แก่ราย มิสเตอร์ ที บิกิเนลลี (T.Biginelli) แห่งสวิสเซอร์แลนด์ ซึ่งเป็นผู้แทนต่างประเทศอีกผู้หนึ่งที่ถูกเชิญให้มาร่วมในการทรงวิญญาณของเรา ท่านผู้นี้ก็ได้รับความรู้สึกประทับใจมากเหมือนกัน ในระหว่างการเข้าทรงนั้น มีเสียงการทักทายจากลูกสาวของท่าน ผู้ซึ่งได้พูดกับท่านด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใส ชัดเจน หลังจากการเข้าทรงแล้วท่านได้สารภาพว่า “น่าประหลาดมหัศจรรย์อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจำได้ดีทั้งน้ำเสียงและคำพูดว่า มิใช่ใครอื่นเลยนอกจากจะเป็นลูกสาวที่ได้ล่องลับไปแล้วของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน” คือลูกสาวคนนี้ได้บอกมารดาของเธอว่า บิดาของเธอได้นำรูปถ่ายมาด้วย และรูปถ่ายนั้นอยู่ในกระเป๋าของบิดาของเธอเอง เรื่องนี้ก็เป็นความจริง เพราะว่าเมื่อการทรงวิญญาณผ่านไปแล้ว มิสเตอร์ บิกิเนลลี ได้หยิบเอารูปถ่ายออกมาวางไว้ให้เราได้เห็นโดยทั่วกัน ซึ่งในพวกเราไม่มีใครทราบความจริงส่วนตัวของเขาข้อนี้เลยแม้แต่น้อย

ภาษาสวีเดน

มิสซิส อีดิธ แฮมเมอร์สตรอม (Mrs. Edith Hammerstrom) ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้รับการยืนยันว่าได้รับ การทักทายโดยเสียงของโอปปาติกะผู้หนึ่ง ซึ่งบอกชื่อ บอกเสียงแล้วก็ ได้สนทนากับเธอเป็นภาษาสวีเดน ต่อจาก นั้นก็มีข่าวสารส่งมาจากฮอลแลนด์ โดย ต็อกเตอร์ เคอดาท (Coedhart) ผู้ซึ่งก่อนที่ท่านจะล่องลับไป ได้เป็นตัวแทน ของประเทศฮอลแลนด์ ในการประชุมนานาชาติครั้งก่อน ๕
นั้น

ภาษาฝรั่งเศส

ต่อมาก็ได้แก่รายของ มิสซิส เฮเลน ฟราย (Hellen Fry) ผู้ซึ่งได้รับการทักทายเป็นภาษาฝรั่งเศสจาก น้องสาวของเธอผู้ล่องลับไปแล้ว มิสซิสฟรายได้บรรยาย ไว้ในจดหมายของเธอดังต่อไปนี้

“ดิฉันมีความรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ยินเสียง ของน้องสาวของดิฉัน ผู้มีอายุ ๒๘ ปีคือ มาร์กาเร็ต

ผู้ซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปแล้วในขณะที่คลอดบุตรเมื่อปี ๑๙๑๗ มาร์กาเร็ตได้พูดคุยกับดิฉันด้วยน้ำเสียงของเธอเองโดยตรง แม้ว่าดิฉันจะจับคำพูดของเธอไม่ได้ถนัด แต่ก็ยังพอได้ยินคำตอบชัดเจนเกี่ยวกับคำถามที่เกี่ยวกับลูกน้อยของเธอ เธอได้ตอบว่าเดี๋ยวลูกน้อยเธอได้อยู่ข้างๆ เธอแล้ว”

ภาษาท้องถิ่นของนิโกร

วิญญานของผู้มาติดต่อกับอีกผู้หนึ่งก็ได้แก่วิญญานของคุณ ซาดี้ เปอกินส์ (Sadie Perkins) ซึ่งเป็นหญิงสาวเชื้อสายนิโกร ได้กลับมาพูดคุยกับน้องของเธอคือ มামী ผู้ซึ่งในตอนนั้นเป็นผู้แทนของแคว้นของชิคาโก เด็กหญิงทั้งสองสนทนากันด้วยภาษาท้องถิ่นของตนอยู่อย่างชัดเจน ซึ่งผู้ที่อยู่นอกนี้จะฟังได้ยากเป็นอย่างยิ่ง แต่เป็นการสนทนากันอย่างเป็นกันเอง ทั้ง ๆ ที่ผู้หนึ่งมีชีวิตอยู่ในโลก และอีกฝ่ายหนึ่งมีชีวิตอยู่ในโลกอื่น ในบรรดาสองคนนี้รู้ว่าซาดี้จะมีความตื่นเต้นมาก เธอได้

บอกว่า “ແหม เรื่องมันวิเศษจริง ไม่น่าเชื่อว่ามันจะเป็นไปได้เลย เพราะว่าดิฉันสามารถจะพูดได้ด้วยเสียงของตนเองเหมือนกับเช่นเดิม”

ผู้มาทำการติดต่อเป็นรายสุดท้ายในการเข้าทรงซึ่งใช้ภาษาพูดต่าง ๆ กันนี้ ได้แก่นักประพันธ์ผู้หนึ่งชื่อ หลุย เอ็ม. เนสบิท (Louis M. Nesbitt) ซึ่งได้พบกับเพื่อนหญิงของเขาชื่อว่า อีวา บาเรต ผู้ซึ่งเดินทางมาจากกรุงโรม เขาได้เล่าให้เธอฟังถึงนิยายอันซับซ้อนเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวกับชาวอิตาเลียนสองคน และเขาได้จบลงด้วยถ้อยคำที่ว่า เรื่องนี้คงจะเป็นเรื่องที่ลงในหนังสือพิมพ์สแตนดาร์ดได้เป็นอย่างดี เรื่องนี้เราเข้าใจว่าเขาก็คงจะหมายถึงหนังสือพิมพ์ลอนดอน สแตนดาร์ด ซึ่งกำลังลงเรื่องยาวของเขาอยู่ในขณะนั้น ชื่อว่าเรื่อง Desert and Forest และในระหว่างนั้นเอง ก็ปรากฏว่า เขาประสบอุบัติเหตุตกเครื่องบินถึงแก่กรรม

การเข้าทรงครั้งสำคัญของเรานี้ ได้จบลงโดยท่านเมฆแดงได้กล่าวอวยพรว่า “ถ้าเราได้ทำให้เจ้าทุกคนมี

ความสุขแล้ว เราก็จะมีความสุขด้วย ขอให้ท่านทั้งหลาย
มีใจรักพระผู้เป็นเจ้า จงรับใช้เพื่อนร่วมโลกของท่าน
และขอให้พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของคนผิวขาว (The Great
White God) จงสั่งสอนเจ้าให้ถึงความจริงคือ ความเป็น
อมตะของมนุษย์ทั้งหลายโดยทั่วกัน”

การเขียนเป็นภาษา

ฮอลแลนด์โดยโอปปาติกะ

มีการเข้าทรงครั้งพิเศษอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งคิดนั้นเป็น
ผู้ทรงร่วมอยู่ด้วย ในการเข้าทรงครั้งนี้ มีโอปปาติกะมา
พูดโดยตรง และก็ได้มาเขียนข้อความเป็นภาษาซึ่งคิดนั้น
ไม่มีความรู้เลยด้วย ผู้ที่มาหาคิดนั้นครั้งนั้นชื่อ มิสซิส อี.
เอส. เดอจอนเจ (E.S. De Jonge) ซึ่งมาจากประเทศ
ฮอลแลนด์ เธอได้รับการทักทายจากน้ำเสียงของน้องชาย
ของเธอ ผู้ซึ่งบัดนี้เป็นโอปปาติกะแล้ว น้ำเสียงนั้นเป็น
น้ำเสียงของคนฮอลันดาอย่างชัดเจนไม่ผิดเพี้ยน มิสซิส
เดอจอนเจ กล่าวว่าเสียงนั้นพูดถูกต้องชัดเจน ทั้งในคำ

สำเนียง สำนวน และคำพูดที่ใช้โดยไม่มีร่องรอยว่าจะ
เป็นคนชาวต่างประเทศเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นเธอจึงแน
ใจว่าเป็นหน้าเสียงของน้องชายเธอเองอย่างแน่นอน ข้อ
ความละเอียดเรื่องนี้เราจะทราบได้จากรายงานของมิสซิส
เคอจอนเจ เองดังต่อไปนี้

“ในการเข้าทรงครั้งแรกนั้น ดิฉันได้เข้าทรงร่วม
กับคุณ เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ท่านเมฆแดงได้บอกดิฉันว่า
น้องชายของดิฉันได้มาอยู่ในที่นั้นด้วย และต้องการจะ
ติดต่อกับดิฉัน . โดยจะแสดงหลักฐานให้ดิฉันทราบ ใน
การเข้าทรงครั้งต่อมา น้องชายของดิฉันก็มาอยู่ในที่นั้น
ด้วยเสมอ และได้ติดต่อกับดิฉันโดยผ่านท่านเมฆแดงก่อน
ข้อที่น่าสังเกตในเรื่องนี้ก็คือว่า ไม่ได้มีการเอ่ยชื่อ
น้องชายของดิฉันเลย ไม่ว่าโดยท่านเมฆแดง หรือโดย
ดิฉันเอง ปัญหาเรื่องชื่อนี้รู้สึกว่าจะไม่จำเป็นจะต้องกล่าว
ถึงอีกต่อไป เพราะปรากฏว่าหลักฐานและรายการอื่น ๆ
ก็ปรากฏว่าเป็นการเพียงพอแล้ว

ในตอนเช้าของวันที่ ๓๐ เดือนมกราคม เราได้มีการเข้าทรงกันอีกครั้งหนึ่ง เมื่อตอนที่จะจบท่านเมฆแดงได้กล่าวว่า ในตอนเย็นวันเดียวกันนั้น จะได้มีการเข้าทรงแบบ Direct Voice คือโอปปาทิกะจะมาพูดด้วยน้ำเสียงของเขาเอง ท่านได้ขอร้องให้เรามาร่วมประชุมด้วย ซึ่งพวกเรา ก็พากันต้อนรับด้วยความกระตือรือร้นเป็นอย่างดี โดยเฉพาะในเมื่อท่านเมฆแดงสัญญาว่า น้องชายของดิฉันจะลองพยายามพูดกับฉันโดยตรงด้วยน้ำเสียงของเขาเอง เรากล่าวว่า คราวนี้เขาคงจะได้บอกชื่อบอกเสียงของเขาเสียที และคงจะได้เป็นข้อพิสูจน์ที่ยุติได้อย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเขาไม่เคยออกชื่อของเขาเลยมาแต่เดิมในครั้งก่อน ๆ นั้น

“การเข้าทรงในครั้ง^{นี้} ทำกันในห้องเล็กในความมืดสนิท คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ เป็นคนทรงและมีสซิสเตอร์โลก็เป็นผู้ดำเนินการประชุมในครั้ง^{นี้} นอกจากเราแล้วก็มีคนอื่นอีก ๗ คนร่วมอยู่ด้วย ในเมื่อพวกเรานั่งกันทุกคนแล้ว เราก็เกี่ยวมือทั้งสองข้างของเราเข้าด้วยกัน เพื่อว่าจะ

ได้ ไม่มีใครผู้หนึ่งผู้ใดลุกขึ้นไปกระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดใน
ห้องนั้นได้ ในระหว่างความมืด

ต่อมาอีกไม่นานก็มีเสียงท่านแมมแดงกล่าวทักทาย
ผู้มาเข้าร่วมประชุมอย่างดังและได้ยินชัด ครั้นแล้วก็มี
เสียงของโอปปาติกะต่าง ๆ ท่านมาทำการบอกชื่อเสียง
ของตนเอง และทักทายกับญาติของตนเป็นลำดับ และ
ต่อมาท่านแมมแดงก็ประกาศว่าจะมีชายหนุ่มผู้หนึ่ง ผู้ซึ่ง
ยังไม่เคยมีการติดต่อบนนี้มาก่อนเลย จะพยายามลอง
กระทำการเช่นนี้เป็นครั้งแรก

ต่อจากนั้นเราก็ได้ยินเสียงแปลกประหลาดบาง
อย่าง ซึ่งฟังดูก็กลายเป็นเสียงกำลังหายใจหอบ และต่อ
มาก็คือเสียงพูดออกมาอย่างช้า ๆ แต่ชัดเจนน เป็น
ภาษาฮอลันดา มีใจความว่า “ฉัน—เห็น—จะ—ทำ—ไม่
—สำเร็จ” (ik—zal—het—neit—kunnen—doen = I shall
not be able to do it) ผู้พูดเหล่านี้ได้พูดออกมาช้า ๆ ๒
หรือ ๓ ครั้ง และเป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ว่าเรา仍将จำ

เสียงตอนนั้น ไม่ได้ถนัด แต่เสียงนั้นก็^๕เป็นเสียงภาษา
ฮอลันดาที่ชัดเจน และไม่มีสำเนียงแปร่งเป็นชาวต่าง
ประเทศเลยแม้แต่น้อย เพราะในประโยคนั้นมีคำและสระ
อยู่หลายแห่งด้วยกัน ซึ่งชาวฮอลันดาที่แท้จริงเท่านั้น^๕
จะรู้กันว่า ชาวต่างประเทศไม่สามารถพูดได้ถึงขนาดนั้น^๕
เป็นอันขาด

“แต่ก็ปรากฏว่า วิทยญาณผู้มาติดต่อกัน^๕ รู้สึกว่า
ยังมีความ^๕ตื่นเต็น้อยมาก และคงจะยังไม่สามารถจะติด
ต่อบน^๕ได้สนิท ซึ่งเรื่อง^๕นี้ต่อมาท่านเมฆแดงก็บอก
ให้เราทราบว่าเป็นความจริง และก็ได้ออกให้เราทราบ
ต่อไปว่า เห็นจะต้องทดลองกันใหม่อีกครั้งหนึ่งในคราว
หน้า ต่อจากนั้นท่านก็ให้มิสเตอร์บั๊กกิ่งแฮม ซึ่งเป็น
คนหนึ่ง^๕ในพวกเราลุกออกไปโดยให้ปลดมือที่เกี่ยวไว้จาก
ผู้อื่นออกเสียก่อน และมิสเตอร์บั๊กกิ่งแฮมก็ได้รับการ
บอกเล่าให้นำเอากระดานดำแผ่นหนึ่งในห้องนั้นมาวางลง
บน^๕พื้น กระดานดำแผ่น^๕นี้พวกเราทุกคนรู้ว่า ไม่ได้
ใช้เขียนมาเป็นเวลานานแล้วเท่าที่เราจำได้

“เมื่อมิสเตอร์บักกิงแฮมกลับมาเข้าที่นั่ง โดยนำมือของเขาเกี่ยวก้อยกับผู้ที่อยู่ข้างๆ ทั้งสองฝ่ายแล้ว ท่านเมฆแดงก็ประกาศว่า จะให้เพิ่มการพิสูจน์ให้เห็นชัดขึ้นอีกชั้นหนึ่ง คือให้คนทรงคือคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์นำเอาเท้าขวา ของเธอวางไว้บนเท้า ขวาของ บุคคลที่นั่งอยู่ทางขวาของเธอ และให้ดำรงอยู่เช่นนั้นตลอดเวลาที่เข้าทรง ทั้งนั้นก็เป็นการประกันว่า ตลอดเวลานั้นคนทรง จะไม่สามารถลุกไปไหนได้เลยเป็นอันขาด ต่อมาสักครู่ ก็มีเสียงขลุ่ยกระดานดังขึ้น ซึ่งเรารู้ดีว่าคงจะเป็นวิญญาณของใครผู้หนึ่งกำลังเขียนข้อความในกระดานอยู่ ในระหว่างนี้ เองก็มีวิญญาณมาทำการติดต่อกับชาติของตนอีก และเราก็เลยลืมเรื่องวิญญาณที่กำลังเขียนกระดานนั้นไปชั่วคราว แต่ครั้นแล้วในขณะที่ต่อมาก็ปรากฏว่าเราได้ยินเสียงคล้ายๆ จะเป็นเสียงชอร์คตกลงบนกับพื้น และมีเสียงดังเหมือนกับชอร์คหัก ต่อจากนั้นเรารู้สึกว่าสุภาพบุรุษชาวฮอลันดา^๕นั้นคงจะได้เขียนเสร็จแล้ว”

“เมื่อการประชุมสิ้นสุดลง และเมื่อคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ผู้ซึ่งเป็นคนทรงกลับรู้สึกตัวตามเดิมแล้ว ก็ได้เปิดไฟในห้องนั้นขึ้น และเราก็ได้เห็นข้อความเขียนเป็นภาษาฮอลันดาบนแผ่นกระดานนั้น (ดูภาพหน้า ๖๔) พร้อมกันนั้นก็เห็นแท่งชอล์ก หักลงเป็นสองท่อน วางลงกระดานด้านซ้าย ข้อความที่เขียนเป็นภาษาฮอลันดานั้น เป็นอักษรฮอลันดาอย่างแท้จริง ซึ่งมีข้อความแปลได้ว่า:—

คุณพ่อและคุณพี่ของผมอยู่ที่นี้ ผมรู้สึกว่าคุณยังไม่ใคร่จะได้ บทเรียนของผมยากกว่าบทเรียนของท่าน ผมไม่สามารถจะเปิดประตูได้ จึงต้องเขียนจดหมายแทน ผมจะลองดูอีกคืนพรุ่งนี้ โปรดช่วยผมด้วยนะครับ

(ลงชื่อ) แอ็ค

ในเรื่องเกี่ยวกับ ข่าวสารที่โอปปาติกะ เขียนนั้น มีเรื่องที่น่าสังเกตดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. การเข้าทรงวิญญาณนี้กระทำกันในความมืดสนิท ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะเขียนโดยอาศัยนัยตามนุษย์

ข้อ ๒. ผู้เป็นคนที่ทรงถูกควบคุมไม่ให้เคลื่อนไหวตลอดเวลา โดยการที่เอาเท้าของเธอเกี่ยวไว้กับเท้าของผู้ที่นั่งอยู่ข้างเดียว เป็นอันว่าเธอไม่อาจจะลุกไปเขียนได้

ข้อ ๓. สมาชิกทุกคน ที่เข้าทรงต่างพากันเกี่ยวนิ้วซ้ายและนิ้วขวาของตนไว้โดยตลอด

ข้อ ๔. ประตูห้อง ถูก鎖ันดานกุญแจอย่างแน่นหนา

ข้อ ๕. กระจกหน้าต่างบนพื้น และการเขียนด้วยชอล์กก็ทำได้อย่างเรียบร้อยสะอาดและถูกต้อง โดยช่องไฟระหว่างถ้อยคำก็เท่ากันเป็นอันดี และมีการจุดและขีดอย่างเรียบร้อยตลอด

สำหรับข้อความที่เขียนนั้น มีเรื่องที่น่าสังเกตตั้งต่อไปนี้

๑. ข้อความในวงเล็บนั้น ไม่ได้มีการเขียนไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า โอบุปาทิกะที่เขียนนั้นกำลัง

Mijn Vader Broeder

Ik vind het zeer moeijlijk Spreek
mijn les is moeijker dan de uwe
Ik kon de deur niet open doen

Ik moet een Brief Schryven
Ik zal morgen avond aan u

Wilt u mij helpen
om het te doen

Schrift

H. J.

การเขียนหนังสือโดยโอบปาติกะบนกระดานดำ โดยเขียนเป็นภาษาฮอลันดา ข้อความเหล่านี้ถูกเขียนในระหว่างการทรงวิญญาณ ซึ่งในขั้นนั้นมีผู้ที่รู้ภาษาฮอลันดาอยู่คนเดียว คือผู้เข้าร่วมการทรงวิญญาณที่มิชชันนารีมาตั้งเขาเท่านั้น (ดูเรื่องในเล่มนี้ หน้า ๖๓)

กระหืดกระหอบรีบจะเขียนในสภาวะที่เขายังไม่ชำนาญเลย
ลืมเขียนเอาไว้บ้าง

๒. การใช้ตัวใหญ่ของคำบางคำ รู้สึกว่าจะไม่
จำเป็น ซึ่งก็อาจจะเป็นเพราะเหตุดังที่กล่าวไว้ในข้อ ๑

๓. มีคำบางคำสะกดตัวผิด คือมีการเปลี่ยนที่กัน
บ้าง ซึ่งอันนี้ก็เป็นของธรรมดาในภาษาฮอลันดา และ
เป็นสิ่งที่น้องชายของดิฉันมักจะกระทำเสมอ ในการเขียน
ในเมื่อเขารีบร้อน ซึ่งเป็นนิสัยของเขาเมื่อครั้งอยู่ในโลก
มนุษย์ ส่วนการจุดเหนือตัวอักษรบางตัวนั้น ก็ทำอยู่ใน
ตำแหน่งที่ถูกอย่างยิ่ง ทั้งๆ ที่การเขียนได้กระทำกันใน
ที่ซึ่งไม่สามารถเห็นกันด้วยนัยน์ตามนุษย์ธรรมดา

๔. คำในบรรทัดล่างต่อมานั้นปรากฏว่า เว้นช่อง
ไฟไว้ไม่มีใครสม่าเสมอ ซึ่งก็อาจจะเป็นเพราะผู้เขียนต้อง
การจะรีบเขียน นอกจากนั้นตัวอักษรก็ใหญ่ขึ้นโดยลำดับ
ในบรรทัดหลังๆ ซึ่งก็อาจจะเป็นเพราะว่าพลังในตัวกำลัง
จะหมดไปก็ได้

เกี่ยวกับการเขียนนั้น รูปทรงของอักษรที่เขียน ไม่ใช่ลักษณะของอักษรขอลันดาอย่างแท้จริง รู้สึกว่าจะ เป็นอักษรภาษาอังกฤษ ไม่ใช่เป็นลักษณะของน้องชาย ของดิฉัน ข้อนี้อาจจะอธิบายได้โดยความจริงที่ว่า การ เขียนนี้ ไม่ได้กระทำโดยน้องชายของดิฉันโดยลำพัง อาจ จะได้รับความช่วยเหลือ หรือกระตุ้นจากโอปาทิกะผู้มีความชำนาญในเรื่องนี้มากกว่าก็ได้ ๕๕ เห็นจะเป็นแบบ เดียวกับการที่เต็กเล็ก ๆ เริ่มเขียนหนังสือเป็นครั้งแรก ก็ต้องอาศัยผู้ปกครองหรือครูช่วยจับมือเขียนด้วย อย่างไรก็ตามในทัศนะของดิฉัน รู้สึกว่าเรื่องนี้จะเป็นเรื่องเล็กใน เมื่อเทียบกับประจักษ์พยานอื่นๆ ซึ่งมีมากมายจนมีน้ำหนัก มากยิ่งกว่านี้หลายเท่า

ลายเซ็นนั้น แน่نونเป็นลายเซ็นของน้องชาย ของดิฉันอย่างเถียงไม่ได้เลย แม้จะเป็นลายเซ็นย่อก็ตาม ตั้งนั้นเรื่องอื่นนอกจากนี้ก็ดูจะมีความสำคัญน้อย และไม่ จำเป็นต้องยกขึ้นมากล่าวหักล้างประการใด

ภาษาฮินดูสตานี

ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องภาษานี้ เกิด
เกิดขึ้นเมื่อประมาณเดือนหนึ่งมาแล้ว ซึ่งในตอนนั้นมี
ชาวอินเดียมาขอให้ดิฉันเข้าทรง ชาวอินเดียผู้นี้ชื่อว่า
มิสเตอร์ ดัส (Dass) ต่อมาก็ไม่กี่นาที ภรรยาของเขาผู้
ล่องลับไปแล้วก็ปรากฏกายให้ดิฉันเห็น โดยมาพูดเป็น
ภาษาฮินดูสตานี เมื่อดิฉันได้ยินเธอพูด ดิฉันก็ตกใจ
ว่าจะถามล่ามที่เป็นโอปปาติกะให้แปลให้ฟัง เพราะว่า
สำหรับ ดิฉันไม่ สามารถ จะพูด ถ่ายทอด เป็นภาษา และ
สำเนียงซึ่งดิฉันไม่คุ้นเคยให้ฟังได้ เนื่องจากว่าถ้าทำ
เช่นนั้นจะเป็นการกินเวลาช้าและยากมากเกินไป ดิฉัน
จึงได้ขอร้องให้ท่านเมฆแดงช่วยเหลือในเรื่องนี้ ท่านก็
ตกลง แต่บอกดิฉันว่าภรรยาของมิสเตอร์ดัสผู้นี้ควรจะ
ให้หลักฐานแสดงว่าเป็นตัวจริงก่อน โดยพูดเป็นภาษา
ของตนเองสักคำหนึ่งหรือสองคำ ซึ่งภรรยาของคุณดัส
ก็ยินดีทำตามโดยออกเสียงคำฮินดูสตานีสองสามคำอย่าง

ซ้ำ ๆ เป็นชื่อซึ่งดิฉันพยายามจะจำให้ได้ที่ดีที่สุด และก็กล่าวให้สามีของเขาฟังอีกครั้งหนึ่ง มิสเตอร์ตัลส์ก็รับว่าเขาเข้าใจความหมายนั้นดี และรู้ว่าคำเหล่านั้นมีความสำคัญสำหรับเขาเพียงไร จากนั้นโดยอาศัยท่านเมฆแดงเป็นล่าม ภรรยาของเขาก็พูดถึงลูกชายของเขา ๓ คนที่ยังอยู่ในโลกนี้ ภรรยาของเขาก็กล่าวถึงอักษร บี ซึ่งคุณตัลส์จำได้ว่าเป็นชื่อย่อของลูกชายคนหัวบี และภรรยาของเขาก็ได้บอกถึงวันเกิดของลูกชายว่าเป็นวันที่ ๑๓ เดือนกรกฎาคม แล้วเธอก็พบกับมิสเตอร์ตัลส์แสดงความเป็นห่วงถึงลูกชายคนที่สองผู้ซึ่งในปัจจุบันกำลังอยู่ในสหรัฐอเมริกา มิสเตอร์ตัลส์ก็รับรองว่าเป็นความจริงเช่นนั้นเหมือนกัน

ต่อมาภรรยาของเขาก็บอกถึงสิ่งของสิ่งหนึ่งซึ่งไม่ได้ระบุชื่อ แต่เธอได้บอกว่ายู่ในกระเป๋าของสามีของเธอ ซึ่งสามีของเธอคือมิสเตอร์ตัลส์ก็คิดเอาว่าคงจะเป็นรูปถ่ายซึ่งเขากำลังนำติดตัวมาด้วยกระมัง แต่ปรากฏว่าเรื่องนั้นเขาทายผิด โดยภรรยาของเขาก็บอกว่าไม่ใช่ของสิ่งนั้น

ต่อมาภรรยาขอเขาจึงพูดเรื่องวัตถุสิ่งนั้นอีก โดยกล่าว
 ว่ามันเป็นสิ่งที่เธอเคยสวมใส่อยู่ ดิฉันได้ถามท่าน
 เมฆแดงเพื่อให้รายละเอียดเรื่องนี้ให้ละเอียดยิ่งขึ้น และ
 ภรรยาของเขาก็พูดออกมาคำเดียวว่า **ไอนัก (Ainak)**
 ดิฉันได้พูดคำนั้นให้คุณตัสฟัง ทันทีมีสเตอร์ตัสก็มพร้อม
 กับนำเอาแว่นตาของเขาออกมาจากกระเป๋า ก็เป็นอัน
 เห็นได้ชัดว่า คำว่า **ไอนัก** นี้เป็นภาษาฮินดูสตานี
 หมายความว่าแว่นตานั่นเอง คุณตัสได้อธิบายว่า ภรรยา
 ของเขาได้เตือนเขาถึงสิ่งที่เขาเองก็ลืมไปแล้ว คือว่าหลัง
 จากที่เธอได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เขาได้นำเอาโครงแว่น
 ของเธอมา และเอาเส้นช้สวมใส่เข้าเพื่อสำหรับว่าเขา
 จะได้ใส่เอง

นับตั้งแต่นั้นมา คำพูดที่ภรรยาของเขาพูดก็ปรากฏ
 ว่ามีหลักฐานแน่นอนที่จะเถียงไม่ได้เลย เธอได้พูดถึง
 การที่ลูกสะบ้าหัวเข่าของเธอครั้งหนึ่งได้รับบาดเจ็บใน
 การที่เกิดอุบัติเหตุในรถยนต์ขึ้น เธอได้ส่งความรักของ
 เธอมาให้แก่บุตรสาวคนหัวปีและเพื่อนของเธอซึ่งเธอ

ได้คุ้นเคยเมื่อครั้งอยู่ที่ไนโรบี (Nairobi) เธอได้พูดถึงตัว
 ร. ทงสาม และเอ่ยคำว่า ราชัน ซึ่งมิสเตอร์ดัลส์ได้กล่าวว่า
 ราชันนี้เป็นคนหัวปีในบรรดาหลานชายของเธอ ราชัน
 เกิดภายหลังจากที่ภรรยาของเขาดังแก่กรรมแล้ว ๒
 สัปดาห์ ส่วนอีก ๒ คนนั้นชื่อ ราเชทและรูฟินดาร์ ซึ่ง
 ได้เกิดเมื่อ ๖ ปีหลังจากนั้น นอกจากนั้นเธอยังได้พูด
 ถึงคนที่ชื่อ วิณา และ โรหิณี ซึ่งเป็นหลานสาวของเธอ
 สองคนด้วย ซึ่งในบรรดาสองคนนี้ คนสุดท้ายต้องได้เกิด
 หลังจากที่ได้ล่วงลับไปแล้วประมาณ ๔ ปี และการ
 สนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวภายในครอบครัวก็ดำเนินต่อไป
 อีกเป็นเวลานาน ซึ่งมิสเตอร์ดัลส์ก็รับรองว่าเป็นความ
 จริงทุกประการ ข้อที่น่าสังเกตประการสุดท้ายเป็นเรื่อง
 ที่น่าสนใจอย่างยิ่ง คือเธอได้กล่าวว่า บัดนี้เธอกำลัง
 สวมใส่แหวนทองขงสามี่ของเธอได้นำออกจากนิ้ว
 ของเธอในตอนที่เราถึงแก่ฆรรณกรรม มิสเตอร์ดัลส์ก็
 พยักหน้าและได้อธิบายว่า แหวนวงนี้เขาได้ทำบุญอุทิศ
 ให้เธอในการทำ พิธีทางศาสนา ตามประเพณีของเขา

คือเขาได้ทำบุญโดยอุทิศเสื้อผ้าและ ของใช้ส่วน ตัวของผู้ ตายอย่างอื่นตามพิธีทางศาสนา เพื่อให้ได้ถึงผู้ผู้อยู่ภายใน โลกทิพย์ และบัดนี้ก็ปรากฏว่าภรรยาของเขากำลังสวมใส่ แหวนทองวงที่สามี่ของเธออุทิศให้เธอแล้วนั้น ในโลก ทิพย์จริง ๆ

หลังจากที่มิสเตอร์ตัสกลับไปแล้ว ดิฉันก็อดจะ ครุ่นคิดไม่ได้ถึงความมหัศจรรย์ของสิ่งที่ได้เกิดขึ้น นอกจากคำภาษาฮินดูสถานที่สองสามคำซึ่งดิฉัน พุดออกไปโดย ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลยแล้ว การติดต่อกันก็เป็นการติดต่อ โดยท่านเมฆแดงเป็นล่ามแปลให้ โดยตลอด เรื่องทั้งหมด นี้ก็มีความเกี่ยวข้องกับ บุคคลและเหตุการณ์ ซึ่งดิฉันไม่มี ความรู้มาแต่ก่อนเลยแม้แต่น้อย นอกจากนั้นโดยเฉพาะ อย่างยิ่งในเรื่องของแว่นตานี้ ก็ปรากฏว่าได้มีการกล่าว ถึงสิ่งซึ่งแม่ผู้มาให้เข้าทรงคือสามี่ของเธอเอง ก็ได้ลืม ไปแล้วอย่างสนิท ฉะนั้นจึงไม่เป็นการน่าประหลาดใจ อย่างใดเลย ที่มิสเตอร์ตัสรู้สึกประทับใจและเลื่อมใสเป็น อย่างยิ่ง หลังจากเสร็จการประชุมครั้งนั้นแล้ว

บทที่ ๑๑

การเข้าทรงโดยใช้

เสียงพูดจากโอปปาทิกะโดยตรง (ต่อ)

นักแข่งเรือชาวญี่ปุ่น

ท่านเซอร์เฮนรีซีเกรฟ ผู้ซึ่งดิฉันได้กล่าวถึงใน
บทที่แล้ว ต่อมาได้มีส่วนช่วยเหลือนักแข่งอีกผู้หนึ่งซึ่ง
ได้ถึงแก่กรรมโดย อุบัติเหตุ ในการ แข่งขัน เช่นเดียวกัน
บุคคลผู้นี้เป็นชาวญี่ปุ่น ได้มาติดต่อในการเข้าทรงโดยใช้
เสียงพูดโดยตรงของเรา ผลของการมาติดต่อครั้งนี้ได้
ทำให้แม่ลูกคู่หนึ่งคือ มิสซิส คินจียาโน และบุตรชาย
ชื่อ ฮาโร คลายความทุกข์โศกลงไปมาก และเกิดความ
ผาสุกและโล่งใจขึ้นมาแทนที่

สามีของ มิสซิส คินจียาโน และน้องชายของ
เขาชื่อ ชินจิ ได้ร่วมกันในการแข่งเรือเร็ว และเป็นผู้มี
ชื่อเสียงในการแข่งกีฬาต้าน้ำมาก ครั้นแล้ววันหนึ่ง

ชินจิผู้น้องได้ประสบอุบัติเหตุในขณะการแข่งขันถึงแก่ความตาย คินจิผู้พี่รู้สึกเสียใจมาก เป็นเวลาถึง ๕ เดือนที่เขาได้เฝ้าคิดถึงแต่ความตายของน้องของเขา และในที่สุดตัวของเขาเองก็ถึงแก่ความตายด้วยโรคอันไม่น่าจะเป็นไปได้ คือดูเหมือนจะเป็นโรคหวัดเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง

เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นเหตุการณ์ดั้งเดิมที่ทำให้มีการเข้าทรงครั้ง^๕นี้เกิดขึ้น ในระยะตอนแรกนั้น ดัลเซียวาโน (คือภรรยาของคินจิวาโนผู้ตาย) นั่งฟังอยู่ด้วยความสนใจโดยไม่ได้ปริปากอะไรเลย ครั้นแล้วท่านเมฆแดงก็ได้กล่าวว่า “มีผู้ชายคนหนึ่งในที่^๕นี้ผู้ซึ่งเราต้องการจะช่วยเหลือ ระวังให้ดี”

ถ้อยคำของท่านเมฆแดงดังกล่าวนั้น ทำให้ท่านผู้^๕ที่เข้าประชุมเป็นประจำรู้ว่า กำลังจะมีโอปปาติกะผู้^๕มาใหม่เข้ามาแนะนำตัวเองเป็นครั้งแรก ทันใดนั้น^๕แทรกก็เคลื่อนไหวไปที่ มิสซีส ยานโน และหยุดอยู่ ครั้นแล้วก็มีเสียงพูดออกมาเป็นภาษาอังกฤษอย่างชัดเจนว่า:—

“นี่แน่ะ ทอลเซ่ ฉันคือ ซินจิ”

“คะ ซินจิ” มิสซิสยาโนกล่าวตอบ “เธอมีอะไรจะพูดกับฉันบ้าง”

“ซินจิ และฉันเวลานี้มาอยู่ด้วยกันแล้ว เราไม่ต้องการให้ฮาโรเสียใจอยู่เรื่อยไป เขาเห็นฉันถึงแก่ความตายในการแข่งเรือ แต่ว่าถึงอย่างไรเราก็ประสบความสำเร็จในการประลองความเร็วในครั้งนั้น เพราะฉะนั้นเขาจะต้องสอบมหาวิทยาลัยให้ได้ในเดือนธันวาคมนี้”

“แต่คิดนั้นจะทำให้เขาเข้าใจได้อย่างไร ในเมื่อเขาอยู่ในญี่ปุ่นและเราต้องอยู่ในที่นี้จนกระทั่งถึงปลายปีนี้”

“เธอบอกเขาซิว่า ซินจิและฉันกล่าวเช่นนั้น”

“ดีละ ฉันจะบอกให้” มิสซิสยาโนกล่าว

“นี่แน่ะทอลเซ่” เสียงนั้นกล่าวต่อไปอย่างรวดเร็ว แสดงถึงความตื่นเต้น “เธอรู้ไหมว่าใครนำเรามาที่นี้ คินนี่ ท่านเซอร์ เฮนรี่ ซีเกรฟ นั่นเองแหละ ช่วยกรุณาบอกเลดี้ซีเกรฟด้วยว่า สามีมของเธอได้ช่วยเราในที่นี้มากที่สุดทีเดียว เขาได้ช่วยเหลือซินจิและฉันมากด้วย

คินจิต้องการจะมาเหมือนกัน แต่ในคืนนี้เขาไม่สามารถ
จะมาพูดได้ คราวหน้าเขาจะลองพูดใหม่ เขาได้ส่งมา
ตัวว่า ช่วยบอกฮารุทว่า อย่าเสียใจมากนัก เวลานี้
ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี และเราอยู่กับเขาตลอดเวลา”

หลังจากการเข้าทรงแล้ว มิสซิชยาโน ได้เขียน
บันทึกแสดงความรู้สึกของเธอในการเข้าทรงครั้งนี้ไว้ ซึ่ง
ดิฉันขอลอกมากล่าวดังต่อไปนี้

“เสียงที่ดิฉันได้ยินนั้น เป็นเสียงของชินจิอย่าง
แน่นอน เพราะเขาได้แสดงลีลาและการใช้คำพูดเช่นเดิม
เหมือนเขาเคยพูดนั่นเอง เช่นเขามักจะเริ่มประโยคด้วย
คำว่า “นี่แน่ะ” และเมื่อเขาได้มาติดต่อกับเราในระหว่าง
เข้าทรงนั้น เขาก็พูดว่า “นี่แน่ะ” เกือบตลอดเวลา
ดิฉันเองเกือบไม่เชื่อหูตัวเอง ในตอนที่เขาออกชื่อของ
เขาว่า ชินจียาโน แต่แล้วก็ปรากฏว่า เขาได้พูดกล่าว
ซ้ำ ๆ อีกด้วยเสียงอันดังฟังได้อย่างชัดเจน”

“ท่านเซอร์เฮนรี ซีเกรฟ และชินจิ ทั้งสองคน
รู้จักกันดี ลูกชายของดิฉันคือฮารุโม่มีความเสียใจมากหลัง

จากเกิดอุบัติเหตุครั้งนั้นแล้ว และทำให้เขาไม่สามารถ
จะเล่าเรียนหนังสือได้ผลดีตามปกติ”

“ซินจิ เคยมีความตั้งใจมุ่งมั่นว่าจะทำลายสถิติความ
เร็วให้ได้ ในการซ้อมทดลองแข่งตุ สามีของดิฉันเป็น
ผู้จับเวลา เราได้เริ่มต้นเสร็จไปช่วงหนึ่งแล้ว และกำลัง
จะเริ่มต้นช่วงที่สอง ก็พอดีเร็วกว่าลงและเขาก็ถึงแก่
ความตาย แต่ที่เขาพูดก็เป็นอันถูกต้อง เพราะว่าเขา
ได้ทำความเร็วได้ตามที่เขาได้ตั้งใจไว้จริงๆ แม้ว่าเขาจะ
เสียชีวิตลงก็ตาม”

คดี เบสซ์ แมนนิ่ง ตัวอย่างของ

คำอธิษฐานที่ให้ผลสมความปรารถนา

ข้อยากลำบากประการหนึ่งในการเขียนเป็นหนังสือ
ขึ้นมาจากแง่ของคนทรง ก็คือว่า ในเมื่อคนทรงอยู่ใน
สภาวะลึมตวันนั้น ก็ย่อมไม่สามารถจะรู้เหตุการณ์รอบตัว
ได้ โดยนัยนี้จึงจำเป็นต้องอาศัยความทรงจำของผู้ที่เข้า

ร่วมประชุมอยู่ด้วย ในการที่จะบรรยายสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงจำเป็นต้องมีนักชวเลขไว้เสมอ หลังจากการเข้าประชุมแล้ว ดิฉันได้ลองอ่านดูถ้อยคำที่นักชวเลขจดไว้อย่างคำต่อคำโดยไม่มีขาดตกบกพร่อง จากผลของการอ่านนั้น แม้ตัวดิฉันเองจะมีความคุ้นเคยกับสำนวนและข้อความที่นักชวเลขได้จดไว้ก็ตาม ก็นึกอึ้งอึ้งใจไม่ได้ที่นักชวเลขนั้น สามารถจดได้อย่างเที่ยงตรงมาก เพราะเป็นสำนวนและข้อความที่เขา คงจะไม่คุ้นเคยและไม่สันถมมาก่อนเลย อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งเหมือนกันที่บังเอิญไม่มีนักชวเลขจดอยู่ด้วย และดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องอาศัยความทรงจำของผู้ที่เข้าร่วมประชุมอยู่ด้วยนั่นเอง (แต่ในปัจจุบันนี้เราสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงเข้าไปตั้งแทนที่ไว้แล้ว)

เป็นเคราะห์ดีอยู่อย่างหนึ่งว่า หลายต่อหลายครั้ง^๕ ในระหว่างที่ดิฉันเข้าไปอยู่ในสภาวะจิตตกทวิงค์ไม่สามารถจะรู้สึกถึงเหตุการณ์ที่รอบตัวได้นั้น ได้มีบุคคลมากมาย

หลายคน พร้อมทั้งจะเป็น พยานยืนยันใน เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น
 ขน บุคคลเหล่านี้บ่อยครั้งที่เดี๋ยวมักจะเป็นบุคคลที่มี
 ชื่อเสียงทั้งชายและหญิงผู้มีอาชีพต่างๆ กันมีฐานะต่างๆ
 กัน และบุคคลเหล่านี้ก็เป็นที่ยูจกกันดีในด้านความซื่อ
 ตรงและใจใ้ว่าจะไม่กล่าวเท็จหลอกลวงประชาชน นอก
 จากนั้น บุคคลบางคนเมื่อทราบดีว่า การทรงวิญญาณนี้
 เป็นเรื่องที่จะต้องถกเถียงกันอยู่มากมาย จึงพาบุคคลที่
 ไม่เคยเห็น และทราบในเรื่องนี้ มาเป็นพยานเพิ่มเติมด้วย
 ทุกครั้ง ซึ่งบุคคลที่พามาขึ้นโดยมากก็เป็น บุคคลที่ได้มา
 ด้วยความสงสัยโดยสุจริตใจ และต้องการรู้ข้อเท็จจริงใน
 เรื่องนี้อย่างแท้จริง บุคคลเหล่านี้ไม่ต้องการเชื่อสิ่งใด
 โดยการได้รับ การบอกเล่าตามกันมา หรือโดยการไว้ใจว่า
 ผู้นั้นผู้นั้นจะไม่กล่าวเท็จ ดังนั้นเมื่อข้อความที่บุคคลเหล่านี้
 เขียนไป จึงเป็นอันว่าได้มาจากประสบการณ์โดยตรง
 และอย่างใกล้ชิด ไม่ได้มาจากการบอกเล่าถ่ายทอดมา
 จากบุคคลอื่นอีกต่อหนึ่ง

ดิฉันเอง ก็รู้สึกถึงประโยชน์ของ การที่มีบุคคลที่มี
 ชื่อเสียงและที่ไว้ใจได้มาเข้าร่วมประชุม เพื่อเห็นเหตุ

การณ์เหล่านี้ด้วยตาของตนเองอยู่ไม่น้อย ดังนั้นดิฉันจึง
ขออนุญาตต่อคุณมอริส บาร์บาเนล ในการที่จะใช้ข้อ
ความต่อไปนี้ ที่ตัดตอนมาจาก หนังสือของเขาที่ได้ พิมพ์
ขึ้นใหม่ มีข้อความที่น่าจับใจมากชื่อ This is Spiritualism
ซึ่งแปลว่า “นิตยวิญญานศาสตร์” เรื่องนี้เป็นเรื่อง
เกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อว่า เบสซี แมนนิ่ง ซึ่งเราทุกคน
ไม่มีใครรู้จักเธอเลยมาแต่เดิม นอกจากว่าเราได้รับ
คำแนะนำให้รู้จักเธอโดยผ่านทางท่านแมชแทงในระหว่าง
การเข้าทรงครั้งหนึ่ง ดิฉันคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่
เด่นเรื่องหนึ่งในการที่จะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า คนเราตาย
แล้วไม่สูญ และนอกจากนั้นยังเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงอำนาจ
ของการ อ้อนวอน หรือ อธิษฐานจิตอีกประการหนึ่ง
ด้วย เรื่องนี้บุคคลพัวพันกันด้วยกันหลายคน ต่อไปนี้
คือข้อความที่มิสเตอร์มอริส บาร์บาเนล ได้กล่าวไว้ใน
หนังสือของเขาในเรื่องที่เกี่ยวกับคุณเบสซีแมนนิ่ง ดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าได้รับประสบการณ์ที่ประทับใจที่สุด ใน
การทรงวิญญานของคุณเอสเทลโรเบิร์ตส์ ในเมื่อข้าพเจ้า

ได้รับการเรียกชื่อจากวิญญาณซึ่งข้าพเจ้าไม่รู้จักคนหนึ่งที่มาติดต่อกับฉัน ตอนนั้นเราได้เข้าทรงไปพักใหญ่แล้ว ท่านเมฆแดงก็กล่าวกับข้าพเจ้าว่า มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมาหาเรา โดยที่เธอต้องการจะติดต่อกับแม่ของเธอที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เธอกำลังจะให้หลักฐานเกี่ยวกับตัวเธอ ต่อไปนี้

“ผมรู้จักเธอหรือไม่ครับ” ข้าพเจ้าถามขึ้น

“ไม่รู้จัก” ท่านเมฆแดงตอบ “แต่ว่าคุณสามารถจะช่วยเธอได้”

ครั้นแล้ว แตรก็ค่อย ๆ เคลื่อนมาทางข้าพเจ้า และก็มีเสียงหนึ่งเป็นเสียงของเด็กหญิงสาวกล่าวขึ้นว่า

“ดิฉันจะ ..... เอละดิฉันจะ .... อ้า.....”

จากประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้รับมาเป็นเวลานาน ข้าพเจ้ารู้ว่า ในสถานะการณ์เช่นนี้ วิธีที่จะให้เกิดผลดีที่สุดก็คือให้กำลังใจแก่โอปปาติกะที่จะมาติดต่อก่อนนี้ให้พูดออกมาให้ได้ โดยอย่าเพิ่งไปถามคำถามอย่างใดในเวลาสั้นเป็นอันขาด เพราะถ้าทำเช่นนั้นจะมีผลเป็นการขัด

ขวางมิให้ โอบปาทิกะได้ใช้พลังอำนาจพูดติดต่อกับมนุษย์
ได้โดยสะดวก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงให้กำลังใจออกไปโดย
กล่าวว่า “พูดมาเถอะ ถ้าเธอต้องการจะบอกอะไรแก่
ผม พูดออกมาได้เสียทีเดียว”

เสียงนั้นกล่าวว่า “ดิฉันจะพูด ถ้าดิฉันได้รับ
อนุญาตให้พูด มีคนใจดีคนหนึ่งนำดิฉันมาในที่นี้”

แล้วเสียงนั้นก็กล่าวออกไปอย่างช้า ๆ แต่ชัดเจน
ว่า “ดิฉันชื่อ เบสซี แมนนิ่ง (Bessy Manning) ดิฉัน
ถึงแก่ความตายด้วยวรรณโรคเมื่อวันอีสเตอร์ที่แล้วมานี้
เอง ดิฉันได้นำน้องชายของดิฉัน คือ ทอมมี่ มากับ
ดิฉันด้วย เขาถึงแก่ความตายโดยอุบัติเหตุในรถยนต์
มารดาของดิฉันได้สวดมนต์อ้อนวอนอยู่เสมอ เพราะว่า
ท่านได้อ่านข้อความที่ท่านเขียนไว้ในหนังสือพิมพ์ และ
ท่านได้ขอร้องว่า วันหนึ่งอยากจะให้ท่านเมฆแดงนำ
ดิฉันมาที่นี้”

หนังสือพิมพ์ที่ เบสซี แมนนิ่ง กล่าวนั้น เป็น
หนังสือพิมพ์เกี่ยวกับวิญญาณศาสตร์ ซึ่งข้าพเจ้าเป็น

บรรณาธิการในตอนนั้น และข้าพเจ้าได้กล่าวบรรยายถึง การเข้าทรงวิญญาณโดยให้ โอปาติกะพูดโดยตรงนี้ไว้ด้วย และวิญญาณของเบสซีผู้มาติดต่อก็ได้กล่าวว่ามารดา ของเธอได้อ่านข้อความที่ข้าพเจ้าพิมพ์ไว้ ดังนั้นข้าพเจ้า จึงกล่าวว่า จะส่งข่าวไปให้มารดา ของเธอ ทราบพร้อมนี้ ที่เดียว

วิญญาณของเบสซีได้กล่าวคำขอใจ “ช่วยกรุณา บอกมารดาของดิฉันว่า ดิฉันยังไว้หางเปียยาว ๒ เปีย อยู่ตามเดิม ดิฉันอายุ ๒๒ ปี และดิฉันมีตาสีน้ำเงิน กรุณาบอกท่านด้วยว่า ดิฉันอยากให้มารดาของดิฉันมา ที่นี้ ท่านจะกรุณานำมารดาของดิฉันมาได้ไหมคะ แต่ ว่าท่านเป็นคนจนหน่อยนะคะ ท่านไม่ใช่คนรวยหรอก”

“เออละ ฉันทจะพยายามลองดู ถ้าฉันสามารถจะ นำมารดาของเธอมาที่นี่ได้” ข้าพเจ้าตอบ

“มารดาของดิฉันไม่มีความสุขเลย” เสียงวิญญาณ ของเบสซีกล่าวต่อไป “เพราะว่าเราทั้งสองคนได้จาก ท่านมา ฉะนั้นดิฉันหวังว่าคุณคงจะกรุณาช่วยเรานะคะ ขอบคุณมากขอให้พระเจ้าเป็นเจ้าจงอวยพรให้แก่คุณเถิด”

“อ้อ แต่ก่อนที่ผมจะส่งข่าวไปให้มารดาของคุณทราบนั้น คุณช่วยบอกผมหน่อยสิครับว่า มารดาของคุณอยู่ที่ไหน เพราะว่าผมยังไม่รู้จักมารดาของคุณเลย”

วิญญาณของเบสซี่ตอบมาโดยทันทีว่า “เลขที่ ๑๔ ถนนแคนเตอเบอร์ แบล็คเบิน”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงหันไปพูดกับท่านเมฆแดงว่า

“ท่านเมฆแดงครับ อันที่จริงน่ากลัวจะมีมารดาอีกหลายคนที่สวคมนตรีวิงวอนอยากจะพบกับบุตรชายหญิงของเขาเช่นนี้นับเป็นหลายพันรายทีเดียว เราจะทำอย่างไรดี”

เสียงท่านเมฆแดงตอบมาเป็นเชิงทอดอาลัยว่า “จะอย่างไรได้ เราก็มีเครื่องมือเพียงคนนั้นคนเดียว” (คือหมายถึงเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เท่านั้นเอง)

ข้าพเจ้าได้ถามท่านเมฆแดงต่อไปว่า “ท่านจะอนุญาตให้มารดาของคุณเบสซี่มาเข้าร่วมประชุมทรงวิญญาณด้วย ในครั้งต่อไปไหมครับ”

แต่ท่านเมฆแดงกลับถามว่า “ว่าแต่เจ้าเออะ จะสามารถนำมารดาของเธอมาได้ไหมเล่า ”

ความจริงข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินชื่อ เบสซี่ แมนนิง มาแต่ก่อนเลย และก็รู้มาแต่ก่อนว่าจะมีบุคคลชื่อนี้ หรือว่าจะมีชื่อถนนเช่นนี้ในแบล็คเบริน แต่เนื่องจาก ข้าพเจ้าได้คุ้นเคยกับท่านเมฆแดงมาเป็นเวลาหลายปี จึงไม่รู้สักมีความสงสัยประการใด และเชื่อว่าข้อความที่ ข้าพเจ้าได้ฟังมานั้นคงไม่ผิดพลาดอย่างแน่นอน ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าไม่รีรอสงสัยอีกต่อไป แต่ได้ส่ง โทรเลขไปทันทีถึง มิสซิส แมนนิง ตามตำบลที่วิญญาณ ของบุตรสาวของเธอได้บอกไว้ คือเลขที่ ๑๔ ถนนแคน-เตอเบอร์รี่ แบล็คเบริน โดยมีข้อความว่า ลูกสาวของ คุณที่ชื่อเบสซี่นั้น เมื่อคืนนี้ได้มาติดต่อกับเราในการ เข้าทรงวิญญาณ โดยผ่านความช่วยเหลือของท่านเมฆแดง ข้าพเจ้ารออยู่พักหนึ่งก็ไม่ได้รับตอบ ดังนั้นจึงส่งโทรเลข ไปอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาอีก ๒ วันในวันจันทร์ ก็ได้รับ จดหมาย ๒ ฉบับตอบมาจากมิสซิส แมนนิง ฉบับแรก

มิสซิส แมนนิ่ง ตอบมาว่า “ดิฉันไม่ทราบว่าจะขอบคุณในความกรุณาของท่านอย่างไรดี ดิฉันขอขอบคุณท่านอย่างหมดหัวใจ ในการที่ท่านได้อุตส่าห์ส่งโทรเลขมาให้ดิฉันทราบข่าวคราวเมื่อวันเสาร์ที่แล้ว ดิฉันต้องการที่จะร้องตะโกนให้ดัง ๆ ได้ยินไปทั่วโลกเลยทีเดียว แต่ดิฉันก็ได้แต่หัวเราะและร้องไห้สลับกันไปด้วยความยินดี ท่านเมฆแดงช่างมีความกรุณาอย่างเหลือเกิน และท่านผู้ส่งโทรเลขก็มีความเอื้อเฟื้อเป็นอย่างยิ่ง ดิฉันเชื่อว่าท่านคงจะกรุณาช่วยเราต่อไป และคงจะบอกให้เราทราบด้วยว่า เบสซีลูกสาวของดิฉันกล่าวข้อความว่าอะไรบ้าง

ดิฉันรู้สึกเป็นสุขและรื่นเริงอย่างยิ่ง ดิฉันขอรับรองว่า ดิฉันจะใช้คืนค่าส่งโทรเลขให้แก่คุณให้ได้ โปรดกรุณาอย่าชุนเคืองดิฉันในข้อนี้เลย เพราะมันเป็นหน้าที่ของดิฉันโดยตรง ในเมื่อเป็นเรื่องของดิฉันเอง เพราะเพียงแค่นี้ดิฉันก็ไม่สามารถจะขอบคุณได้อย่างเพียงพอแล้ว เศษกระดาษโทรเลขฉบับนี้มีค่าแก่ดิฉันมากเสีย

ยิ่งกว่าเงินทองเสียอีก ดิฉันจะขอสวทมนต์วิงวอนอธิษฐานเพื่อท่านทั้งปวง และโดยเฉพาะให้แก่คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ด้วย ขอให้ท่านช่วยบอกแก่ดิฉันด้วยเมื่อลูกสาวของดิฉันส่งข่าวคราวมาให้ดิฉันทราบ สามี่ของดิฉันและลูกสาว ๒ คนของดิฉันก็ขอแสดงความขอบคุณท่านมา ณ ที่นี้ด้วย”

ในจดหมายฉบับที่ ๒ มิสซิสแมนนิ่งก็ได้เขียนตอบมาอีกว่า “ดิฉันได้รับโทรเลขฉบับที่ ๒ ของท่านแล้ว ดิฉันมีความเสียใจที่ได้ทำให้ท่านต้องลำบากส่งตามมาอีกเป็นฉบับที่ ๒ ดิฉันได้รู้สึกถึงความกรุณาขอบคุณคุณมากกว่าเดิม คุณคงจะยังไม่ได้รับจดหมายของดิฉันซึ่งดิฉันส่งไปในวันเสาร์ ดิฉันรู้สึกเสียใจมากที่ไม่สามารถจะส่งโทรเลขตอบไปได้ เพราะในระยะนี้สถานะการเงินของดิฉันยังไม่สู้ดีนัก แต่ดิฉันต้องการจะให้คุณทราบว่าดิฉันมีความขอบคุณอย่างเหลือล้นเพียงใด คุณคงไม่รู้ดอกว่า ความกรุณาของคุณนั้นทำให้เราารู้สึกดีกันอย่างยิ่ง บุตรสาวของดิฉันได้ถึงแก่กรรมไปเมื่อประมาณ ๙ ปี

มาแล้ว อันที่จริง ถ้าไม่เป็นเพราะการที่ครอบครัว
 ของดิฉันติดต่อกับนักทรงวิญญาณอยู่บ้างละก็ ดิฉัน
 คงจะบ้าไปนมนานแล้ว ดิฉันอยากรู้เหลือเกินว่าเบสซี
 ลูกสาวของดิฉันพูดว่าอะไร เพราะดิฉันต้องการจะหา
 ทางปลอบประโลมใจผู้อื่นให้คลายความทุกข์โศกลงบ้าง
 ในที่ที่ดิฉันอยู่นี้ เรายังไม่มีคนทรงที่ดีพอ ดังนั้นถ้าดิฉัน
 จะหาทางมาหาคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ด้วยตนเองได้ คง
 จะเป็นโชคที่ไม่น้อย ขอขอบคุณท่านอีกครั้งหนึ่งอย่าง
 เหลือล้น”

สำหรับรายเด็กหญิงที่ชื่อว่าเบสซี ขำเพเจ้า
 รู้สึกว่าเป็นประจักษ์พยานที่แจ่มชัดที่สุดของความจริง
 ที่ว่า มีโลกหน้าหลังจากเราได้ตายไปจากโลกนี้แล้ว
 เพราะในเรื่องเช่นนี้เราจะอธิบายไม่ได้โดยเด็ดขาดใน
 เรื่องการอ่านใจคนหรือในเรื่องจิตใต้สำนึก และนอก
 จากนั้นเราทั้งสองฝ่ายก็ไม่ได้มีการซักซ้อมตกลงหรือกะ
 โครงการกันไว้เป็นพิเศษแต่อย่างใดเลย มีสซิสแมน-
 นิงก็ไม่เคยได้พบคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ไม่ได้เคย

สนทนาโต้ตอบกับเธอ หรือสมาชิกคนใดคนหนึ่งของเธอเลย นอกจากนั้นมิสซิสแมนนิ่งก็ไม่เคยเขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้าหรือใคร ๆ ที่ได้เข้ามาร่วมประชุมการเข้าทรงวิญญานของเราเลย แต่แม้ดั่งนั้น เราก็สามารถรู้จักทั้งชื่อตัวชื่อนามสกุล และเลขบ้านที่อยู่ของตระกูลนี้ได้ พร้อมกับทราบรายการละเอียดต่าง ๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์

ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าพบกับมิสซิสแมนนิ่ง เธอก็บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่าเธอได้อ่านนวนิยายฐานมาเป็นเวลานานแล้วเพื่อจะารู้แน่นอนว่าบุตรสาวของเธอยังมีชีวิตอยู่จริง ๆ แม้ว่าจะได้ถึงแก่กรรมจากเธอไปแล้วก็ตาม เป็นอันว่าในที่สุดคำอธิบายฐานของเธอก็บรรลุผลสำเร็จสมประสงค์ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบว่าเธออธิบายด้วยเหตุผลได้อย่างไรว่า เหตุใดบุคคลหนึ่งที่ได้สวดอ้อนวอนอธิษฐานในแบล็คเบอร์ิน ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป สามารถจะทำให้เกิดผลที่มิติดเดิลเซ็กซ์ (Middle sex) ได้ ข้าพเจ้ารู้แต่เพียงว่า เรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ การติดต่อ

ทางวิญญาณนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ได้ว่า บางครั้งการอัน
 วอนอธิษฐานของเรานั้นก็ประสบความสำเร็จเหมือนกัน
 และนอกจากนั้นยังพิสูจน์ด้วยอีกว่า ในโลกหน้านั้น มี
 องค์การหนึ่งที่ยินดีจะตอบสนองคำวิงวอนหรือคำอธิษ-
 ฐานจากบุคคลในโลกนี้เหมือนกัน ในเมื่อมีเหตุการณ์
 และสถานะการณ์พอที่จะอำนวยให้กระทำเช่นนั้นได้
 (There is an organization in the Beyond able to
 provide the answer when Conditions are appropriate)

ข้าพเจ้าจึงได้จัดเจ้าหน้าที่มาหามิสซิสแมนนิ่งเดินทาง
 มาที่กรุงลอนดอนเพื่อเข้าร่วมประชุมด้วยในการเข้า
 ทรวงวิญญาณครั้งต่อไป สามีของมิสซิสแมนนิ่งผู้นี้ยังเป็น
 ผู้ไม่มีงานทำ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าเป็นเวลาที่เธออยู่ใน
 สถานะลำบากในทางการเงิน ข้าพเจ้าได้พบเธอที่สถานี
 เซนต์แพนครัส และก็ทราบว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่
 มิสซิสแมนนิ่งได้เดินทางมาสู่กรุงลอนดอน มิสซิสแมนนิ่ง
 เต็มไปด้วยความตื่นเต้นในเมื่อดิฉันได้ขับรถพาเธอไปชม
 สถานที่ต่าง ๆ ของกรุงลอนดอนไปจนถึงเทตติงตัน ซึ่ง
 เป็นที่ที่เราจะได้เข้าร่วมประชุมทรวงวิญญาณกัน

หลังจากการทรงวิญญานเริ่มแล้วเป็นเวลาไม่นาน เบสซีผู้เป็นลูกสาวก็ได้มาโดยกล่าวคำติดต่อทางแตรและได้กล่าวทักมารดาของเธอว่า

“คุณแม่ขา นี่ลูกเบสซีกำลังพูดค่ะ”

“อะ เบสซี” มารดาของเธอตอบ

วิญญานของผู้เป็นลูกสาวรู้สึกจะเต็มไปด้วยความตื่นเต้นจนระงับใจไม่อยู่ โดยพอฟุดไปได้ครึ่งเดียว แตรก็ตกลงซึ่งแสดงให้เห็นว่า วิญญานผู้มาติดต่อนั้น ไม่สามารถจะมีอำนาจระงับใจบังคับเครื่องมือให้อยู่คงที่ได้

“ลูกเบสซี” มารดากล่าว “นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง ลูกยอมรู้ดีแล้วไม่ใช่หรือว่า แมร์ักลูกเพียงใด”

“ค่ะ คุณแม่” เบสซีตอบในระยะต่อมา “ขอให้พระเจ้าจงช่วยคุณแม่ด้วยเถิด และคุณแม่ช่วยกรุณาบอกคุณพ่อด้วยว่าไม่ต้องเป็นทุกข์มากมายนัก ทอมมีก็มาอยู่กับดิฉันด้วยที่นี้เหมือนกัน ทอมมีก็กำลังอยากจะพูดกับคุณแม่อยู่ด้วยเหมือนกัน คุณแม่คะ ดิฉันรู้สึกดีใจตื่นเต้นเหลือเกินจนไม่สามารถจะพูดอะไรได้ถูกแล้ว”

การสนทนากันระหว่าง ๒ แม่ลูกหนุ่มซื่อที่หน้าสังเกต
เห็นได้ชัดก็คือว่า ทั้งสองฝ่ายพูดกันด้วยสำเนียงภาษา
ท้องถิ่นของตำบลแลงเคอเซอร์ ซึ่งแปลกไปจากสำเนียง
ที่เราพูดกันในกรุงลอนดอน

ครั้งหนึ่งเบสซี ได้กล่าวกับคุณแม่ของเธอว่า
“ดิฉันพยายามจะพูดกับคุณแม่ที่บ้านหลายต่อหลายครั้ง
ทุกวัน ดิฉันเห็นแม่พูดกับรูปดิฉัน ยืนอยู่หน้ารูปของ
ดิฉันหยิบรูปขึ้นมา แล้วก็จุ่มพิตรูปนั้นบ่อย ๆ ซึ่งดิฉัน
ก็เฝ้าคุณแม่อยู่ข้าง ๆ นั้นตลอดเวลา” ข้อความเหล่านี้
มิสซิส แมนนิ่ง ได้ตอบกับข้าพเจ้าต่อมาว่า เป็นความ
จริงทุกประการ เพราะด้วยความเศร้าโศกและอาลัยถึง
ลูกสาว เธอมักจะหยิบรูปของลูกสาวขึ้นมามองดู พูดกับ
รูปนั้นและจุ่มรูปนั้นบ่อย ๆ

เนื่องจากเบสซีต้องการจะพิสูจน์ให้มารดาของเธอ
ทราบ ว่า เธอได้กลับไปอยู่ที่บ้านของเธอแล้วจริง ๆ แม้
ว่าเธอจะถึงแก่กรรมแล้วก็ตาม เธอจึงได้กล่าวแก่มารดา
ของเธอต่อไปว่า

“คุณแม่พูดกับคุณพ่อเมื่อเช้านี้มิใช่หรือคะเกี่ยวกับเรื่องรองเท้าของคุณพ่อ”

“ถูกละลูก” มิสซิสแมนนิ่งตอบ

“แล้วคุณแม่ยังพูดว่า รองเท้านี้ควรจะปะเสียที่โซ่ใหม่คะ คุณแม่”

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ลูก” มิสซิสแมนนิ่งตอบ

ต่อจากนั้นก็มึนหลักฐานที่เบสซีแสดงให้มารดาของเธอทราบอีก ในเมื่อเธอเอ่ยถึงลูกบัตที่มารดาของเธอกำลังสวมอยู่โดยกล่าวว่าลูกบัตนั้น ครึ่งหนึ่งเป็นของเธอ และเธอได้สวมลูกบัตนั้นเมื่อก่อนที่เธอจะถึงแก่กรรม ซึ่งมารดาของเธอคือมิสซิสแมนนิ่งก็ได้ไปบอกกับข้าพเจ้าว่าเป็นความจริงดังนั้นทุกประการ

เสียงวิญญานของเบสซีกล่าวแก่มารดาของเธอต่อไปว่า

“เมื่อตอนที่ทอมมีถึงแก่ความตายนั้น คุณแม่เสียใจมาก” ในตอนนั้นท่านเมฆแดงได้กล่าวเสริมด้วยว่า “เดี๋ยวนเบสซีนำทอมมีมาด้วยกับเธออยู่ที่นั่นแล้ว ครน

แล้วท่าน ได้กล่าว เพื่อเป็น การแสดง หลัก ฐาน ต่อไปอีก
 “ทอมมีนี่ ได้ซื้อตามชื่อบิดาของเขา”

หลังจากการทรงวิญญาณได้ผ่านพ้นไปแล้ว ปรากฏ
 ว่ามิสซิสแมนนิ่ง ร้องให้อีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้เป็นการ
 ร้องให้ด้วยความยินดี มิใช่ร้องให้ด้วยความเสียใจ เธอ
 กล่าวว่า “บัดนี้ฉันเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในโลกค่ะ”

เช้าวันรุ่งขึ้นก่อนที่มิสซิสแมนนิ่งจะเดินทางกลับ
 แบล็คเบอร์ิน คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ได้เชิญมิสซิสแมนนิ่ง
 มาร่วมเข้าทรงวิญญาณเป็นการส่วนตัวอีกครั้งหนึ่ง ซึ่ง
 ข้าพเจ้าได้ทราบในโอกาสต่อมาว่า เบสซี่ผู้ล่องลับไปแล้ว
 ได้สนทนาอย่างเป็นกันเอง ถึงเรื่องรายละเอียดปลีกย่อย
 กับมารดาของเธออีกครั้งหนึ่ง ในบรรดาเรื่องทั้งหลาย
 เหล่านั้น คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ผู้เป็นคนทรงไม่สามารถ
 จะทราบได้แม้แต่น้อย เบสซี่ได้ส่งข่าวฝากความคิดถึงไปยัง
 พี่น้องของเธอด้วยและถึงคู่หมั้นของเธอด้วยโดยกล่าวว่า
 “ช่วยกรุณาบอกบิดาลูกด้วยนะคะว่า ดิฉันยังระลึก
 ถึงแหวนที่เขาส่งให้ดิฉันเสมอ ก็อวงที่ดิฉันสวมใส่ใน
 วันที่ดิฉันถูกฝังนั่นเอง”

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน มิสซิสแมนนิ่ง ได้ส่งจดหมาย
มีข้อความว่า

“ดิฉันเขียน จดหมายนี้มา เพื่อให้เป็น เครื่องช่วย
เหลือ ผู้อื่นอีก ที่อาจจะอยู่ใน หัวอก อันเดียว กับดิฉันบ้าง
ดิฉันรู้ว่าคงจะมีบางคนหัวเราะเยาะดิฉันในเรื่องนี้ แต่
ก็คิดว่า คงจะมีคนที่เห็นใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน บุตร
ชายคนเดียวของดิฉัน ผู้ซึ่งดิฉันรักแกอย่างเหลือเกินนั้น
ได้ประสบอุบัติเหตุถึงแก่กรรมในรถยนต์ เขาเป็นลูก
น้อยที่ดิฉันรักมาก และเขาก็รักดิฉันมากเช่นเดียวกัน
ในตอนนั้นดิฉันรู้สึกว่ แทบจะคลั่งเป็นบ้าตาย ความ
หวังทุกอย่างในชีวิตแตกสลายหมด ดิฉันรู้สึกว่าชีวิตของ
ตนไม่มีความหมายแต่อย่างใดเลย เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง
รู้สึกว่าถูก ผังไปพร้อมกับเขาไปแล้วในหลุมฝังศพนั้นอย่าง
สิ้นเชิง”

“ต่อมาอีก ๘ ปี บุตรสาวของดิฉันที่ชื่อเบสซีกี
ถึงแก่กรรมตามไปด้วย เธอเป็นบุตรสาวที่น่ารักที่สุดใน
บรรดาหญิงที่เคยมีชีวิตอยู่มาด้วยกัน ก่อนจะถึงแก่กรรม

บุตรสาวของดิฉันได้พูดว่า “ถ้าหากเป็นไปได้ หนูจะพยายามกลับมาหาแม่ให้ได้ทีเดียว” ดิฉันรู้ว่า เธอคงจะต้องพยายามทำตามคำสัญญาให้ไว้ และแล้วเธอก็กลับมาได้จริงๆ โดยอาการที่ดิฉันไม่ได้นึกคาดฝันมาก่อนเลย”

“ความประหลาดใจของดิฉันเกิดขึ้นในเมื่อดิฉันได้รับโทรเลขจากคุณบาร์บาเนลโดยได้บอกดิฉันว่า บุตรสาวของดิฉันได้ส่งข่าวมาให้ แล้วบอกให้รู้ด้วยว่าดิฉันอาศัยอยู่ ณ ที่ไหน ดิฉันรู้สึกแปลกประหลาดใจอย่างลึกซึ้งและมีความยินดีอย่างสุดซึ้งเช่นเดียวกัน ในเมื่อได้ทราบข่าวนี้ ด้วยความกรุณาของคุณบาร์บาเนล จึงทำให้ดิฉันสามารถเดินทางไปกรุงลอนดอนได้ และเข้าร่วมในการทรงวิญญาณด้วย ซึ่งทำให้ดิฉันรู้สึกประทับใจอย่างยิ่ง ทุกหนทุกแห่งดิฉันประสบแต่ความเมตตาปราณีโดยรอบด้าน ดิฉันได้ยินเสียงวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วหลายคนด้วยกัน และทุกคนก็มีญาติจำได้ทั้งสิ้น เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจอย่างที่สุด”

“ดิฉันได้ยืมบุตรสาวของดิฉันพบกับดิฉันโดยลีลา
 น่าเสียง และ ประโยคเหมือนดังที่เธอพบกับดิฉันเมื่อครั้ง
 ยังมีชีวิตอยู่ทุกประการ เธอได้พบกับดิฉันถึงเรื่องเหตุ
 การณ์เล็กๆ น้อยๆ ซึ่งดิฉันรู้ว่าไม่มีคนอื่นสามารถจะ
 รู้ได้ ในฐานะที่ดิฉันเป็นมารดาของเธอ ดิฉันสามารถ
 จะตัดสินเรื่องนี้ได้อย่างดีที่สุด และดิฉันขอสาบานต่อ
 หน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นใหญ่ในสรวงสวรรค์ว่า เสียงนั้น
 เป็นเสียงของเบสซีมาติดต่อกับดิฉันอย่างแน่นอน เบสซี
 บอกกับดิฉันว่าเธอได้นำเอาน้องชายของเธอมาด้วย และ
 ได้บอกด้วยว่าเขาถึงแก่กรรมด้วยประการใด และบอก
 ชื่อด้วย นอกจากนี้เธอยังได้บอกถึงเรื่องราวต่างๆ
 หลายประการ ซึ่งได้เกิดขึ้นในบ้านของเรา ซึ่งล้วนแล้ว
 แต่เป็นสิ่งที่ดิฉันเองก็ลืมไปเสียเกือบหมด ไม่สามารถ
 จะนึกขึ้นได้ในขณะนั้น

“ดิฉันขอขอบคุณพระเจ้าอย่างสุดหัวใจ พระองค์
 ได้ยืมคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของดิฉันแล้ว หลังจาก
 ชาติดิฉันได้อธิษฐานและอ้อนวอนมาบ่อยและนานเหลือ

เกิน บัดนี้ดิฉันไม่มีความกลัวในสิ่งที่ดิฉันเรียกกันว่า ความตายอีกต่อไปแล้ว ดิฉันกำลังนึกฝันถึงวันอันแสน สุขที่ดิฉันจะได้มีโอกาสได้อยู่ร่วมกับลูกน้อยที่ดิฉันรักอีกต่อไปเช่นเดิม”

หลายปีผ่านไป และข้าพเจ้าก็ลืมเรื่องเบสซี่ และ มารดาของเธอเสียสนิท ตอนระยะนั้นเกิดสงครามขึ้น และก็มีเรื่องที่เราจะต้องทำมากด้วยกัน คุณเอสเทลด์ โรเบิร์ตส์ได้ตกลงใจว่าจะย้ายการประชุมทรงวิญญาณของเธอไปทำในบ้านใหม่อีกหลังหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจว่า อำนาจในการทรงวิญญาณของเธอก็ยังคงเป็นปกติอยู่เช่น เดิม และผลที่ได้รับก็ยังคงเป็นเรื่องที่ประทับใจอยู่เช่น เดิมเหมือนกัน

ในการทรงวิญญาณคราวหนึ่ง ในระยะหลังนี้ท่าน เมฆแดงได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า

“เรามีผู้มาใหม่คนหนึ่ง คอยระวังนะ”

ครั้นแล้ว จากเสียง แตร ซึ่งเราจะ สังเกตได้โดยสี เรื่องแสงที่ทาเอาไว้สุกปลั่งอยู่ในความมืดนั้น ข้าพเจ้าก็

ได้ยินคำว่า “ฮัลโหล” กล่าวออกมา ๓ ครั้ง ข้าพเจ้า
 รู้ดีว่า อันนี้เป็นความพยายามของวิญญาณผู้มาติดต่อกับ
 ครั้งแรก ผู้ยังไม่สามารถจะพูดอะไรได้มากไปกว่านี้ดังนั้น
 ข้าพเจ้าจึงพูดให้กำลังใจกับวิญญาณผู้มาติดต่อนั้นออกไป
 ๒-๓ ประโยค ต่อจากนั้นก็มึเสียงของผู้หญิงผ่านออก
 มาจากเตरणัน มีใจความว่า

“ดิฉันจำเสียงคุณได้ดี คุณได้ช่วยเหลือดิฉันมาก
 โดยได้ทำให้ดิฉันสามารถพูดกับลูกสาวของดิฉันได้”

ในบัดนั้นเองก่อนที่เสียงนั้นจะบอกชื่อ ข้าพเจ้า
 ก็จำเสียงนั้นได้ดีทีเดียวว่าเป็นเสียงของ มิสซิสแมนนิง
 ผู้เป็นมารดาของเบสซ์ แมนนิง และผู้ซึ่งเคยมาหาเรา
 เมื่อหลายปีมาแล้ว กำลังพูดอยู่นั่นเอง ถึงแม้ว่าข้าพเจ้า
 จะไม่ได้ ชำวคราว ของ เธอเลยใน ระหว่าง เวลาที่ ผ่านมา
 เป็นอันว่า มิสซิสแมนนิงผู้ชรา นั้นได้กลับมาหาเราเพื่อจะ
 บอกให้ทราบว่า วันอันแสนสุขที่เธอรออยู่ว่าจะได้ร่วม
 กับบุตร ผู้เป็นที่รัก ของเธอ นั้นได้มาถึงเธอ แล้วใน ที่สุด
 เสียงมิสซิสแมนนิงผู้ชราได้กล่าวต่อไปว่า “ดิฉันได้มาอยู่

ร่วมกับ เบสซี และทอมมีลูกสาวและลูกชายของดิฉันแล้ว ท่านจะกรุณาบอกแก่ครอบครัวของดิฉันหน่อยได้ไหมคะ ว่า ดิฉันขอส่งความรักและความกตัญญูไปถึงไปทั่ว และบอกว่าดิฉันกำลังช่วยเหลือเขาอยู่”

ข้าพเจ้าได้ส่งสำเนาข่าวสารที่ได้รับมาจากโอปปาติกะนี้ไปยังตำบลบ้านเลขที่แบล็คเบอร์รินั้น แต่ปรากฏว่าจดหมายดังกล่าวถูกกลับมาโดยที่ซองมีประทับตราว่า ผู้ที่ได้รับจดหมายนี้ย้ายบ้านไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังที่ครอบครัวที่เหลือของมิสซิสแมนนิ่งผู้ชราคนนั้นคงจะไม่มีหวังได้ ทราบข่าวคราว ของมิสซิสแมนนิ่ง ผู้ชราอีกต่อไปแล้ว ต่อมาข้าพเจ้าก็เกิดความประหลาดใจอย่างยิ่งที่ ได้รับจดหมาย ที่จำมาจากอีกแห่งหนึ่งในแบล็คเบอร์รินั้นเอง จดหมายฉบับนี้ มิสซิส เจ สมิต ได้เขียนมาว่า เธอเป็นบุตรสาวคนหนึ่งของมิสซิสแมนนิ่ง ทั้งนี้เพราะว่า ได้มีใครคนหนึ่งได้เห็น ข้อความที่ข้าพเจ้า พิมพ์ ขึ้นมีข้อความเกี่ยวกับการที่มารดาของเธอกลับมาติดต่อได้ หลังจากถึงแก่กรรมแล้ว และได้ส่งข่าวคราวมาให้ครอบครัวที่ยังเหลืออยู่ ได้เขียนจดหมายตอบข้าพเจ้า

ในข้อความในจดหมายนั้นที่ว่าดังนี้ “ดิฉันเป็นบุตรสาวคนเล็กของมิสซิสแมนนิ่ง พี่สาวของดิฉันและดิฉันเป็นสมาชิกของครอบครัวที่ยังเหลืออยู่ในโลกนี้ ดิฉันไม่สามารถจะเรียนให้ท่านทราบว่า ข้อความที่ดิฉันได้ทราบนั้นนำความปีติยินดีมาให้ดิฉันมากเพียงใด ดิฉันรู้สึกว่ายากจะวิ่งออกไปและตะโกนแจ้งข่าวนี้ให้ชาวโลกทราบทั่วกัน แต่ดิฉันก็ได้เพียงแต่นั่งลงและก็ร้องให้ด้วยความยินดีเท่านั้นเอง ดิฉันรู้สึกว่าตัวเองโง่ไปถนัด และรู้สึกละอายใจมากที่สุดที่ได้เคยสงสัยและเคยผิดหวังโดยคิดว่า คงไม่มีโอกาสทราบข่าวคราวและติดต่อกับคนที่ตายจากไปแล้วอีกครั้งหนึ่งเลย

ในจดหมายฉบับนั้น มิสซิส สมิธ ผู้เป็นบุตรสาวของมิสซิสแมนนิ่งได้กล่าวเสริมต่อไปอีกว่า มารดาของเธอได้ถึงแก่กรรมไป โดยไม่มีโอกาสได้รำลาใครเลย เพราะว่าในตอนนั้นท่านอยู่แต่ผู้เดียว และได้เกิดมีอาการเป็นโรคขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน ต่อมาในขณะที่เธอเข้าไปถึงก็ปรากฏว่า มารดาของเธอพุดไม่ได้เสียแล้ว

มิสซิส สมิธ ได้กล่าวต่อไปว่า พวกเราพากัน
เศร้าสลดใจอย่างยิ่ง เพราะเมื่อคุณแม่ได้จากไปแล้ว
พวกเรารู้สึกว่า ผู้ส่องแสงแห่งชีวิตของเราได้ดับดับ
หายไปด้วย

เวลาได้ผ่านมาหลายปี และมิสซิสสมิธได้กล่าวว่า
ตนกำลังสิ้นหวังเสียแล้ว ก็พอดีได้รับข่าวว่า ความหวัง
ของเธอเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว เธอได้กล่าวสรุปใน
ตอนท้ายจดหมายว่า “มันเป็นเรื่องที่น่าความยินดีมาสู่
พวกเราอย่างสุดซึ้งทีเดียว”

ในกรณีของคุณเบสซีแมนนิ่งนี้ มีเรื่องราวที่น่า
ขำเป็นเกล็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ สืบต่อมาอีกเล็กน้อย ซึ่งเกล็ด
ที่น่าขำนี้ คุณบาร์บาเนลไม่ได้กล่าวไว้ในหนังสือของ
เขาเอง แต่เป็นเรื่องที่ดิฉันได้ยินเขาพูดกับผู้อื่นเป็นเชิง
ตลกซึ่งแสดงถึงความหัวแค้นของเขาเอง เรื่องมีอยู่ว่า
มิสเตอร์มอริสบาร์บาเนลนี้ ได้เล่าเรื่องของคุณเบสซี-
แมนนิ่งนี้อยู่นับเป็นจำนวนหลายสิบครั้งที่เดียว ใน
ระหว่างที่เขาได้เดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ ไปมาทั่วประเทศ

เพราะเขาเห็นว่าเรื่องนี้เป็นข้อพิสูจน์ได้อย่างเด่นชัดที่สุดในเรื่องความมีอยู่ของโลกหน้า และในเรื่องของความจริงที่ว่าคำอธิษฐานของเราก็อาจจะประสบผลจริงได้ ดังนั้นจึงปรากฏว่าเขาได้เล่าแล้วเล่าอีกโดยไม่รู้จักเบื่อเป็นเวลานาน แต่ต่อมาด้วยเหตุประการใดประการหนึ่งก็ไม่ทราบ เขาได้คิดว่าเขาได้เล่าซ้ำซากจนเกินควรแล้ว จึงคิดว่าต่อไปควรจะหยุดเล่าเรื่องนี้ได้เสียที เพื่อจะได้เล่าเรื่องอื่น ๆ แทนเสียบ้าง

พอเขาเริ่มคิดว่าครั้งนี้จะหยุดเล่า และได้หาเรื่องอื่นมาเล่าแทนนั้น ก็พอดีมีผู้แนะนำให้เขารู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเมื่อเขาเห็นหน้าก็พอจะรู้สึกจำได้คล้ายคลึง คล้ายคลา แต่เขาก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน เพราะในฐานะที่เขาเป็นผู้แสดงปาฐกถาให้ประชาชนฟังบ่อยครั้งเหลือเกิน เขาได้พบหน้าบุคคลเป็นจำนวนตั้งหลายพัน เป็นเวลา ๓๐ ปี จึงไม่สามารถจะจำหน้าคนฟังได้หมดทุกคน

หญิงผู้นั้นได้ถามว่า “คุณจำดิฉันไม่ได้หรือคะ”
บาร์บาเนล มองหน้าพยายามคิดแล้วคิดเล่า แต่ก็ยังจำ
ไม่ได้อยู่ที่ จึงสารภาพออกไปว่า นึกไม่ออกจริงๆ

“ดิฉันคือมิสซิส แมนนิ่ง อยากรู้เล่าคะ” หญิง
ผู้นั้นกล่าว (คือในตอนนั้นมิสซิสแมนนิ่งยังไม่ถึงแก่กรรม)
ครั้นแล้วมิสซิสแมนนิ่งได้กล่าวออกไปอย่างผิดหวังว่า
“ดิฉันเห็นคุณพูดเรื่องนี้ในที่อื่นมาเป็นเวลานาน ก็นึกว่า
ไหน ๆ คุณมาถึงถิ่นของเราเองแล้ว คุณน่าจะพูดถึง
เบสซีลูกสาวของดิฉันบ้าง”

เป็นอันว่า บาร์บาเนล ปล่อย ๕ แท้มเข้าไปอย่าง
ถนัดใจ เขาอุทิศส่าห์เล่าให้ผู้อื่นฟังมาหลายต่อหลาย
จังหวัดที่เขาเดินทางไปเป็นเวลานาน แต่พอเขามาถึง
บ้านเบสซีซึ่งเป็นต้นเหตุของเรื่องเข้า เขากลับไม่ได้
กล่าวเรื่องนี้ให้แก่บุคคลอื่นในตำบลนั้นฟังเลย ทั้ง ๆ ที่
ความจริงแล้ว ถ้าหากเขาได้เล่าเรื่องเบสซีให้แก่บุคคล
ในตำบลนั้นฟังก็อาจทำให้เกิดผลดีเป็นอย่างมากแก่บุคคลที่
อยู่ในที่นั้น เพราะย่อมมีบุคคลที่รู้จักเด็กน้อยเบสซีมาแต่
เดิมเป็นจำนวนมากด้วยกัน

ตัวอย่างเรื่องคำอธิษฐานรายที่ ๒

เรื่องราวที่เกิดขึ้นอันเป็นผลจากการวิงวอนหรืออธิษฐาน^๕ เช่นเดียวกับรายเบสซีแบบนี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ควรจะนำมาเล่าคือ ครึ่งหนึ่งที่ รอแยล อัลเบิร์ต ฮอลล์ ขณะที่ดิฉันกำลังดำเนินการประชุมอยู่นั้น ท่านเมฆแดงได้บอกกับดิฉันว่า มีข่าวสารมาถึงบุคคลคนหนึ่งโดยบอกชื่อให้ดิฉันฟังซึ่งดิฉันก็คิดว่าคงจะจำได้ แต่เนื่องจากข้อความในข่าวสารนั้น เป็น เรื่องก่อน ข้างจะส่วนตัว ดิฉันจึงไม่ได้บอกให้เจ้าตัวทราบในที่นั้นต่อหน้าทีประชุม แต่นึกไว้ในใจว่าจะบอกให้เจ้าของข่าวนี้ทราบในเวลาต่อไป หลังจากเลิกประชุมแล้ว ดิฉันได้ถามว่ามีชื่อบุคคลนั้นมาประชุมด้วยหรือเปล่า และดิฉันก็ได้ทราบว่าบุคคลผู้นั้นเป็น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สำคัญคนหนึ่งทีเดียว แต่เมื่อดิฉันถามว่าท่านผู้นั้น หรือภรรยาของท่านมาประชุมด้วยหรือเปล่านั้น ก็ไม่มีใครสามารถบอกดิฉันได้ ด้วยความสงสัยดิฉันจึงได้โทรศัพท์ ไปถึงมอริสบาร์บาเนล เขาจึงรับอาสาจะไปบอกข่าวให้ท่าน

ตัวอย่างเรื่องคำอธิษฐาน ราชที่ ๒

๑๐๕

ผู้หนึ่งทราบถึงข้อความที่มาถึงเขาจากโลกทิพย์ ต่อมาไม่ถึง ๑๐ นาที ก็มีเสียงจากภรรยาของท่านผู้ได้รับข่าวจากโลกทิพย์ ได้โทรศัพท์มาถึงดิฉัน ดิฉันจึงได้บอกข่าวสารให้แก่ภรรยาผู้หนึ่งทราบโดยทางโทรศัพท์ ซึ่งปรากฏว่าเธอตอบขอบใจเป็นอย่างมากโดยกล่าวว่า “ในตอนนั้นสามีของเธอ และเธออยู่ในห้องประชุมด้วยเหมือนกัน เธอเฝ้าสวดมนต์อธิษฐานอยู่ทุกขณะจิตอย่างเต็มสติกำลังว่าขอให้ได้รับข่าวสารจากบุตรน้อยบ้างเถิด” ตั้งนั้นเธอก็จึงขอบคุณดิฉัน อย่างสุด ซึ่งในการที่ดิฉันได้กรุณาส่งข่าวมาให้เธอทราบ

ตัวอย่างเรื่องคำอธิษฐาน ราชที่ ๓

ตัวอย่าง อันแสดงถึง อำนาจ ของ อธิษฐาน จิตอึกเรื่องหนึ่ง เกิดขึ้นในขณะที่ดิฉันกำลังดำเนินการเข้าทรงวิญญูณ แบบใช้เสียงพูด จากโอบปาติกะให้ ประชาชนชมอยู่ที่ หอ คิงส์เวย์ ในลอนดอน รายการละเอียดของเรื่องนั้นมาจาก มิสซิสเกอร์ทรูด บรู๊ค แห่งคริกเกิ้ล วิต

(Mrs. Gertrude Brooke of Crickle wood) ผู้ซึ่งได้มาอยู่ที่นั่นด้วย และเป็นผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระยะต่อมาด้วย

ในระหว่างการทรงวิญญาณ ท่านเมฆแดง ได้ประกาศว่า มีโอปปาทิกะ ซึ่งเป็นพยาบาลหญิง ผู้หนึ่งต้องการพูดติดต่อด้วย ต่อจากนั้นก็มีเสียงกล่าวว่า “ดิฉันชื่อโอลิฟ เมย์ แมนน์ (Olive May Mann) เคยเป็นนางพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเลสเตอร์ (Leicester Infirmary) ดิฉันถึง แก่กรรมโดย อุบัติเหตุ เกิดจาก รถจักรยานในระหว่างที่ดิฉันกำลังขับขี่อยู่ร่วมกับเพื่อนพยาบาลอื่นๆ มารดาของดิฉันอาศัยอยู่ที่ แทนส์ลีย์ใกล้กับ แม้ทลอค ได้โปรด บอกคุณแม่ของดิฉันด้วยว่าเวลานี้ดิฉันก็ยังมีชีวิตอยู่ และดิฉันไม่สามารถจะมีความสุขได้เลย ถ้าหากคุณแม่ของดิฉันไม่เลิกเสรำโศกลงบ้าง คุณแม่ได้ไปที่โบสถ์ของนักทรงวิญญาณ และได้อ้อนวอนอธิษฐานให้ดิฉันหาทางบอกให้ท่านทราบให้ได้ว่าดิฉันยังคงมีชีวิตอยู่ ต่อจากนั้น แตรก็หล่นลงยังพื้นและเสียงก็เงียบหายไป

หลังจากการทรงวิญญาณแล้ว มิสซิสบริวค ได้สนทนากันกับเพื่อนของเธอในระหว่างที่มกาแพ่เกี่ยวกับเรื่องข่าวสารอันแปลกประหลาดนี้ ทุกคนที่สนทนากันรู้สึกเสียใจที่มารดาของพยาบาลหญิงผู้นั้น หรือว่าญาติของเธอ ไม่มีใครมาอยู่ ณ ที่นั้นเลย ในขณะที่วิญญาณของเธอมาบอกข่าวให้ทราบ มิสซิสบริวค ได้ครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่เป็นเวลาหลายวัน โดยไม่สามารถจะตกลงใจได้ในที่สุด เธอก็คิดว่าหากเธอจะลองสืบความจริงของเรื่องนี้จากทางโรงพยาบาลที่เลสเตอร์ ก็ไม่น่าจะมีข้อเสียหายอย่างใด เธอจึงได้เขียนจดหมายสั้นๆ ถึงโรงพยาบาล โดยถามว่ามีนางพยาบาลชื่อนั้นๆ เคยทำงานอยู่ด้วยหรือเปล่า โดยที่เธอไม่ได้ระบุให้ทางโรงพยาบาลทราบเลยว่าเธอได้ทราบเรื่องนี้มาจากแห่งใด

ต่อมาก็มีคำตอบ มาว่านางพยาบาลชื่อนั้นเคยทำงานอยู่กับโรงพยาบาลจริงเมื่อประมาณปีครึ่งมาแล้ว แต่ภายหลังเธอได้ประสบอุบัติเหตุและได้ถึงแก่กรรมในโรงพยาบาล

เมื่อได้ทราบแน่ชัดเช่นนั้น มิสซิสบริวคจึงพยายาม สืบหาตำบลที่อยู่ของมารดาของนางพยาบาลผู้นี้ได้โดยไม่ ยาก และได้เขียนจดหมายไปถึงโดยแจ้งให้ทราบถึงราย การละเอียดที่เธอได้ทราบอย่างชัดเจน ในไม่ช้าก็มีจด หมายตอบมาจากมารดาของโอลิฟ เมย์ แมนน์ ผู้ตาย พร้อมกับ แสดงความประสงค์ว่าจะขอเดินทางมายังกรุง ลอนดอนเพื่อมาเยี่ยมมิสซิสบริวคทันที เมื่อคนทั้งสอง ได้พบกัน ก็ได้ลองทำการติดต่อกับวิญญาณของผู้ตายโดย ผ่านทางวิธีการติดต่อกับวิญญาณแบบใช้โต๊ะเคาะ (คล้ายๆ กับทางไทยเราที่ใช้ วิธีผีถ้วยแก้ว) ซึ่งก็ปรากฏว่าได้ ผล เพราะมีข่าวส่งมาจากการเคาะของโต๊ะ ผสมกัน ได้ความว่า “คุณแม่ ดิฉันมีความสุขแล้ว ขอส่งความ รักมายังทุกคนด้วย โอลิฟ”

เชอร์อาเธอร์ โคนแนน คอยล์

จากการที่ดิฉันได้เป็นคนทรงนั้น จึงเป็นเรื่องที่ ไม่น่าประหลาดใจนักที่ดิฉันได้มีโอกาสติดต่อกับเชอร์อา-

เซอร์ โคนันดอยล์ (Sir Arthur Conan Doyle) นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักกันดี และเป็นผู้ที่ล่องลับไปแล้ว

ท่านเซอร์ผู้นี้ได้เข้ามาร่วมทรงกับดิฉัน ที่สมาคมนักทรงวิญญาณแห่งมารีเลอโบนเป็นประจำ และบ่อยครั้งที่เดียวที่ท่านได้พบกับดิฉันที่ควีนส์ฮอลล์ ดิฉันรู้จักภรรยาและครอบครัวของท่านดี ตลอดจนถึงบุตรชายของท่านที่ชื่อ เอเดรียน (Adrian) และ เดนิส (Denis) ด้วย เพราะ ๒ คน ก็ได้เคยมาร่วมประชุมในการพบกับเสียงโอบปาติกะโดย ตรงกับ ดิฉัน บ้างเป็น ครั้ง คราว อยู่เหมือนกัน

หลังจากที่ท่าน เซอร์อาเธอร์ได้ถึง แก่กรรมแล้ว ภรรยาของท่านและครอบครัวของท่านก็ได้มีโอกาสได้ยินเสียงของท่านในการประชุมของเราต่อมาครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นบังเอิญครอบครัวของท่านไม่ได้มาประชุมด้วย ท่านเซอร์ได้มาพูดอย่างยืดยาว ในครั้งนี้ผู้ร่วมประชุมมีบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในการทรงวิญญาณ ทันใดนั้นเสียงเซอร์อาเธอร์โคนันดอยล์ได้กล่าวออกมาว่า "นี่คือ

คอยล์พุกอยู่ ฉันได้ขออนุญาตมาในตอนนี เพื่อจะขอ
แสดงความยินดีด้วย ในการที่มีผู้ออกหนังสือพิมพ์ในทาง
วิญญาณฉบับใหม่ ขอท่านจงเริ่มดำเนินงานต่อไปเถอะ
จงอาศัยสัจธรรมเป็นหลัก และอย่ากลัวผู้หนึ่งผู้ใดเลย
ทีเดียว” (Stand always for truth and fear no man)

มร.แฮนเนน สวอ์ฟเฟอร์ จึงขอบคุณท่านเซอร์-
อาเธอร์ โคนแนคคอยล์ ในการที่มาพูดให้กำลังใจเช่นนั้น
และกล่าวว่า หวังว่าท่านคงจะมาสนทนากันอีกในครั้ง
ต่อไป

“ฉันจะมาเสมอในเมื่อมีโอกาสจะมาได้” ท่าน
เซอร์ตอบ “แต่ว่ามันไม่ค่อยจะง่ายนัก อ้อแล้ว มิสเตอร์
เกรซ อยู่ที่นี้หรือเปล่า”

ทันใดนั้นมิสเตอร์จอร์จ เกรซ (George Craze)
ผู้เป็น ประธานของ สมาคมนักทรงวิญญาณ แห่งมารีเลอ-
โบน ก็กล่าวรับว่าตนอยู่ที่นั่นด้วย

ท่านเซอร์อาเธอร์โคนแนคคอยล์ ได้กล่าวว่า “จง
รักษาคนทรงคนนีไว้ให้ดีนะ เธอกำลังทำงานที่มีผลอัน

ยิ่งใหญ่ทีเดียว และคุณช่วย สวอี่ฟเฟอร์ จงร่วมมือกัน ให้ดีในการที่เราทำการณรงค์ต่อสู้เพื่อสัจธรรม ซึ่งเรากำลังกระทำไปในบัดนี้ เพราะกำลังมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ ดำเนินการขัดขวางเราอยู่เหมือนกัน แต่นั่นแหละ ขอให้เราจงก้าวหน้าต่อไปอย่าหยุดยั้งเสียกลางคัน”

ท่านเซอร์อาเธอร์โคนันดอยล์ ได้พูดปลุกใจ ทำนองนี้ต่อไปอีกรุ่นหนึ่ง ก่อนที่ท่านจะลาจากไป ท่านได้ขอให้ส่งข่าวไปถึงภรรยาของท่านโดยฝากความรักและความคิดถึงไปด้วย และสำหรับบุตรสาวของท่านที่ชื่อ เคนิสั้น ท่านบอกว่าขอให้เขาทำงานก้าวหน้าต่อไป ด้วยดี

าทางาน

ต่อมาท่านเซอร์อาเธอร์โคนันดอยล์ ได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง และพบกับชอร์เตสมอนต์ อันที่จริงถึงแม้เตสมอนต์จะไม่สงสัยในเรื่องนี้แต่ประการใดก็ตาม แต่ก็คิดว่า เพื่อให้มีความแน่ใจเป็นข้อพิสูจน์ ไม่ให้มีความสงสัยใด ๆ เหลืออยู่เลย จึงขอร้องให้วิญญูณของท่าน เซอร์อาเธอร์โคนันดอยล์ ผู้มาติดต่อกับพิสูจน์ตนเองเสียก่อนว่าเป็นตัวจริง โดยชอร์เตสมอนต์ได้ถามว่า

“ถ้าคุณเป็นอาเธอร์ โคนนาคอยล์ที่แท้จริง ช่วยกรุณาบอกผมสักหน่อยเถอะครับว่า เราพบกันครั้งสุดท้ายที่ไหน?”

ทันใดนั้น เสียงเซอร์อาเธอร์ โคนนาคอยล์ ก็ตอบมาว่า เขาทั้งสองได้พบกันครั้งสุดท้ายโดยอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในทางเข้าที่ประตูถนนวิกตอเรีย ซึ่งในตอนนั้นเกิดฝนตกขนาดใหญ่ขึ้นมาโดยปัจจุบัน ทั้งสองหนีฝนกันเป็นจ่าละหวั่น ซึ่งเอสมอนด์ก็รับรองว่า เรื่องนี้เป็นความจริง

หลังจากเซอร์อาเธอร์ โคนนาคอยล์ ผู้มีชื่อเสียงถึงแก่กรรมได้ ๖ วัน ก็ได้มีการประชุมของนักทรงวิญญาณชั้นที่โรแยลแอลเบิตฮอลล์ ในการประชุมครั้งนี้มีผู้มาเข้าประชุมล้นหลามเป็นประวัติการณ์ ทุกคนที่เข้ามาประชุมต่างก็หวังกันว่า ท่านเซอร์อาเธอร์ โคนนาคอยล์ ผู้มีชื่อเสียงของเขา ซึ่งเขารู้จักดีนั้น จะกลับมาและทำตามสัญญาที่ให้ไว้ก่อนจะตายว่า ท่านจะกลับมาอีกครั้งหนึ่งให้ได้ ปรากฏว่าท่านก็ได้มาแสดงหลักฐานในการประชุมมหึมาครั้งนี้จริงๆ แต่ว่าไม่ได้เป็นไปโดยวิธีที่ผู้คนส่วนมากคาดหวังกันนัก

ในวันนั้น ท่านเลดี คอยล์ ผู้เป็นภรรยา นั่งอยู่ตรงกลางของยกพื้นข้าง ๆ ของท่านก็มีเก้าอี้ตัวหนึ่ง ซึ่งเราปล่อยให้ว่างไว้ เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ว่า จะให้เป็นที่นั่งของเซอร์ อาร์เซอร์ โคนันคอยล์ ผู้ล่องลับไปแล้ว และเพื่อให้เป็นเครื่องแสดงว่า วิญญาณของท่านจะได้มานั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวนั้นด้วย ในวันนั้นรอบ ๆ กายของดิฉันก็ปรากฏว่ามี โอบปาติกะเวดล้อมเป็นจำนวนมากมาย ผู้ซึ่งต้องการ จะมาส่ง ข่าวกวาวให้กับ ญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์ทราบด้วยเช่นเดียวกัน เป็นเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง ดิฉันได้ทำหน้าที่ถ่ายทอดข่าวสารจากโลกทิพย์ไปสู่โลกมนุษย์เป็นจำนวนมากด้วยกัน แต่ในตอนนั้นก็ยังไมปรากฏไว้วางว่าท่านเซอร์อาร์เซอร์โคนันคอยล์มาเลย ดิฉันได้แต่เฝ้ามองไปรอบ ๆ หวังว่าท่านคงมาปรากฏตัวให้เห็นในขณะใดขณะหนึ่ง แต่ก็ยังไม่สมหวัง ต่อมาเมื่อผู้คนในที่นั้นลุกขึ้นยืนไว้อาลัยแก่ท่านเป็นเวลา ๒ นาทีนั้นเอง ดิฉันก็ได้สังเกตเห็นว่า ท่านกำลังยืนอยู่ข้าง ๆ ดิฉันแล้ว ซึ่งทำให้ดิฉันรู้สึกประหม่าขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วน ท่านเซอร์อาร์เซอร์ คงจะเห็นความจริงข้อนี้

ท่านจึงปลอบคิดฉันว่า “จงทำหน้าที่ของเจ้าไปเถอะลูกเอ๋ย” ว่าแล้วท่านก็ไปนั่งเก้าอี้ตัวที่เราปล่อยให้ว่างเอาไว้ข้างๆ ภรรยาของท่านนั่นเอง

ดิฉันจึงทำหน้าที่ถ่ายทอดข่าวสารจากโลกทิพย์มาสู่โลกมนุษย์ต่อไปจนกระทั่งท่านเซอร์โคแนนคอยล์ลุกขึ้นและมายืนข้างๆ ดิฉัน ในทันใดนั้นท่านเซอร์อาเธอร์ได้ส่งข่าวคราวเป็นการพิสูจน์ตัวของท่านเองให้แก่ท่านเลดีคอยล์อย่างซ้าๆ ข่าวสารดังกล่าวเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับข้อความในครอบครัว และเกี่ยวกับสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวของท่าน เป็นเรื่องพาดพิงไปถึงเรื่องเหตุการณ์ที่ได้เกิดในตอนเช้าวันนั้นเอง ก่อนที่ภรรยาของท่าน และครอบครัวจะมาสู่ที่ประชุมในขณะนั้น ปรากฏว่าภรรยาของท่านคือเลดีคอยล์ เชื่ออย่างสนิทว่า สามีของตนมาส่งข่าวสารอย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเธอตระหนักดีว่า ข้อความเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในบ้านของตนเอง นั้น ย่อมจะไม่มี ผู้หนึ่งผู้ใด นอกจากท่านเซอร์อาเธอร์โคแนนคอยล์เท่านั้น ที่สามารถจะล่วงรู้ไปถึงเหตุการณ์ในครอบครัวอันเป็นเรื่องส่วนตัวเช่นนั้นได้

ตัวอย่างระยะยาว

มีตัวอย่างระยะยาว อีกเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นใน ขณะที่
ดิฉันกำลังแสดงการทรงวิญญาณวันที่ท่านเซอร์อาร์เธอร์
มาติดต่อนั้นเอง คือดิฉันได้กล่าวกับชายผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่
ใกล้กับเวทีนั้นเองว่า

“มีหญิงผู้หนึ่งซึ่งประสบอุบัติเหตุตกม้าตาย เธอ
มาอยู่ที่นี้แล้ว เธอบอกว่าเธอชื่อ เอมีลี วิลดิง เดวิสสัน
(Emily Wilding Davison) เธอกล่าวว่าเธอได้บอกกับ
เพื่อนๆ ไว้ว่าเธอจะมาที่นี้คืนนี้”

ชายผู้นั้นค่อยๆ ลุกขึ้นยืน และกล่าวว่า “ถูก
แล้วครับ เธอกล่าวเช่นนั้นจริงๆ เอมีลีเป็นผู้ที่วิ่งเต้น
ดำเนินการเพื่อสิทธิของผู้หญิง ในปี ๑๙๑๓ เธอประสบ
อุบัติเหตุตกม้า และถึงแก่กรรมในเวลาต่อมา ผมจำเธอ
ในรูปของโอปปาทิกะได้ดีครับ” (หมายเหตุ—คือชายผู้นั้น
เป็นคนทรงคนหนึ่งและสามารถเห็นโอปปาทิกะได้เหมือน
กัน)

เหตุการณ์ตอนนั้นจบลงแค่นั้น แต่ต่อมาอีก ๙ ปี
ในระหว่างที่ดิฉันกำลังแสดงการทรงวิญญาณต่อหน้าประ

ชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าฉัน ฉันก็มิได้ขยับเขยื้อนตัวไปมา
 อยู่ในระหว่างผู้มาชม ข้าวนั้นมาจากโอปโปติคะซึ่งเป็น
 ทหารผู้หนึ่ง ฉันได้ถามชายผู้นั้น(ผู้ที่มาชม)ว่า

“หญิงคนที่นั่งอยู่ข้างๆ คุณ มากับคุณด้วยหรือ?”

“ใช่ครับ” เขาตอบ

“ครังก่อนเธอเคย ทำงานเกี่ยวข้องกับ การวิ่งเต้น
 เพื่อสิทธิของผู้หญิงด้วยใช่ไหม?”

“ใช่ครับ”

ฉันจึงหันไปทางหญิงผู้นั้น พร้อมกับกล่าวว่า

“วิญญาณของทหารที่มาที่นี่เมื่อครู่ นั้น มีหญิงผู้เคย
 ดำเนินงานในตำแหน่งนี้ครั้งหนึ่งติดตามมาด้วย บัดนี้เธอ
 (คือวิญญาณของหญิงผู้นั้น) อยู่ที่นั่นแล้ว เธอกล่าวว่า
 เธอรู้จักคุณ ดีก่อนที่ จะประสบ อุบัติเหตุที่ สนาม แข่งม้า
 เธอบอกกับฉันว่า คุณมีพี่ชายผู้ล่วงลับไปแล้วคนหนึ่ง
 หญิงผู้เป็นโอปโปติคะผู้นั้นชื่อ เอมีลี เธอได้ส่งข่าวมาถึง
 คุณว่า เธอได้ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์มาแล้ว ขอให้คุณจงต่อ
 สู้ต่อไป เพราะมีเรื่องที่จะต้องดำเนินงานอีกมาก อ้อ
 เตียวนี้เธอพูดถึงหญิงคนหนึ่งชื่อ มิสซิส เดสปาร์ด
 (Mrs. Despard) คุณรู้จักชื่อหญิงคนนั้นไหม?”

“ดิฉันสามารถนำข่าวคราวไปให้แก่คุณเดสปาร์ต
ได้ค่ะ” หญิงผู้นั้นตอบ

ดิฉันจึงส่งข้อความที่ได้รับมานั้น มอบฝากไปกับ
หญิงผู้นั้น และหญิงผู้นั้นก็ได้บอกแก่ดิฉันว่า สตรีผู้
รับข่าวคราวชั้นนี้คงจะเป็น ชาร์ลอตต์ เดสปาร์ต
(Charlotte Despard) ผู้ห้าวหาญ ซึ่งเป็นวีระสตรีผู้
หนึ่งในขบวนการต่อสู้เพื่อสิทธิของสตรี ผู้ซึ่งบัดนี้มีอายุ
ได้ ๙๕ ปีแล้ว

เหตุการณ์ตอนนั้นก็ยุติลงเพียงนั้น ต่อมาดิฉัน
จึงได้ทราบข่าวว่าชายผู้มากับหญิงผู้นั้น คือ ฮาโรลด์
ชาร์ป (Harold Sharp) ซึ่งเป็นคนทรงคนหนึ่งเหมือน
กัน และเขาก็คือคนที่ดิฉันเคยนำข่าวคราวของ เอมีลี
บอกให้เขาทราบเมื่อ ๙ ปีล่วงมาแล้ว ในวันทรงวิญญาน
ของเซอร์ อาเธอร์ โทแนนคอยล์นั่นเอง

บทที่ ๑๒

การกลับมาติดต่อ

๗ ๒๘ เอ็ดการ์ วอลเลซ

เมื่อประมาณ ๒๕ ปีล่วงมาแล้ว ได้มีข่าวเกรียวกราวเกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง ที่หนังสือพิมพ์ได้ลงเรื่องราวเกี่ยวกับวิญญาณศาสตร์เรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเอ็ดการ์ วอลเลซ (Edgar Wallace) คือผู้เขียนในโลกนี้ ได้ถูกกลใจให้เขียนไปตามคำบอกเล่าของวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เรื่องที่เขียนออกไปนั้น ชื่อว่า My Life after Death คือ "ชีวิตของข้าพเจ้าหลังจากการตายแล้ว" วิญญาณที่มาติดต่อให้เขียนคือมิสเตอร์เอ็ดการ์ วอลเลซ นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงมากในครั้งกระนั้น ความจริงดิฉันเองไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องนี้มาแต่เดิม เพราะเรื่องนั้นได้ผ่านมาจากคนทรงผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในแคว้นเวลล์ แต่ต่อมาดิฉันก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยโดยไม่ได้ตั้งใจ

ในบั้นปลายของชีวิตของเขา มิสเตอร์เอ็ดก้าร์ วอลเลซ นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียง เป็นชาวครีกโครม อยู่เสมอในฐานะที่เป็นนักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ และนักเขียนบทละคร สำหรับตัวเขาเองก็มีนิสัยส่วนตัว แปลก ๆ ซึ่งจะเป็นบังเอิญหรือจะเป็นโดยที่ตัวเองไม่ตั้งใจ ก็ไม่ทราบได้ แต่ปรากฏว่า เขาแสดงนิสัยตรงกับตัวละครในเรื่องที่เขาเขียนขึ้นมาอย่างใกล้ชิดมากทีเดียว ดังนั้น เอ็ดก้าร์ วอลเลซ จึงเป็นผู้ที่ประชาชนรู้จักดีมาก และแม้ว่าเขาจะได้ล่วงลับไปแล้ว แต่ชื่อของเขาก็ได้เป็นที่ติดปากชื่นใจของผู้ที่อยู่ข้างหลังอีกเป็นเวลานาน

ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกประหลาดใจว่า มิสเตอร์มอริส บาร์บานเนล ได้รับข้อเขียน ซึ่งผู้เขียน กล่าวหาว่าวิญญานของเอ็ดก้าร์ วอลเลซ ได้คลใจให้เขา เขียนขึ้นนั้น มอริสบาร์บานเนล จึงต้องใช้วิจารณญาณ และความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อจะสอบสวนให้รู้แน่ ก่อนที่จะนำข้อความนั้นลงพิมพ์ว่า เป็นข้อความที่เอ็ดก้าร์ วอลเลซได้คลใจให้เขียนขึ้นจริงหรือเปล่า บาร์บานเนล

รู้ดีว่าการตีพิมพ์เรื่องราวใด ๆ ลงไปนั้น ย่อมจะถูก
 วิพากษ์วิจารณ์จับผิดอย่างรุนแรงของผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่อง
 นี้ โดยที่นักวิพากษ์วิจารณ์ทั้งหลายจะต้องพยายามจ้องจับ
 ผิดในประเด็นโน้นประเด็นนี้ และในรายการปลื้กย่อย
 ต่าง ๆ อีกเหลือจะคณานับได้ ปัญหาจะมีขึ้นมาอีกว่า
 เขาจะรู้ได้อย่างไรว่า เอ็ดการ์ วอลเลซเป็นผู้คลใจให้
 เขียนจริง ๆ

ดังนั้นบาร์บาเนล จึงนำเรื่อง^๕นี้ ไปปรึกษาแฮนเนน
 สว็อฟเฟอร์ ซึ่งเป็นเพื่อนฝูงที่รู้จักคุ้นเคยกัน อย่างไรก็ตาม
 ก็ตามมีข้อที่น่าระลึกรวอย่างหนึ่งว่า แฮนเนนสว็อฟเฟอร์
^๕ผู้นี้ เมื่อตอนที่เอ็ดการ์ วอลเลซยังมีชีวิตอยู่^๕นั้น ปรากฏ
 ว่ามีเรื่องขัดคอไม่ถูกกันมาบ้างเป็นครั้งคราวเหมือนกัน
^๕ทั้งนี้^๕เพราะว่าทั้ง ๒ ฝ่ายต่างก็เป็นนักวิพากษ์วิจารณ์บท
 ละครและนักเขียนบทละครด้วยกัน ก็จำเป็นอยู่เองที่ใน
 บางครั้ง^๕จะต้องมีความเห็นเป็นไปในทำนองตรงกันข้าม
 อยู่บ้าง เมื่อสว็อฟเฟอร์ได้อ่านเรื่องราวเหล่านั้น^๕แล้ว
 ก็มีความเห็นว่า เรื่องราว^๕นั้นได้รับการเขียนขึ้น^๕โดยผู้

สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ที่มีความชำนาญจริง ๆ ซึ่งคนทรง
 ผู้^๕นั้นจะทำการเขียนเองไม่ได้เป็นอันขาด เพราะว่าคน
 ผู้^๕นั้นไม่ได้มีลักษณะหรือความสามารถตั้งกล่าวนั้นมาก่อน
 เลย แต่สว็อฟเฟอร์ก็ไม่สามารถจะยืนยันอย่างแน่ชัดว่า
 ผู้เขียนนั้นจะเป็นเอ็ดการ์วอลเลซ ผู้ล่องลับไปแล้วโดย
 แท้จริงหรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้เขาจึงได้คิดขึ้นมาว่า เขา
 ควรจะปรึกษาท่านเมฆแดงดู เขาจึงนำเรื่องนั้นมาปรึกษา
 ท่านเมฆแดงโดยการเข้าทรงในแบบการพูดของโอปปาติกะ
 โตรตรงในครั้งต่อมา ท่านเมฆแดงได้ตอบว่า อย่าเพื่อ
 ให้บาร์บานเดลดำเนินการอย่างใดต่อไป จนกว่าท่านจะได้
 ปรึกษาเจ้าตัว คือเอ็ดการ์วอลเลซดูเสียก่อน ต่อมาการ
 เข้าทรงในครั้งต่อไปท่านเมฆแดงได้กล่าวว่าท่านได้ถาม
 เอ็ดการ์วอลเลซดูแล้ว เอ็ดการ์วอลเลซได้กล่าวว่า เขา
 ได้เป็นคนสนใจให้คนทรงผู้^๕นั้นเขียนข้อความดังกล่าวแล้ว
 จริง ๆ ดังนั้นบาร์บานเดลจึงสามารถจะนำข้อความนั้นลง
 พิมพ์ได้ โดยไม่ต้องหวั่นเกรงใคร ๆ ทั้งสิ้น^๕

เป็นอันว่า บาร์บาเนล ได้นำข้อความเหล่านั้น
 ไปลงพิมพ์โดยอ้างว่าวิญญาณของเอ็ดก้าร์ วอลเลซผู้ล่วง
 ลับไปแล้วได้ตกลงใจให้เขียน และผลก็ปรากฏขึ้นทั้งที่
 บาร์บาเนลได้คาดหมายไว้ คือเป็นเรื่องที่ก่อให้เกิด
 ความอึกทึกครึกโครมเกรี้ยวกราวกันอย่างยาวนานใหญ่
 ชงในไม่ช้าก็ปรากฏว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นประเด็นก่อ
 ให้เกิดความโกลาหลอลหม่านกันไปทั่ว มีการวิพากษ์
 วิจารณ์เสียดสีกันอย่างรุนแรง ทั้งในด้านของผู้ที่เชื่อ
 และทั้งในด้านของผู้ที่ไม่เชื่อ แม้ตัวโรเบิร์ตเคอตส์
 เองซึ่งเป็นเลขานุการของเอ็ดก้าร์ วอลเลซเองมาเป็นเวลา
 ถึง ๑๕ ปี ก็ไม่เชื่อในเรื่องนี้ และเป็นผู้ที่ทำการคัดค้าน
 อย่างแข็งขัน โดยกล่าวประณามว่าการที่ข้อความเหล่านั้น
 จะเป็นของเอ็ดก้าร์ วอลเลซนั้น เป็นการโกหกและหลอก
 ลวงอย่างรุนแรง ในขณะที่เรื่องนี้ได้ก่อให้เกิดเป็น
 ชนวนที่ต้องโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนวุ่นวายนั้น เอ็ดก้าร์
 วอลเลซ ก็ได้กลับมาร่วมวงการโกลาหลอลหม่านครั้ง
 นี้ด้วยออกครึ่งหนึ่ง โดยการแสดงปาฏิหาริย์ทางวิญญาณ

ให้เห็นเป็นที่ประจักษ์แก่ประชาชน ซึ่งก็ได้ผลคือทำให้
 ความซุกมุ่นวุ่นวายและการโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนนั้น
 ทวีความเข้มข้นขึ้นไปอีก ทั้งนี้เพราะเอ็ดการ์ วอลเลซ
 ได้มาแสดงประจักษ์พยานให้เห็นโดยการทำให้รูปถ่ายของ
 เขาปรากฏขึ้นในฟิล์มถ่ายรูป ซึ่งเขายินยอมให้มีการควบคุม
 คุมกันอย่างเคร่งครัดทุกกระเบียดนิ้ว ต่อหน้าของบุคคล
 ที่ไม่เชื่อฟัง ไม่ว่าจะเป็นคนใดก็ตาม

ผลที่ปรากฏขึ้นก็คือ ผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องวิญญาณ
 เหล่านั้นก็พากันเขี่ยหยันและกล่าวหาการพิสูจน์นั้นอย่าง
 หัวชนฝา ว่าเป็นเรื่องไม่มีความจริง และเป็นเรื่อง
 หลอกหลวงอยู่เช่นเดิม พวกนี้กล่าวว่า การถ่ายทำรูป
 ปลอมนั้นเป็นเรื่องง่ายยิ่งกว่าปกกกล้วยเข้าปาก อันที่
 จริงเรื่องนี้ก็เป็นความจริงอยู่เหมือนกันในข้อที่ว่า การ
 ถ่ายทำรูปปลอมนั้นสามารถจะกระทำได้ไม่ยากนัก แต่
 พวกที่ไม่เชื่อนี้ ก็ทำเป็นลมหรือความจริงก็แกล้งทำ
 เป็นไม่รู้ไม่เห็นถึงความจริงในข้อหนึ่งที่ว่า การกระทำ
 นี้ได้มีการทดลองกันภายใต้การควบคุมอย่างเข้มงวด
 ทุกกระเบียดนิ้วก่อนที่จะได้มีการถ่ายรูปดังกล่าวเกิดขึ้น

ทั้งนี้ก็เพราะว่า ฟิล์มถ่ายรูปที่จะนำมาใช้ในการเข้าทรง
 วิญญาณนี้ ได้มีสถาบันถ่ายรูป ฟลิต สทริค เป็นผู้นำ
 มาให้โดยตรงทีเดียว หลังจากที่ได้มีการทำเครื่องหมาย
 รับรองไว้จากผู้แทนของสถาบันดังกล่าวแล้ว เพื่อไม่ให้
 เกิดการปลอมแปลง เปลี่ยนฟิล์ม ขึ้นมาได้ ในภายหลัง
 นอกจากนั้นการนำฟิล์มเข้ามาไว้ในกล้องถ่ายรูปนั้นก็
 ปรากฏว่าผู้แทนของสถาบันดังกล่าวเป็นผู้กระทำเองโดย
 ตลอด โดยมีผู้แทนของสถาบันดังกล่าวรวม ๒ คน มา
 ควบคุมเป็นประจักษ์ พยานอยู่ด้วยตลอดเวลาที่ดำเนินการ
 ทดลองดังกล่าว ครั้นแล้วผู้แทน ๒ คนของสถาบัน
 ดังกล่าวก็เป็นผู้ถอดฟิล์มออกจากกล้องถ่ายรูป และนำ
 ฟิล์มเหล่านั้นไปดำเนินการล้างเองโดยตลอด โดยที่ตั้งแต่
 เริ่มต้นพิธีจนกระทั่งจบ นักทรงวิญญาณไม่ได้มีส่วน
 เกี่ยวข้องเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะนำฟิล์มรูปถ่ายมาในการ
 ล้างหรือในการถ่ายแต่ประการใด นักทรงวิญญาณมีส่วน
 เกี่ยวข้องแต่เพียงว่าไปปรากฏในห้อง และคอยเวลาที่
 ฟิล์มจะถ่ายและเมื่อไรจะนำฟิล์มออกมาล้างได้เท่านั้นเอง
 แต่แม้กระนั้นผู้ไม่ยอมเชื่อ ก็ปรากฏว่าไม่ยอมเชื่ออย่าง
 ชนิดหัวชนฝาอยู่เช่นเดิม

ฟิล์มถ่ายภาพของเอ็ดก้าร์ วอลเลซ ซึ่งล้างออกมา
มานั้น ปรากฏว่าเหมือนตัวจริงอย่างที่สุด ทั้ง ๆ ที่มีการ
ควบคุมการโก่ง หรือการหลอกลวงอย่างละเอียดถี่ถ้วน
ที่สุด และเป็นภาพที่ชัดอย่างยิ่ง และที่น่าสังเกตก็คือ
ว่า ไม่เหมือนกับภาพถ่ายใดๆ เมื่อครั้งเขายังอยู่ใน
โลกมนุษย์ แม้ผู้ที่ไม่เชื่อเองก็ไม่สามารถจะยืนยันได้ว่า
เป็นภาพถ่ายที่เขาได้ลอกมาจากภาพที่ถ่ายไว้แต่เดิม ทาง
ฝ่ายผู้ที่เชื่อในเรื่องนี้ก็ทำยืนยันอย่างเด็ดเดี่ยวให้ผู้ที่ไม่เชื่อ
ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พิสูจน์ลบล้างหลักฐานเหล่านี้ให้
ได้ แต่ปรากฏว่า ไม่มีผู้ที่ไม่เชื่อคนใดสามารถจะ
พิสูจน์ให้เห็นได้ว่าเป็นของไม่จริงแต่ประการใด

ในขณะที่เดียวกันระหว่างที่มีการเข้าทรงโดยใช้เสียง
พูดจากโอปปาติกะโดยตรงนั้น วิญญาณของวอลเลซก็
เป็นผู้ร่วมเข้าทรงเป็นประจำ โดยพยายามจะพูดผ่านทาง
แตรให้ได้ แต่ในตอนแรก ๆ ท่านเมฆแดงได้ห้ามไว้ก่อน
โดยกล่าวว่า วอลเลซไม่พร้อมที่จะพูด เพราะว่ายังไม่
สามารถจะใช้อำนาจควบคุมแตรนั้นได้ ท่านบอกว่า

ท่านไม่อยากจะให้วอลเลซมาทำอันตรายแก่คนทรงของท่าน ดังนั้นท่านจึงบอกให้เอ็ดก้าร์ วอลเลซรอไว้จนกว่าจะพร้อม ในระหว่างนั้นจะไม่ยอมให้เขาพูดเป็นอันขาด เพราะว่าเขายังมีอารมณ์รุนแรงมากเกินไป

ดังนั้น เราจึงต้องรอรออยู่เป็นเวลา ๒ สัปดาห์ ครั้นแล้วเอ็ดก้าร์ วอลเลซ ก็ปรากฏว่าเริ่มพูดได้ เมื่อพูดก็ปรากฏว่ายังมีนิสัยมุทะลุตุ้น มีความรุนแรงเหมือนเดิม โดยเขาได้พูดอย่างเอางานเอาการว่า เขาจะไม่ยอมเป็นตัวตลกของเจ้าพวกโง่ ๆ ที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์เป็นอันขาด

“ฉันได้เขียนข้อความนี้เอง” เขากล่าว “ฉันยังทำให้มันถ้ายรูปเอง แล้วเจ้าพวกนี้มันยังต้องการอะไรอีก ฉันรู้สึกว่ามันเป็นการยากเหลือเกินในการที่จะทำให้เจ้าพวกโง่บัคซบพวกนี้ เข้าใจเรื่องอย่างแท้จริงได้สักที พวกนี้ชอบแต่หัวเราะเยาะเย้ยอยู่ตลอดไป แต่นั่นแหละฉันจะต้องพยายามให้พวกนี้เห็นได้ว่า ฉันเป็นอย่างไร” เขาได้พูดทำนองนี้เป็นเวลาต่อไปอีกหลายนาที ในที่สุด

ก็กล่าวถึงความโง่เขลาของคนที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ที่ยังไม่เชื่อเรื่องเช่นนี้ และไต่กล่าวไปถึงเลขานุการของเขาเอง ที่ตอตั้งไม่ยอมเชื่อความจริงในเรื่องนี้เสียเลย

“ช่วยบอกเจ้าบ๊อบเคอร์ติสด้วย” (คือเลขานุการของเขา) ว่า “อย่าถือค่านไปนักเลย” เขาไต่กล่าวด้วยความรู้สึกไม่พอใจ “เอาละฉันจะพยายามหาวิธีให้เจ้านี้เชื่อในทางนี้ให้ได้ คอยดูเถอะ ฉันจะต้องทำให้ได้ทีเดียว”

แล้วเอ็ดการ์ วอลเลซก็ทำจริง ๆ เหมือนกัน เขาอัดเสียงของเขาเอง ซึ่งเลขานุการของเขาจำเสียงได้อย่างแท้จริง จะเป็นเสียงอื่นไปไม่ได้ โดยได้อัดลงไปในเครื่องดิกเตโฟน คือเครื่องบันทึกเสียงสำหรับส่งเลขานุการ เมื่อเลขานุการ คือเคอร์ติส ได้ยินเสียงของเจ้านายของเขา เขาก็จำได้อย่างไม่มีผิดเพี้ยน แต่เขาก็พยายามหาเหตุผลต่าง ๆ นานา โดยได้พยายามพิสูจน์ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยได้อาเครื่องนี้ไปพิสูจน์ที่บริษัทที่ทำเครื่องนี้ แต่ก็ไม่สามารถจะหาเหตุผลได้ว่า เสียงของนายเก่าของเขาซึ่งได้ล่องลับไปแล้วมาปรากฏอยู่ในเทปใหม่นั้นได้

อย่างไร และไม่สามารถจะมีผู้ใดสามารถอธิบายได้เลย นอกจากจะมีเหตุผลเพียงประการเดียวว่า เอ็ดก้าร์ วอลเลซเจ้านายเก่าของเขาแม้ว่าจะถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็ได้ออกเสียงให้เขาฟังอีกครั้งหนึ่ง

เดนนิส เนลสัน เทอร์รี่

เดนนิส เนลสัน เทอร์รี่ (Dennis Neilson-Terry) เป็นผู้จัดการและเป็นนักแสดงละคร ที่มีมันสมองฉลาดปราศรัยเปรี๊ยะมาก เขาได้ถึงแก่กรรมไปไม่นาน ภรรยาของเขาคือ แมรี กลิน (Mary Glynn) และน้องสาวของเขาคือฟิลลิส (Phyllis) ก็มาร่วมวงเข้าทรงวิญญาณแบบโอปปาติกะพูดโดยตรงกับดิฉันเป็นประจำ ครั้งแรกได้ยินเสียงเดนนิสพูดเหมือนกัน แต่ว่าเบามาก โดยเพียงแต่เรียกชื่อภรรยาของเขา

“นี่คือ เดนนิส” เสียงนั้นพูดออกมา “เธอได้ยินฉันพูดไหม? ฉันยังไม่ใคร่คุ้นเคยกับการใช้เครื่องมือชนิดนี้”

“ดิฉันได้ยินคุณค่ะ” ภรรยาของเขาตอบ พร้อม
กับพูดให้กำลังใจ

ปรากฏว่าเสียงนั้นต้องใช้ความพยายามมาก กว่า
จะพูดประโยคสั้น ๆ ได้ โดยได้ส่งข่าวไปถึงเพื่อนและ
ญาติของเขา ครั้นแล้ว เสียงนั้นซึ่งเป็นเสียงเดนนิสผู้
ล่องลับไปแล้วได้กล่าวว่า “รู้สึกว่ในตอนนั้นการใช้แตร
ยังยากสำหรับฉันมาก ไม่เป็นไรหรอก คราวหน้าฉันจะ
พยายามให้ได้ดีกว่านี้”

ในการเข้าทรงต่อมา ภรรยาและน้องสาวของ
เดนนิสก็ได้มาร่วมประชุมด้วยตามเดิม ทั้งสองมีความ
กระหายที่จะได้ติดต่อกับเดนนิสอีก และหวังว่าในคราวนี้
เขาคงมีความสามารถในการใช้แตรดีขึ้นกว่าเดิม แต่เมื่อ
แตร ลอยมา อยู่ตรง หน้าแมรี กลินผู้ เป็น ภรรยา ของเขา
ปรากฏว่าเสียงที่ลอยออกมาคราวนี้ ไม่ใช่เสียงผู้ชาย แต่
เป็นเสียงผู้หญิง แสดงความรื่นเริง เสียงนั้นทักว่า “นี่
คือบ้า ลอรา (Laura)”

“โอตาจจริง” แมรีกลินกล่าวอย่างตกใจ “ดิฉัน
นึกไม่ถึงเลยว่าจะได้พูดกับคุณบ้า”

“เตนนิส พาบามาที่นี่ และเดี๋ยวนี้เขาก็อยู่กับ
บ่าทีน”

“อ้อ คุณบ่าลอร่า ค่ะ” แมร์กลินเอ่ยขึ้นพร้อมกับ
นึกอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง “เมื่อตอนต้นปีนี้เอง ฐูใหม่
ว่าดิฉันคิดถึงเรื่องอะไร?”

“ฐูซีหลาน เมื่อตอนนั้นเจ้าอยู่ในอาฟริกาใต้ เจ้า
ไปที่ ปอร์ตเอลิซาเบท เพื่อที่จะหาหลุมฝังศพของบ่าว่า
อยู่ที่ไหน แล้วตอนหลังเจ้ายังเอาดอกไม้ไปวางไว้บน
หลุมฝังศพของบ่าเลย”

“จริงๆ แหละค่ะ เมื่อตะกี้คุณบ่าบอกว่า เตนนิส
อยู่กับคุณบ่าด้วยหรือคะ?”

“เขาอยู่นี่แล้ว กำลังจะพุกกับเจ้าอยู่เดี๋ยวนี้ แหละ
ช่วยบอกแม่ของเจ้าด้วยนะว่า บ่ายังคิดถึงเขาอยู่เสมอ
และบอกเขาคด้วยว่า บ่าก็ยังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิมทุกอย่าง”

ต่อจากนั้นก็เป็นเสียงของเตนนิส แทรกขึ้นมาจน
เกือบปัจจุบันทันด่วนว่า “ฮัลโล ที่รัก” ครั้นแล้วก็มีกร
สนทนาอย่างเป็นกันเองระหว่างสองคน ด้วยเรื่องราว
ส่วนตัวภายในครอบครัวของเขาทั้งสอง เมื่อเสร็จแล้ว

ท่านเมฆแดงได้กล่าวกับแมร์กลินว่า “เป็นไง สามี่ของเจ้ารู้สึกว่าจะคุ้นเคยกับการใช้เครื่องมือตัดชิ้นที่เดียว แต่ว่าเขาก็มีความตึงเครียดอยู่บ้าง รับรองว่าเขาก็คงจะพูดได้ตื้นเรื่อย ๆ หรือก”

“ท่านเมฆแดงคะ” แมร์กลินพูดขึ้น “ช่วยบอกดิฉันหน่อยว่า ทำไมท่านจึงนำบัลลอร่ามาพูดที่นี้ด้วย”

“เพื่อจะได้เป็น เครื่อง พิสูจน์ตื้น อย่งไรละ”

ท่านเมฆแดงตอบ “ทุกคนที่นกรู้จักสามี่ของเจ้าตื้นนั้น แต่ไม่มีใครรู้จักบัลลอร่าเลย ตื้นนการที่นำคนที่ไม่มีใครรู้จักเลยนอกจากเจ้านั้น จึงเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ตื้นจริงไหม?”

ในครั้งต่อมา เคนนิส เนลสัน เทอร์ ได้มาติดต่อกับภรรยาของเขาเช่นเคย และทุกคราวก็ปรากฏว่าเขาได้มีความสามารถในการใช้แทรกติดต่อดีขึ้น จนกระทั่งสามารถที่จะสนทนากับเธอได้เป็นปกติดีเหมือนอย่างกับตอนที่เขายังเป็นมนุษย์อยู่ทุกประการ ในการสนทนา นั้นเขาได้พูดประโยคหนึ่ง ซึ่งสำหรับคนภายนอกฟังดูแล้วเกือบจะไม่มี ความหมายพิเศษอย่างใดเลย คือเขาได้กล่าวว่า “ฉันได้นำดอกไม้มาให้แก่เธอ”

หลังจากการเข้าทรงแล้ว หญิงผู้เป็นภรรยาของ เคนนิสได้อธิบายถึงความหมายของคำที่เคนนิสกล่าวเมื่อ ตะกี้ว่า “ฉันได้นำดอกไม้มาให้แก่เธอ” โดยเธอได้ กล่าวไว้ว่า ก่อนหน้าที่เธอจะมานี้เธอได้ไปหาคนทรงอีก คนหนึ่งเหมือนกัน ผู้ซึ่งเธอก็ได้รับข่าวคราวจากสามี ของเธอจากคนทรงนี้โดยนัยเดียวกัน เธอตั้งใจจะหาข้อ พิสูจน์ให้มีความแน่นอนยิ่งขึ้น เธอจึงได้ขอร้องในขณะที่ เธอติดต่อกับเคนนิส โดยผ่านคนทรงอีกคนหนึ่งว่า เธออยากจะทดลองให้เป็นที่แน่นอน ดังนั้นถ้าเคนนิส มาปรากฏตัวติดต่อกับดิฉันอีกครั้งหนึ่ง ก็ขอให้เขาพูด คำที่เป็นรหัสอย่างใดอย่างหนึ่งให้ตรงกัน เพื่อที่เธอจะ ได้แน่ใจว่าเป็นสามีของเธอจริงๆ มาติดต่อกัน โดยผ่านคน ทรงนั้น และโดยผ่านดิฉันด้วย ซึ่งเคนนิสก็ตกลงและ ได้บอกว่าเขาจะใช้รหัสเป็นประโยคที่ว่า “ฉันได้นำ ดอกไม้มาให้แก่เธอ”

ก็เป็นอันว่า ภรรยาของเคนนิสได้รับข้อพิสูจน์นี้ ๒ ๕ จึงทำให้เธอเชื่อได้อย่างไม่มีผิดเพี้ยน ๑๐๐ เปอร์เซนต์ เต็มว่าต้องเป็นสามีของเธอมาติดต่อกันด้วยอย่างแน่นอน

เอมมา คันลิฟ โอเวน

มีสุภาพสตรีอีกผู้หนึ่ง ชื่อเอมมา คันลิฟ โอเวน (Emma CunLiffe-Owen) เธอผู้นี้เป็นผู้มีอัจฉริยภาพมากที่สุดผู้หนึ่งเท่าที่ดิฉันได้ทำความรู้จักคุ้นเคยมา เธอได้มาเข้าร่วมวงประชุมกับดิฉันเป็นเวลานาน ด้วยความสนใจอันที่จริงตัวเธอเองก็มีพรสวรรค์ในทางนี้อยู่เหมือนกัน ซึ่งถ้าหากเธอมีเวลาและมีการปลุกฝังจริงๆ แล้ว เธอก็อาจเป็นคนทรงที่มีความสามารถมากผู้หนึ่งที่เดียว

ครั้งหนึ่งบิดาของเธอได้มาติดต่อขอพูดทางเตรรซึ่งก็ปรากฏว่า ท่านสามารถพูดด้วยเสียงของท่านเองทางเตรรอย่างไม่ผิดเพี้ยน บิดาของเธอเป็นผู้มีอารมณ์ดีและได้ออกชื่อสมาชิกคนอื่นของครอบครัวของเธอ ผู้ซึ่งบัดนี้อยู่ล้อมรอบท่าน ท่านบอกว่า ในบรรดาบุคคลเหล่านั้นมีสามีของเธอเอง คือ เอ็ดเวิร์ด (Edward) และ ฟูชาร์ลส์ (Charles) ด้วย นอกจากนี้ยังมีลูกหลานอีกหลายคนผู้ซึ่งได้ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งสำหรับท่านแล้วรู้สึกว่าเป็นการปาร์ตี้ประชุมกันในระหว่างครอบครัวใหญ่ที่

เดียว ท่านได้กล่าวถึงเรื่องราวของแต่ละคน คนละเล็ก
คนละน้อย ครั้นแล้วก็กล่าวว่า “เอาละมีอีกคนหนึ่งซึ่ง
เจ้ารู้จักคือ ทอมมี่ ลิพตัน (Tommy Lipton) มาซิ
ทอมมี่ มาพบกับเอมมาเขาก็ได้”

ทันใดนั้นก็มียิ่งเสียงใหม่จากแต่ตรงนั้นมา เป็นเสียง
ของเซอร์โทมัส ลิพตัน (Sir Thomas Lipton) ผู้ซึ่งเป็น
เจ้าของร้านขายเครื่องชำเป็นจำนวนมากมาย ซึ่งยังมีชื่อ
ของท่านปรากฏอยู่ และยังเป็นผู้มีชื่อในการแข่งขันเรือ
ยอร์ชแห่งอเมริกาอีกด้วย

“ฉันมีความยินดีที่ได้มีโอกาสมาขอบคุณเธอในการ
ที่ยังไม่ลืมฉัน” เสียงท่านกล่าวขึ้น

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เป็นของเล็กน้อยเหลือเกิน”

“แต่มันก็มากพออยู่ทีเดียวนะ” เสียงโทมัส

ลิพตันกล่าว

ครั้นแล้วท่านก็พบกับผู้ที่เข้าทรงอยู่โดยรอบว่า
“คุณเอมมาน่าได้อุตสาหกรรมที่น่ารำงผมกลับบ้าน
เสียสวยงามทีเดียว มีดอกไม้ต่างๆ สี สีม่วงก็มี สีเหลือง
ก็มี”

“แต่ท่านก็ทำประโยชน์ให้แก่คนอื่นมากเหมือนกันนะคะ” เสียงเอมมา กล่าวขึ้น “ดังนั้น ก็ควรจะต้องถึงวาระที่คนอื่นควรทำการตอบแทนบ้าง”

ทันใดนั้น แชนเนน สวีฟเฟอร์ซึ่งนั่งประชุมอยู่ด้วยก็สอดแทรกเข้ามาเป็นทำนองล้อๆ ว่า “อ้าวผมก็ทำให้แก่ท่านเหมือนกันนะครับ ท่านเซอร์โทมัส ผมต้องลุกออกจากเตียงแต่ตีกลางคืนมาเขียนคำไว้อาลัยให้ท่านในนามคณะกรรมการ ท่านรู้ไหมครับ?”

“จริงๆ นะหรือ” เสียงท่านเซอร์โทมัสลืบทัน “ก็ดีแล้วนี่ คุณก็จงบอกเขาต่อไปชื่อว่า ผมยังมีชีวิตอยู่เช่นเดิม ยังไม่ได้ตายดังที่เขาเข้าใจกันเลย”

ทันใดนั้นบิดาของเอมมา โอลีฟ โอเวน ก็สอดแทรกเสียงเข้ามาว่า “นี่แน่ะ หนูโดโรธี (Dorothy) ก็อยู่ที่นั่นด้วยนะ”

“คุณแม่ขา นี่โดโรธีค่ะ” เป็นเสียงของเด็กหญิงพูดออกมา

“จะ เป็นไงลูก”

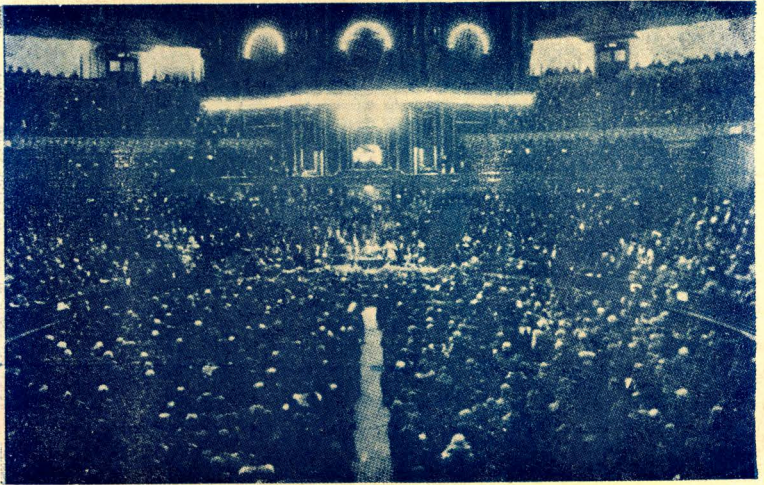
“คุณแม่มีพรสวรรค์ในทางนี้อยู่ไม่น้อยนี่คะ ทำ
ไม่คุณแม่จึงไม่ใช่ให้เป็นประโยชน์ล่ะ”

“มันยังไม่เพียงพอหรอกครับ ยังมีเรื่องที่คุณแม่ยัง
ต้องเรียนรู้มาก” ต่อจากนั้นก็มีการสนทนาแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นระหว่างสมาชิกในครอบครัว ซึ่งจากกันไป
เป็นเวลานาน เป็นการสนทนาซึ่งไม่จำเป็นต้องบันทึก
ไว้ในที่นี้แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม หลังจากการเข้าทรง
แล้ว มิสซิสคันทันสกีฟ โอเวน ได้กล่าวยอมรับว่า วันนั้น
เป็นวันที่เธอมีความรู้สึกตื่นเต้นอย่างที่สุด ในชีวิตครั้ง
หนึ่งทีเดียว

ลอร์ด นอร์ทคิลฟ์

ผู้นำแห่งวงการหนังสือพิมพ์อังกฤษ

หลังจากนั้นมาไม่นาน ลอร์ด นอร์ทคิลฟ์ (Lord
Northcliffe) ผู้มีชื่อเสียงซึ่งรู้จักกันในประเทศอังกฤษ
คือเป็นผู้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์เดลีเมลล์ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็น
บิดาของการหนังสือพิมพ์อังกฤษ ก็มาเยี่ยมเราโดยมาติด

ภาพอึกมุ่นหนึ่งของรอยัลอัลเบิร์ตฮอลล์
ในระหว่างการแสดงต่อหน้าประชาชน
(ดูเล่ม ๑ หน้า ๒๑๖)

ต่อทางเตรพุดบ้าง ครั้งแรกท่านไม่ยอมบอบช้อเสียด
แต่ประการใด แม้ว่าท่านจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงอัน
แจ่มใสและกระฉับกระฉ่าง ในตอนแรกก็ยังไม่มีการ
ออกว่าเป็นเสียงของท่าน แต่ต่อมา หลุยส์ โอเวน
(Louise Owen) ซึ่งเคยเป็นเลขานุการของท่านมาครั้ง
หนึ่งจำเสียงได้จึงทนายถูก พอหลุยส์ โอเวน บอกช้อ
เท่านั้น ทั้งแฮนเนน สวีออฟเฟอร์ และชอว์ เตสมอนต์
ซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นด้วยก็รับรองว่าเป็นความจริงเช่นนั้น

“ท่านลอร์ด นอร์ธคลิป เองนั่นแหละ” หลุยส์
โอเวนกล่าวขึ้น โดยเรียกตามตำแหน่งซึ่งเคยชินมาตั้ง
แต่ตั้งเดิม

“เรียกกันว่า อัลเฟรด แฮมสเวิร์ธ (Alfred
Hamsworth) เอะ” เสียงนั้นบอก “เวลานี้ไม่ต้องมา
ใช้ศรฐาบรรดาศักดิ์กันอีกต่อไปแล้ว”

“ผมก็นึกอยู่เหมือนกันครับว่าจะเป็นอย่างคุณ” เตส-
มอนต์กล่าว

“ก็แน่ละ เธอก็คงจะยังไม่แน่ใจนักในตอนแรก”
 เสียงลอร์ด นอร์ธคิลฟ์ พูดออกมา “ทำไมนะพวก
 มนุษย์จึงชอบทำอะไรยุ่ง ๆ ไม่เข้าเรื่องเลย ไม่เห็นมีอะไร
 นอกจากสงคราม แล้วก็การปล่อยให้เพื่อนมนุษย์อดตาย
 แล้วก็การทำอะไรอย่างโง่ ๆ ไร้สาระ ทำไมพวกคุณจึงไม่
 สามัคคีกันและทำอะไรให้สำเร็จขึ้นมาสักอย่างหนึ่งไม่ได้ที่
 เดียวหรือ”

สว็อฟเฟอร์ ซึ่งนั่งอยู่ด้วยก็ขัดขึ้นว่า “เป็นอัน
 ว่าท่านก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยนะครับ ยังเลิกเซอร์
 อยู่เช่นเคย และเราก็มานั่งฟังเลิกเซอร์กันอีกตามเคย”

เสียงท่านลอร์ดนอร์ธคิลฟ์กล่าวต่อไปโดยไม่แยแส
 ต่อการขัดคอของสว็อฟเฟอร์ว่า “อันที่จริงชาวโลกทั้ง
 หกควรจะมาสวมคึกกันเพื่อจะหาทางหยุดยั้งสงครามเสีย
 สักที การที่มาแตกแยกกันเป็นก๊กเป็นเหล่าแบบนี้มันเป็นการ
 ฆ่าตัวตายอย่างชัด ๆ ที่เดียว” ว่าแล้วท่านก็เทศนา
 ต่อไปอีกเป็นเวลานาน โดยไม่แยแสต่อคำขัดคอและคำ
 ยั่วเย้าของสว็อฟเฟอร์และเดสมอนด์ ซึ่งคอยสอดแทรก
 เป็นระยะ ๆ

แคนอน เชฟพาร์ด

มีเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง คือเกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า แคนอน เชฟพาร์ด (Canon Sheppard) ซึ่งมีฉายาว่า “ดิก” ดิก เป็นนักบวชผู้หนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักกันดีในสมัยนั้น วันหนึ่งญาติหญิงผู้หนึ่งของท่านได้มาหาติดันเพื่อให้เข้าทรงเป็นการส่วนตัว ท่านดิกได้บอกกับญาติหญิงว่า “ฉันเองไม่รู้ตัวว่าจะตายในตอนนั้น พอฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะก็รู้สึกว่เหนื่อยเล็กน้อย พอตื่นขึ้นก็ปรากฏว่ามาอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่งแล้ว ฉันรู้สึกเสียใจมากในการที่ทำให้ผู้อื่นเสียใจในการที่ฉันได้จากมาอย่างไม่คาดฝันเช่นนั้น”

ต่อมาท่านดิกผู้นี้ได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง และคราวนี้ ได้ใช้เสียงพูดของท่านโดยตรง ครั้งแรกท่านไม่สามารถจะพูดได้ติดันัก การพูดจึงเต็มไปด้วยความลำบากมาก ท่านรู้สึกไม่ใคร่สบายใจ เพราะมีข้อกล่าวหาว่าท่านได้พูดโดยผ่านคนทรง คือไม่ได้พูดด้วยตนเอง ในการประชุมต่อหน้าประชาชนครั้งหนึ่ง ท่านได้กล่าวว่า

เรื่องนั้นไม่ได้เป็นเช่นนั้น และท่านได้บอกว่า ให้นำข่าวสารนี้ไปบอกแก่บุตรสาวของท่าน และให้บอกว่าเป็นบุตรสาวของท่านนั้นดำเนินแผนการตามที่ท่านได้บันทึกไว้ต่อไป และบอกชื่อบุคคลที่ได้ทำการขัดขวางไม่ยอมให้ท่านนำบทความลงพิมพ์ด้วย

ท่านได้ฝากความคิดถึงและความรักไปยัง ยอร์ช แลนสเบอรี (George Lansbury) โดยกล่าวว่า ท่านและบุตรชายของแลนสเบอรี เป็นเพื่อนสนิทกันมานาน ในที่สุดท่านก็จากไปโดยกล่าวว่า “ขอพรของพระเจ้าจงประสิทธิ์ประสาทแก่ท่านทั้งปวง”

ในระยะแรก ๆ ท่านผู้นี้พูดด้วยความยากลำบาก อยู่บ้าง แต่ต่อมาก็มีความชำนาญดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน่าพอใจ

จิโน วัทกินส์กับรูปถ่ายวิญญาณ

เย็นวันหนึ่ง มีผู้เข้ามาหนึ่งร่วมการเข้าทรงวิญญาณ ที่บ้านของดิฉันที่เคตติงตันประมาณ ๒๐ คน ในบรรดาบุคคลเหล่านี้มีนักภูมิศาสตร์ที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่ง ชื่อ อี.เอ.

รีฟส์ (E.A. Reeves) เป็นเวลากว่า ๕๐ ปี ที่มีสเตอร์
อีเอรีฟส์ ผู้ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในสมาคมภูมิศาสตร์ของ
ทางราชการ ดังนั้นส่วนใหญ่ของท่านจึงเป็นผู้สำรวจ
และทำแผนที่ให้แก่สมาคม โดยตำแหน่งนี้ ท่านจึงได้
รู้จักกับบุคคลชั้นนำของนักสำรวจครั้งสำคัญ ๆ ที่เดินทาง
ออกไปจากประเทศอังกฤษ ในระหว่างครึ่งแรกของ
ศตวรรษ บุคคลต่าง ๆ เช่น สก็อต (Scott) แชคเคิลตัน
(Shackleton) ฟอเซท (Fawcett) และ วัตกินส์
(Watkins) ก็ดี ล้วนแต่เป็นเพื่อนของท่านทั้งนั้น และ
นอกจากนี้ก็ยังมียุ้งนักสำรวจนักวิทยาศาสตร์อีกมาก

มิสเตอร์ รีฟ ผู้ซึ่งเคยมาร่วมการเข้าทรงกับดิฉัน
บ่อย ๆ เป็นผู้ที่ได้ใช้เวลาในการค้นคว้าเรื่องวิญญาณนี้
มามากเหมือนกัน และก็ได้มีส่วนช่วยเหลือเราในการ
แก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้น ในเย็นวันนั้น บังเอิญดิฉัน
นึกขึ้นได้ถึงน้องชายของผู้หนึ่ง ซึ่งได้จมน้ำตายเมื่อ
ประมาณ ๕๐ ปี มาแล้ว และก็กำลังพูดถึงเขาอยู่ ก็พอ
ที่มีเสียงหนึ่งสอดแทรกเข้ามาในแถวว่า “นี่คือ วัตกินส์
มิสเตอร์ รีฟ จำผมได้ไหม ?”

“จำได้ซี” มิสเตอร์วีฟ ตอบด้วยความตกตะลึง
 เมื่อมีเสียงดังมาจากบุคคลที่ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะได้พบ
 หน้า “นี่รู้เรื่องราวดีแล้วไม่ใช่หรือ ผมจมน้ำตายใน
 มหาสมุทรอาร์คติก ตอนนั้นผมกำลังล่าแมวน้ำอยู่ เรือ
 ล่มลงไปในทะเลน้ำแข็ง และผมก็จมน้ำตายตอนนั้นเอง
 โปรดบอกท่านเซอร์ วิลเลียมด้วยว่าผมได้มาพบกับคุณพี
 แล้ว” (เซอร์วิลเลียมนี้เป็นประธานในสมาคมภูมิศาสตร์
 ของทางราชการในตอนนั้น)

วีฟ รู้เรื่องนี้ดีเหมือนกัน คือ จิโน วัตกินส์
 (Gino watkins) ได้นำคณะสำรวจไปยังกรีนส์แลนด์
 และถึงแก่ความตายที่นั่นโดยประสพอุบัติเหตุ แต่การที่
 อุบัติเหตุเกิดขึ้นอย่างไรนั้นเขาก็ไม่รู้แน่นอน เท่าที่รู้จัก
 คือจิโน วัตกินส์ได้นั่งเรือแคนูออกไปตามลำพัง และ
 เรือลำเล็กนั้นต่อมาก็ปรากฏว่าคว่ำลง

เรื่องยังมีเรื่องต่ออีกเล็กน้อย ซึ่งไม่ได้คาดฝัน
 คือว่า ต่อมาอีก ๒-๓ วัน หลังจากนั้น มิสเตอร์ วีฟ
 ขณะที่เดินอยู่ในไฮปาร์ค ก็ได้เห็นชายคนหนึ่งขี่ม้าตรง

เข้ามาหาเขา เมื่อมาถึงเขาก็สังเกตเห็นว่าคนบนม้านั้นเป็น
คนซึ่งเขารู้จักมาแล้ว และเป็นผู้มีชื่อเสียงไม่น้อย
เหมือนกัน ในฐานะเป็นนักสำรวจมหาสมุทรอาร์คติก ทัน
ใดนั้นชายผู้ขี่ม้าก็หยุดม้าลงและทักอย่างประหลาดใจว่า
“รีฟ เรอะนั้น ผมกำลังมองหาคุณอยู่ที่เดียว ผมเข้าใจว่า
คุณกำลังติดต่อกับ จิโน วัตกินส์ ผู้ล่องลับไปแล้วใช่
ไหมครับ?”

“จริงเช่นนั้นครับ แต่ว่าคุณรู้ได้อย่างไร?”

“จิโน วัตกินส์ เขาบอกผมเมื่อคืนนี้แหละครับ
ผมฝันไป”

วัตกินส์เขาบอกคุณหรือเปล่าว่า “เกิดอะไรขึ้น
เขาจึงได้ถึงแก่กรรม”

“เขาบอกว่าเรือล่มและเขาไปติดอยู่ที่ไต้หน้าแข็ง”

“ถูกละครับ เขาก็บอกผมเช่นนั้น ชายผู้นั้นกล่าว
“เรื่องเช่นนั้นก็เกือบจะเกิดขึ้นแก่ผมครั้งหนึ่งเหมือนกัน”

“ผมรู้สึกสนใจในความฝันของคุณมาก” รีฟกล่าว
“คุณฝันอย่างนั้นเสมอหรือเปล่า?”

“ก็มันเป็นครั้งแรกครับ ผมจะบอกให้คุณฟังถึงเรื่องอื่นอีกทีหลัง คือก่อนที่ผมจะออกจากบ้านเช้าวันนี้ ผมได้รู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้วว่า คุณจะกำลังเดินเล่นอยู่ในไฮปาร์คนี่เอง”

“งั้นก็ดีครับ ผมก็ตั้งใจที่ผมไม่ได้ทำให้คุณผิดหวัง” ริสกล่าวพร้อมกับยิ้ม “ผมก็ไม่ใคร่มาแฉวนบ่อยนัก”

เรื่องราวของจिनो วัตกินส์ ไม่ได้จบลงเพียงแค่นั้น ต่อมาอีก ๒ ปี มีสเตอร์ ขอห์นไมเออร์ (John Myers) ผู้ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องในบทความเรื่องวิญญาณของเอ็ดการ์ วอลเลซ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ได้จัดให้มีการทรวินิจฉัยขึ้นที่ บริติช คอลเลจ แห่งสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณ ปรากฏว่าในการถ่ายรูปครั้งหนึ่งนั้น มีภาพบุคคลปรากฏสอดแทรกเข้ามาในฟิล์มด้วย เป็นหน้าซึ่งมีเค้าหน้าคล้าย จिनอ วัตกินส์มากที่สุดทีเดียว จนกระทั่ง ริฟและบุคคลอื่นที่ได้เห็นภาพนี้ ในที่สุดก็ได้ลงมติอย่างไม่มีข้อสงสัยว่าเป็นเค้าหน้าของจिनอ วัตกินส์ผู้ล่วงลับไปแล้ว

รูปนี้เป็นรูปหญิงผู้ร่วมการทวงวิญญาณครั้งหนึ่งกับเอสเทลโรเบิร์ตส์ ใน
ครั้งที่มีการให้โอปปาดิกะที่มามีติดต่อพูดออกมาโดยตรง แต่เมื่อล้างรูปถ่ายแล้ว
ปรากฏว่าเห็นภาพหน้าของโอปปาดิกะผู้หนึ่งอย่างชัดเจน รูปนี้ต้องใช้ความพิจารณา
ดูจึงจะเห็นภาพที่ซ้อนกันอยู่ (ดูในเล่มนี้หน้า ๑๒๓, ๑๔๔)

แน่ ต่อมาอีก ๒—๓ เดือน รีฟ ได้มาที่บ้านของดิฉัน นำเอาบุตรชายคนเล็กของเขา (คือของรีฟ) ซึ่งกลับจากการเดินทางไปต่างประเทศมาด้วย ในระหว่างการเข้าทรงนั้น บุตรชายคนเล็กของเขาได้เข้ามาสนทนากันอย่างสนุกสนานกับพี่ชายของเขาผู้ซึ่งล่องลับไปแล้ว และการสนทนานั้นได้จบลงโดยการที่พี่ชายของเขา ผู้ล่องลับไปแล้วได้กล่าวว่า “บอกคุณพ่อด้วยนะว่า คุณอ่าวักกินส์ ได้ถ่ายรูปสำเร็จแล้ว”

นักสำรวจ ฟอเซ็ท

ผลอดกายทิพย์จากกายเนื้อได้

มีคดีลึกลับมากที่สุดของโลกอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นคดีที่ยังแก้กันไม่ตกแม้กระทั่งปัจจุบันนี้ ทั้งนี้หมายความว่ายังไม่มีหลักฐานในทางวัตถุมาแก้ความลึกลับอันนี้ได้ เรื่องนี้เกี่ยวกับการหายตัวไปอย่างลึกลับของนักสำรวจผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่งคือ นายพันเอก พี. เอช. ฟอเซ็ท (Colonel P.H. Fawcett) ซึ่งได้หายไปป่าทึบของอเมริกา

ใต้ ได้มีผู้นำคณะออกเดินทางไปค้นหาตัวท่านหลายครั้งด้วยกัน และก็มีผู้เขียนหนังสือไว้หลายเล่มเหมือนกัน และนักสำรวจก็ได้อภิปรายกันถึงเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้อย่างถ่องแท้จนไม่มีผู้อื่นสงสัยว่าเรื่องราวของตนเป็นความจริง แต่ในการพิสูจน์ทางวิญญาณในเรื่องนี้ ดิฉันขอกล่าวว่าเรามีข้อพิสูจน์มากกว่าแน่ และเราสามารถจะพูดด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง โดยไม่ต้องใช้การเถาเช่นผู้ที่ค้นคว้าทางวัตถุแต่อย่างใดเลย

พันเอก ฟอเซ็ท ผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะเด่นมากผู้หนึ่ง ท่านเคยเป็นทหาร เป็นนักสำรวจที่กล้าหาญไม่หวั่นหวาดต่ออันตรายแต่อย่างใดเลย นอกจากนั้นท่านยังมีพรสวรรค์ในทางวิชาลึกลับหรือในทางจิตศาสตร์อย่างสูงอีกด้วย การสำรวจของท่านเริ่มแต่ปี ๑๘๒๕ ในตอนนั้นท่านพร้อมด้วยมิตรสหายและบุตรชายคนเล็กได้เข้าไปในป่าทึบ ในใจกลางของประเทศบราซิล และจากนั้นก็ไม่ได้มีผู้ใดเห็นท่านอีกเลย

มีนักสำรวจต่อมาอีกหลายคนอ้างว่า ได้พบท่าน พันเอกผู้^๕ และได้พบร่องรอยด้วย แต่ก็ปรากฏว่ายังไม่มีผู้ใดเชื่อสนิทนัก เพราะยังไม่มีพยานหลักฐานอย่างแน่นอนให้เชื่อได้อย่างแท้จริง หลายปีผ่านไป มีผู้ลงความเห็นเป็นอย่างเดียวกันว่า พันเอก ฟอเซ็ท คงจะไปถึงแก่กรรมเสียแล้ว ในป่าที่บั้นนั้นเอง แต่ว่า ท่านจะถึงแก่กรรมในวันเดือนปีใด และอาการอย่างไรนั้น ก็ยังไม่มีผู้ใดจะกล่าวให้ต้องแท้แน่นอนลงไปได้เลย

มิสเตอร์ อี.เอ. รัฟ ที่ได้กล่าวนามมาแล้วนั้นก็เป็นเพื่อนผู้หนึ่งของพันเอกฟอเซ็ท บุคคลทั้งสองนี้มีอะไรบางอย่างเหมือนกัน ซึ่งในบรรดาลักษณะเหล่านั้นก็ได้แก่นิสัยที่ชอบค้นคว้าในทางวิญญาน^๕นี้ด้วย เมื่อมีข่าวรายงานว่า พันเอกฟอเซ็ทหายไปอย่างลึกลับ รัฟก็นึกอยู่ในใจว่า พันเอกฟอเซ็ทคงจะหาโอกาสติดต่อกับเขาในวิธีใดวิธีหนึ่งเป็นแน่ นอกจากวิธีทางวัตถุธรรมดา แต่ก็ปรากฏว่า เขาไม่ได้รับข่าวสารอย่างใดเลยต่อมาอีกนาน

ดังนั้น รีฟ เองจึงได้ลงมติเหมือนกับที่ชาวโลกทั่วไปคิดว่า เพื่อนของเขา คือ พันเอกฟอเซ็ทผู้นี้ คงจะได้ถึงแก่ความตายไปอย่างแน่นอนแล้ว

บังเอิญวันหนึ่งเขานึกขึ้นมาได้ว่า ในกระเป๋าของเขา มี ปรอท อเนรอยด์ (aneroid barometer) อยู่อันหนึ่ง ซึ่งฟอเซทเคยใช้เมื่อคราวไปสำรวจป่าบราซิลครั้งที่แล้ว และซึ่งคราวนี้ ท่านพันเอกฟอเซ็ท ฝากให้เขาเก็บไว้ คือไม่ได้เอาติดตัวไปด้วย รีฟ จึงคิดว่า วัตถุชิ้นนี้อาจจะเป็นประโยชน์ในการทดลองได้ ดังนั้นคราวต่อมาที่เขา มาบ้านของดิฉัน เขาจึงเอาวัตถุชิ้นนี้พร้อมทั้งวัตถุชิ้นอื่นรวมมาด้วยให้ดิฉันสำรวจดู โดยไม่ได้บอกเหตุผลและไม่ได้บอกว่าวัตถุชิ้นนี้เป็นอะไรแต่อย่างใดเลย จากการทดลองทางไซโครเมตรี คือการพยากรณ์บุคคลโดยจับต้องวัตถุ ที่ดิฉันได้กล่าวไว้ในบทที่ ๔ นั้น ปรากฏว่า ในครั้งแรกเมื่อดิฉันหยิบวัตถุชิ้นนั้นมานั้น ดิฉันเองก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไรกันแน่และไม่ทราบว่ามีมาจากไหน เพราะเป็นธรรมดาอยู่อย่างหนึ่งว่าในการจับต้องวัตถุเพื่อที่จะ

หาถึงเจ้าของนั้น คิดฉันไม่ใคร่จะได้สังเกตว่าเป็นอะไร เพราะตามปกติเราจะไม่คิดถึงเรื่องนั้นนัก นอกจากจะคิดถึงเรื่อง Vibration หรือความสั่นสะเทือนที่วัตถุนั้นส่งออกมาถึงเราเท่านั้น จากรูปร่างภายนอกซึ่งอยู่ในซองหนังเล็ก ๆ คิดฉันก็นึกเอาเองว่าคงจะเป็นนาฬิกาสำหรับนักเดินทางกระมัง แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ฉันจะคาดผิดในเรื่องวัตถุ แต่ก็ไม่ได้ผิดในเรื่องการรับรู้ความสั่นสะเทือนของคลื่นที่ส่งออกมาของคิดฉันแต่อย่างใด พอจับขึ้นมาคิดฉันก็กล่าวให้เขาฟังทันที ถึงเรื่องเขาเดินทางไปในที่ไกล ผ่านป่าที่ชื้นแฉะและมีคนป่าเป็นจำนวนมาก ที่เปลือยกายวิ่งไปมาล้อมรอบผู้เป็นเจ้าของอยู่ คิดฉันสามารถเห็นชายผู้หนึ่งสวมหมวกปีกกว้าง และรอบสะเอวของเขาก็มียี่เข็มขัดซึ่งมี "นาฬิกา" ชนิดเดียวกันนี้แขวนอยู่ คิดฉันพูดเช่นนั้นเพราะรู้สึกว่ามีพลังทางวิญญาณแรงมากที่ส่งออกมาจากนาฬิกาเรือนนั้น ทำให้คิดฉันเชื่อว่าผู้เป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้คงจะได้ตายเสียแล้ว

เมื่อกล่าวจบลงแล้ว ดิฉันได้ถามว่า ผู้เป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้เป็นใคร “ผมเองครับ” รีฟกล่าว

แต่ดิฉันได้กล่าวว่า บุคคลที่เป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้แต่เดิมมันกำลังส่งข่าวมาให้คุณทราบ เขาถามว่าคุณจำได้ไหมถึงเรื่องขาของเขาที่ได้รับบาดเจ็บ และเขาต้องการจะส่งข่าวให้คุณทราบว่าเดี๋ยวนี้เขาสบายดีแล้ว”

“เอ แต่ผมนึกไม่ออกนะครับว่า ขาของเขาบาดเจ็บเมื่อไร” เขากล่าวอย่างครุ่นคิด “เมื่อก็คุณกล่าวว่าเจ้าของนาฬิกาคนเดิมนั้นตายเสียแล้วหรือครับ?”

“ดิฉันคิดว่าคงจะเป็นเช่นนั้นล่ะ เพราะพลังทางวิญญาณที่ส่งออกมาอันแรงเหลือเกิน เจ้าของผู้นี้เป็นใครนะ? ดิฉันรู้จักเขาหรือเปล่า?”

“พันเอก ฟอเซ็ท ครับ” เขาตอบ

ในการที่ดิฉันกล่าวว่า ดิฉันคิดว่า พันเอกฟอเซ็ทตายนั้น ครั้งนี้ดิฉันทายผิด เพราะปรากฏว่า ๒-๓ อาทิตย์ต่อมา ในขณะที่ท่านเมฆแดงได้กำลังกล่าวปราศรัยในที่ประชุมทรงวิญญาณอยู่นั้น ลงท้ายท่านได้พูด

ถึง พันเอกฟอเซ็ทด้วย ท่านบอกเขาว่า พันเอกฟอเซ็ท
 ขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่ โดยกล่าวว่า การที่พลังทางจิตของ
 ฟอเซ็ทรุนแรงมากนั้น เพราะว่าเขาได้สั่งสมกำลังจิต
 ไว้เป็นจำนวนมาก จนเขาสามารถจะส่งกายทิพย์ออก
 มา และเดินทางไปในที่ไกลได้ โดยยังไม่ต้องถึงแก่
 ความตาย ทั้งนี้ในตอนที่ดินันจับต้องนาฬิกาของเขา
 ในการพยากรณ์นั้น ดินันจึงได้รับพลังรุนแรงมากจนคิด
 ว่าเขาได้ตายเสียแล้ว ถ้อยคำของท่านเมฆแดงปรากฏว่า
 ได้ทำให้รีฟบังเกิดความประหลาดใจมาก ทั้งนี้เพราะรีฟ
 รู้ดีว่า พันเอกฟอเซ็ทเป็นผู้ที่มีพลังจิตแข็งแกร่งมากผู้หนึ่ง
 และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อดินันกล่าวถึงชาติที่ได้รับบาดเจ็บ
 ของเขาในตอนนั้น รีฟ ยังนึกไม่ออก แต่ต่อมาเขาก็นึก
 ขึ้นได้ว่า ฟอเซ็ทได้กล่าวกับเขาก่อนที่จะเดินทางไป
 อเมริกาได้ว่า ม้าของเขาได้ล้มลงและในครั้งนั้นทำให้ขา
 ของเขาได้รับบาดเจ็บ

ต่อมาหลังจากที่ท่านเมฆแดงได้แจ้งข้อความอันนี้
 ให้เราทราบหลังจากนั้นเป็นเวลา ๑๒ เดือน มิสเตอร์รีฟ

ก็ได้นำท่านสุภาพสตรีผู้หนึ่งมาหาดิฉัน ในการนี้เราก็ได้ทำตามกฎที่เราวางไว้ตามปกติ คือไม่มีการแนะนำชื่อหรือเหตุผลของผู้ที่มาหาใหม่เลยแต่ประการใด เรา ๓ คนได้เข้านั่งร่วมวงกัน ซึ่งก็ไม่ต้องรอนานนัก เพราะต่อมาท่านเมฆแดงก็ได้ทักสุภาพสตรีผู้มาใหม่โดยออกชื่อว่า คุณนายฟอเซ็ท ซึ่งดิฉันก็ทราบดีว่าเป็นภรรยาของพันเอกฟอเซ็ทที่หายไปนั่นเอง ท่านเมฆแดงได้บอกกับคุณนายฟอเซ็ทว่า มีชายหนุ่ม ๒ คน ได้ติดตามท่านพันเอกฟอเซ็ทไปยังอเมริกาใต้ และ ๒ คนนี้ก็ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว เพราะความไข้ แต่ว่าสามีของเธอในตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ ท่านเมฆแดงได้บรรยายถึงลักษณะของท่านพันเอกฟอเซ็ทว่า เป็นผู้มีกำลังจิตสูงมาก และได้เรียนรู้ทางวิชาดีกลับก้าวหน้าไปมาก ความรู้ของท่านฟอเซ็ทนั้น มีค่าควรเมืองหรือมีค่าควรแก่อาณาจักรทั้งอาณาจักรที่เดียว กล่าวได้ว่า ถ้าพันเอกฟอเซ็ทนำความรู้^๕นั้นออกใช้ให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนหมู่มากแล้วเชื่อว่า

ผู้มีอำนาจทั้งหลาย คงจะยินดีถวายอาณาจักรทั้งอาณาจักรที่เดียวเพื่อแลกกับความรู้ที่พันเอกฟอเซ็ทมีอยู่นั้น

(Men would give kingdoms for the knowledge that is now his)

ท่านเมฆแดงได้กล่าวถึงสร้อยคอที่ท่านพันเอกฟอเซ็ทได้ให้แก่ภรรยาของตนไว้ และได้บอกกับคุณนายฟอเซ็ทว่า การแสวงหาพันเอกฟอเซ็ทนั้นไม่มีประโยชน์อีกต่อไปแล้ว (นับตั้งแต่ตอนที่ได้เริ่มทำการสำรวจในครั้งนั้นมาจนถึงเวลาที่ได้ติดต่อกับท่านเมฆแดงนี้ ก็เป็นเวลา ๘ ปี แล้ว) ท่านเมฆแดงได้รับรองว่าชายผิวขาวที่เป็นนักสำรวจชาวสวิส ชื่อ สเตเฟน รัตติน (Stephan Rattin) ได้กล่าวว่าเขาได้พบพันเอกฟอเซ็ทในหมู่บ้านชาวพื้นเมืองเมื่อ ๒ ปีมาแล้วนั้น เป็นพันเอกฟอเซ็ทจริงๆ อันนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เพราะนักสำรวจชาวสวิสผู้นั้น ในตอนนั้น เคยกล่าวอ้างมาก่อนเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ไม่มีใครเชื่อถือคำกล่าวนั้น

ระหว่าง ๓ ปี ต่อมา มิสเตอร์ วีฟ ได้เข้ามาร่วมวงกับดิฉันเป็นประจำ ครั้นแล้วในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๑๙๓๖ ท่านแมชแดงก็ได้กล่าวว่า “บัดนี้เรามีบางสิ่งบางอย่างจะบอกแก่เจ้า หวังว่าคงจะเป็นที่สนใจแก่เจ้าเพื่อนของเจ้าคือพันเอกฟอเซ่ทนี่ เวลานี้ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว” ท่านแมชแดงไม่ได้ระบุถึงวันที่ให้แน่นอนลงไป อาจจะเป็นว่าเท่าที่เราทราบวันเดือนปีนั้นคุณจะไม่มีความหมายอย่างไรเลยในโลกทิพย์

กรณีของพันเอกฟอเซ่ทนี่ อาจะจบลงในตอนนั้นก็ได้อ สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับดิฉัน แต่สำหรับมอริส บาร์บานเนลนั้น ยังติดตามข่าวนี้อยู่ตลอดมา มิสเตอร์วีฟได้ติดต่อกับบาร์บานเนลอย่างใกล้ชิด บาร์บานเนลในฐานะที่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ก็สนใจในเรื่องนี้อย่างลึกซึ้ง เมื่อเกิดปัญหาขึ้น บาร์บานเนลได้มาเข้าทรงวิญญาณในเรื่องนี้ โดยเฉพาะ โดยหวังว่าท่านแมชแดงคงจะให้ความกระจ่างในกรณีของฟอเซ่ทนี่ และท่านแมชแดงก็ไม่ได้ทำให้เขาผิดหวังแต่ประการใด

เลย ท่านได้บรรยายว่า พันเอกฟอเซ็ทได้มีชีวิตอยู่ในป่าดิบของอเมริกาใต้ ซึ่งเต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บอย่างร้ายแรง ท่านได้ถูกกักตัวไว้เป็นนักโทษอยู่ในหมู่บ้านของชาวพื้นเมือง แต่ที่นั่นเองท่านก็ได้เรียนรู้คาถาอาคมจากพวกชาวพื้นเมืองนั้นด้วย และในขณะเดียวกันท่านก็ได้อบรมความสามารถที่มีอยู่ในตัวของท่านเองให้ก้าวหน้าไปได้อีกมาก และในที่สุดจากการเป็นไข้ป่าอย่างแรง ท่านก็ถึงแก่กรรมลงในบ้านนั่นเอง

“คุณฟอเซ็ทได้ถึงแก่กรรมนานเท่าไรแล้วครับ?”

บาร์บาเนลถามขึ้น

“เรื่องเวลาในโลกมนุษย์นี้ เราตอบยากมาก”

ท่านเมฆแดงได้ตอบ “เราจะบอกเจ้าได้ว่า มันเป็นเวลา ระหว่างที่เขาแสดงภาพถ่ายของท่านพันเอกนั้น”

คำของท่านเมฆแดงนี้ ทำให้เราสามารถจะกะเวลาประมาณที่ท่านพันเอกฟอเซ็ทถึงแก่กรรมลงได้อย่างใกล้ชิดเป็นระยะเวลาเพียงไม่กี่วันที่เดียว ทั้งนี้เพราะในระหว่างฤดูร้อนของปีที่แล้วนั้น ยอห์น ไมเออร์ ได้กำลัง

ทำการทดลองเกี่ยวกับการถ่ายรูปวิญญานตามวิธีของเขา
อยู่ และในบรรดาภาพถ่ายที่ได้รับโดยบังเอิญที่เขามีอยู่
นั้น ปรากฏว่าภาพหนึ่งเป็นภาพของฟอเซ็ท ความจริง
เรื่องนี้ก็มีว่า ท่านฟอเซ็ทได้ถึงแก่กรรมในระยะเวลาใด
เวลาหนึ่งในระหว่างต้นฤดูร้อนของปี ๑๙๓๕ นั้นเอง ซึ่ง
ต่อมาบาร์บาราเนลก็รู้ว่าเป็นความจริงดังนั้น โดยได้รับคำ
ยืนยันจากคนทรงคนอื่นอีก ๒ คน ซึ่งดิฉันไม่ได้มีส่วนรู้
ในเรื่องนี้แต่อย่างใด

อาจเป็นไปได้ที่ว่า เรื่องราวเกี่ยวกับการหายไป
ของท่านพันเอกฟอเซ็ท และมรณะกรรมของท่านผู้นี้จะ
ปรากฏแก่สายตาของชาวโลกได้ โดยปรากฏหลักฐาน
เป็นประจักษ์พยานเป็นที่เชื่อถือได้อย่างแน่นอน ถ้าหาก
วันนั้นมาถึง ข้อเท็จจริงก็คงจะเป็นไปดังที่ท่านเมฆแดง
ได้เล่าไว้ให้แก่เราก่อนแล้วนั้นนั่นเอง

ปาฏิหาริย์ที่น่าขบขัน

มีเรื่องทำนองปาฏิหาริย์เกิดขึ้นครั้งหนึ่งแก่ดิฉัน
เอง คือในเย็นวันหนึ่งขณะที่เรากำลังนั่งทรงวิญญาน
ชนิดที่ให้อุปปาติกะพูดด้วยเสียงของเขาเองอยู่นั้น ใน

ระหว่างผู้ที่เข้าร่วมประชุมด้วยนั้น มีสตรีผู้หนึ่งชื่อว่า
 มิสซิส ฮัตจินสัน (Hutchinson) สามีและบุตรของ
 มิสซิส ฮัตจินสันผู้นี้ ก่อนที่จะล่องลับไป ทั้งคู่ได้เป็น
 นายแพทย์อยู่ในโลกนี้ มิสซิสฮัตจินสันผู้นี้ ความจริงไม่ได้
 เป็นแขกแปลกหน้าสำหรับเรื่องราวทางวิญญาณนี้เลย
 เธอได้เคยสนทนากับสามีและบุตรชายที่ได้ล่องลับไปแล้ว
 มาหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน โดยเฉพาะบุตรชายของ
 เธอผู้ซึ่งได้ประสบอุบัติเหตุโดยรถยนต์ ในเย็นวันที่
 เกิดเหตุพิเศสนี้ เธอได้นำเอาห่อของเล็ก ๆ เป็นทำนอง
 ของขวัญ ห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลและก็มีเชือกติดตัว
 มาด้วย เธอได้นำห่อกระดาษพร้อมทั้งมีเชือกคาดนี้มา
 ในห้องทรงวิญญาณด้วย และเธอก็วางห่อนี้ไว้บนตัก
 ของเธอ และในขณะที่เดียวกัน เธอก็เอามือทั้งสองข้าง
 เกี่ยวก้อยกับผู้ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ทั้งสองของเธอทั้งซ้ายและ
 ขวา ในระหว่างการเข้าทรงนั้น เธอก็ได้สนทนากับ
 เคยกับบุตรชายของเธอ และก็ไม่ปรากฏว่าเธอได้
 เหยียดถึงห่อของขวัญที่อยู่บนตักของเธอเลย

ครั้นเมื่อการทรงวิญญาณจบลงแล้ว ในขณะที่
 ดิฉันออกมาจากภาวะ Trance คือการลึมตัว ดิฉันก็รู้สึก
 ว่ามีอะไรบางอย่างทับอยู่บนศีรษะของฉัน ดิฉันจึงร้อง
 ออกมาว่า “เอ๊ะ นี่อะไรกัน” แล้วดิฉันก็ยื่นมือออกไป
 คลำดู ในขณะที่นั้นเองเมื่อไฟในห้องค่อยสว่างขึ้น ก็ปรากฏว่า
 มีผ้าคลุมไหล่แบบสเปนดูสวยงามผืนหนึ่งคลุมตัว
 ดิฉันอยู่

มิสซิส ซัทจินสัน เมื่อเห็นเช่นนั้น ก็มองดูห่อของ
 ที่ตกของเธอทันที แต่กระดาษห่อของที่ตกก็ยังพับอยู่
 อย่างแน่นหนามากที่สุดทีเดียว และเชือกก็ยังพันรอบอยู่
 โดยไม่มีอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งผิดปกติ เธอจึงได้แกะห่อ
 ของนั้นออกมา ก็ปรากฏว่า ในห่อของที่เรอนำติดตัว
 มานี้ว่างเปล่าไม่มีอะไรเลยแม้แต่น้อย

“เอ มันเป็นอย่างนี้กันคะ ดิฉันไม่เข้าใจเลย” เธอ
 ได้กล่าวขึ้น “ดิฉันตั้งใจนำผ้าคลุมนี้มาเป็นของขวัญ
 แก่คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์จริงๆ แต่คิดว่าจะให้แก่คุณ
 ในตอนหลัง ของขวัญนี้เป็นของที่บุตรชายของดิฉันได้

ให้แก่ดิฉัน เนื่องจากคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้นำความ
วิเศษมาให้แก่ดิฉันและลูกชายของดิฉันมาก ฉะนั้นดิฉัน
จึงเชื่อว่า เขาคงจะต้องการในดิฉันนำของนี้มาให้คุณ

“ถ้าเช่นนั้นอาจจะเป็นเพราะว่า บุตรชายของ
คุณนายรูเรอ์นี่มาแต่ก่อน เลยต้องการจะมอบให้ดิฉัน
ด้วยตนเองกระมัง” ดิฉันกล่าวขึ้น

และก็ดูเหมือนว่าคำพูดของดิฉันเป็นเหตุผลที่ดีที่
สุดเท่าที่ดิฉันคิดได้ในขณะนั้น ทั้งนี้เพราะว่า เป็นไป
ไม่ได้ที่จะมีใครคนหนึ่งที่มีร่วมอยู่ในขณะนั้นนำผ้าห่ม
ผืนนั้นมาคลุมศีรษะดิฉันไว้ เพราะทุกคนต่างก็นั่งเกี่ยว
ก้อยกันอยู่ทั้งสองมือ ดังนั้นจึงเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ใดผู้หนึ่ง
จะลุกไปกระทำกิจการตั้งว่านั้น เป็นอันว่าเรื่องนี้ก็ต้อง
เป็นปาฏิหาริย์อย่างไม่ต้องสงสัย

ปาฏิหาริย์ทนายใจและเหตุการณ์ลวงหน้า

ชาร์ลส์ (Charles) สามี่ของดิฉันก็เป็นผู้หนึ่งที่
เชี่ยวชาญในการรักษาโรคด้วยกำลังจิตคนหนึ่งเหมือนกัน
โดยได้ทำการรักษาโรคเป็นผลสำเร็จมาหลายราย จากการ

แนะนำช่วยเหลือฝึกหัดของท่านเมฆแดง ชาร์ลส์มีความ
 จงนสนเท่ห์เป็นอันมากเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน
 เย็นวันหนึ่งในการเข้าทรงชนิดที่โอปปาติกะจะมาพูดคุย
 เสียงของตนเอง ในตอนเช้าวันนั้นชาร์ลส์ได้ให้การ
 รักษาแก่หญิงผู้หนึ่งที่ได้มารับการรักษาอาทิตย์ละ ๒ ครั้ง
 เป็นเวลานานมาแล้ว ต่อมาคนไข้รายนี้ก็ค่อยยังชั่ว
 ขึ้น เธอมีความยินดีมาก จึงบอกแก่ชาร์ลส์ว่า “ต่อไป
 เธอคิดว่าจะมาเพียงอาทิตย์ละครั้งเดียว เพื่อว่าชาร์ลส์
 จะได้มีโอกาสรักษาคนไข้รายอื่นมากขึ้น ชาร์ลส์ก็ตอบว่า
 เรื่องนี้ต้องแล้วแต่ท่านเมฆแดง

เย็นวันนั้นเอง ชาร์ลส์นึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมาได้ จึง
 บอกกับท่านเมฆแดงว่า เขาอยากจะถามปัญหาอะไรสัก
 เรื่องหนึ่ง “ไม่เป็นไรหรอก เราจะตอบคำถามเจ้าก่อน
 ที่เจ้าจะถามก็ได้” ท่านเมฆแดงตอบ พร้อมกับหัวเราะ
 หึ ๆ “หญิงผู้นั้นต้องการจะมาอาทิตย์ละครั้งใช้ไหม?
 เป็นยังไง ที่เราพูดนั้นถูกหรือไม่ ซี.บี.ดี? (Zebedee)”

ซ บิด เป็นชื่อที่ท่านเมฆแดงเรียกชาร์ลส์สามีของ
 ดิฉัน ความจริงท่านเมฆแดงก็มักจะตั้งชื่อเป็นพิเศษให้
 แก่ผู้ที่คุ้นเคยกับท่านเสมอ ในขณะที่ท่านพูดเช่นนั้น ท่าน
 ก็ใช้แต่ระตะที่หัวเข้าของชาร์ลส์เบาๆ เป็นที่น่าสังเกต
 ว่า เหตุการณ์ที่ชาร์ลส์จะถามนี้ ไม่มีใครรู้มาก่อนเลย
 นอกจากชาร์ลส์เองกับคนใช้ของเขาเท่านั้น

“อ้อเจ้า ซ บิด” ท่านเมฆแดงได้พูดต่อไป “จง
 บอกคนทรงผู้ช่วยว่าเจ้าแม็คเคนน่าน้อยจะมาหาเย็นวัน
 นี้ เขาจะนำรูปของปู่ของเขามาให้แก่คนทรงผู้ช่วย”

คำของท่านเมฆแดงนี้ปรากฏว่าทำให้ทุกคนประ-
 หลาดใจมาก แม็คเคนน่าที่ท่านเอ่ยถึงนั้น คือเทเรนซ์
 แม็คเคนน่า (Terence McKenna) ซึ่งเป็นหลานปู่ของ
 เซอร์มอริล แม็คเคนซี (Sir Morrell Mackenzie)
 ผู้ล่วงลับไปแล้ว และบัดนี้ได้เป็นนายแพทย์โอปโปติกะ
 อยู่ในคณะของท่านเมฆแดงด้วย เมื่อในสมัยที่ท่านยังมี
 ชื่อเสียงอยู่นั้น ท่านแม็คเคนน่าได้เป็นนายแพทย์ที่มีชื่อ
 เสียงอยู่มากที่สุดคนหนึ่ง อันที่จริง เทเรนซ์ผู้เป็นหลานก็ไม่

ได้บอกล่วงหน้าเลยว่าเขาจะมาเยี่ยมเราในวันนั้น ดังนั้นทุกคนจึงพากันตกตลิ่งและพากันตั้งใจว่า เหตุการณ์จะเป็นไปดังที่ท่านเมฆแดงได้กล่าวไว้หรือไม่?

แต่เราก็ไม่ต้องได้รับการประหลาดใจนาน เพราะปรากฏว่า แม็คเคนน่าน้อย คือ เทเรนซ์แม็คเคนน่า ผู้เป็นหลานได้มาหาชาร์ลส์จริง ๆ โดยหนีบเอาห่อของแบน ๆ มากับตัวด้วย ฝ่ายสมาชิกที่เข้ามาร่วมประชุมอยู่ซึ่งคอยอยู่ก่อนแล้วก็กล่าวว่า “ฉันรู้แล้วละว่า คุณคืออะไรไว้ที่นั่น”

เทเรนซ์ ตกตลิ่ง จึงตอบว่า “ท่านรู้จริง ๆ หรือ ถ้าเช่นนั้นท่านลองทายซิว่า ที่ผมถือมานี้คืออะไร?”

“ก็เป็นรูปถ่ายของคุณปู่ของท่านนะซี คุณได้นำเอามาให้เป็นของขวัญแก่คุณเอสเทลล์ ใช่ไหมล่ะ”

ชั่วขณะหนึ่งที่ปรากฏว่า เทเรนซ์พูดไม่ออก ครั้นแล้วเขาก็กล่าวว่า “เอ้อ อันที่จริงผมก็เห็นจะไม่ต้องถามละนะว่ารู้ไต่ยังงี้ น่ากลัวจะเป็นท่านเมฆแดงอีกตามเคยนะแหละ”

“ถูกแล้ว ท่านเมฆแดงได้บอกเราให้ทราบในเรื่องนี้มาก่อน”

“แต่ว่าผมไม่เข้าใจเลยนะครับว่า ท่านเมฆแดงรู้เรื่องนี้มาก่อนได้อย่างไรกัน ผมเพิ่งตั้งใจว่าจะมาที่นี่เมื่อสักครู่นี้เอง คือไม่ได้ตั้งใจล่วงหน้าว่าจะมาที่นี่ก่อนเป็นเวลานานเลย ผมเพิ่งคิดขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วนว่าคุณเอสเทสท์อาจจะชอบภาพนี้ก็ได้”

และเขาก็พูดถูกจริง ๆ คือดิฉันชอบภาพนี้มาก

ความขี้เหนียวของโอบปาติกะ

ตั้งแต่ดิฉันได้เคยบอกไว้แต่ก่อนแล้ว ซอร์เตสมอนต์เป็นคนชอบคันคว่ำสืบสวนเรื่องราวต่าง ๆ เป็นพิเศษ เขาจะไม่ยอมเชื่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งง่าย ๆ เป็นอันขาด ถ้าหากว่ายังมีร่องรอยเหลืออยู่ที่ทำให้สงสัย และจะต้องคันคว่ำต่อไปให้ได้อีก ดังนั้นซอร์เตสมอนต์จึงเป็นบุคคลที่สมควรในการที่เราจะไว้วางใจในการที่จะให้คันคว่ำเรื่องที่เรายังสงสัย และต้องค้นหารายละเอียดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ท่านแมชแดงครึ่งหนึ่งได้บอกแก่สมาชิก ๒๐ คน ในการประชุมครึ่งหนึ่งที่บ้านของดิฉันว่า ท่านกำลังเป็น ห่วงชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งที่กำลังอยู่ในหมู่บ้าน เล็ก ๆ ชื่อ ยอร์กเชอร์ (Yorkshire) ซึ่งอยู่ในหมู่บ้าน ซึ่งท่านได้บอกให้เราทราบอย่างละเอียด ท่านกล่าวว่า ผู้เมียคุณ^๕ ได้ใช้เวลาในการทำพิธีส่วนตัว เพื่อเป็นการ ระลึกถึงบุตรชายของตนผู้ซึ่งล่องลับไปแล้วเป็นปกติเสมอ เด็กชายผู้^๕นั้นชื่อเรียกเล่น ๆ ว่าอย่างหนึ่ง และเขาได้เรียก พ่อของเขาด้วยชื่อเล่นอย่างหนึ่งเหมือนกัน ท่านแมชแดงได้บอกชื่อ^๕ทั้งสองนั้นโดยละเอียด ไม่มีใครผู้^๕อยู่ร่วมวงในวัน^๕นั้นได้ทราบถึงเรื่องราวส่วนตัวของสองสามี ภรรยาชาวชนบทผู้^๕นั้นเลย ท่านแมชแดงได้กล่าวว่า มารดาของเด็กชายผู้^๕กำลังมีโรคภายในอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถจะรักษาได้และควรจะรักษาได้ด้วย

ในตอนนั้น ท่านแมชแดงได้กล่าวต่อไป “หญิงคน^๕นั้นกำลังเขียนจดหมายมาถึงเทศมอนด์ จดหมายจะมาถึงเทศมอนด์ในเวลา ๒ วัน ในจดหมายนั้นจะบอกให้

ความช่วยเหลือของโอบีปาตีกะ

๑๖๕

เจ้าทราบถึงสิ่งที่เราได้บอกให้เจ้าทราบแล้ว และเขาจะขอให้เทศมอนต์ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งเทศมอนต์ก็ยินดีให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี”

๒ วันต่อมา จดหมายนั้นก็มาถึง ชื่อของผู้เขียนก็ตี ตำบลบ้านของผู้เขียนก็ตี และชื่อที่เรียกกันในระหว่าง ๒ พ่อลูกก็ตี ก็เป็นไปตามที่ท่านเมฆแดงได้บรรยายไว้ โดยละเอียดถูกต้องทุกประการ หญิงผู้เขียนจดหมายนั้นยังได้กล่าวถึงโรคภัยไข้เจ็บซึ่งตนกำลังได้รับอยู่นั้น เรื่องนี้จึงเป็นประจักษ์พยานที่น่าอัศจรรย์ใจและไม่มีข้อโต้แย้ง ซึ่งเทศมอนต์ผู้มีนิสัยชอบการสอบสวนอย่างละเอียดถี่ถ้วน ก็ไม่สามารถจะคัดค้านแต่ประการใด และทั้งนั้นเขาเองก็ยินดีจะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เมียคุณั้นที่มา ขอความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ จากปรากฏการณ์ของเรื่องนี้ ทำให้ดิฉันเองก็คิดอยู่เสมอว่า เรื่องนี้เป็นตัวอย่างอันดีที่แสดงว่า บุคคลผู้ที่เราทั้งหลายคิดว่าตายไปแล้วนั้น ได้เฝ้าดูพวกเราที่กำลังมีชีวิตอยู่เสมอ พร้อมทั้งจะช่วยเหลือแนะนำพวกเรา ว่าทำอย่างไรดีจึงจะต่อสู้กับความ

ลำบากที่แวดล้อมเราอยู่ และเมื่อเหตุการณ์ถึงขั้นร้ายแรงถึงขนาดที่เราไม่สามารถจะแก้ไขด้วยตนเองได้แล้ว ท่านก็สามารถจะช่วยเหลือแนะนำเราด้วยว่า ควรจะไปขอความช่วยเหลือจากที่ใด (This (is) a remarkable instance of the so-called dead Watching over the living, instructing them how best to meet the troubles that beset them, and where to turn for help when the burden becomes too great)

เสียงอิสระ

มีปรากฏการณ์ประหลาดอีกเรื่องหนึ่งในทางวิญญาณ ชนิดที่ฉันจะขอเรียกว่า Independent Voice คือ แปลตรง ๆ ทั่วว่า “เสียงอิสระ” ฉันนี้ได้มีประสบการณ์นี้มาประมาณ ๓-๔ ครั้ง คำว่า “เสียงอิสระ” นั้นหมายถึงเสียงของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งเราสามารถจะได้ยินได้โดยไม่ต้องผ่านแตร และโดยไม่ต้องผ่านปากของ

คนทรงเลย เสียงนี้ดูเหมือนว่าจะเปล่งออกมาจากอากาศ
กลางแจ้งณะ^๕นั้นเอง บางครั้งก็อยู่ไกลมากจากที่คนทรง
นั่งอยู่ ที่แปลกประหลาดก็คือ ปราภฏการณ์ที่หาได้ยาก
นี้เกิดขึ้นแก่บุคคลคนเดียวกัน ผู้เข้ามาถามปัญหาดิฉัน
อยู่ถึง ๒ ครั้ง^๕ แต่ว่าต่างวาระกัน เรื่องนี้มีดังต่อไปนี้

บุคคลผู้ที่กล่าวถึงนี้ เป็นชายผู้หนึ่งซึ่งมีนามว่า
ซัมป์เตอร์ (Sumpter) ซึ่งได้มาหาดิฉันและขอให้ดิฉัน
เข้าทรงเป็นพิเศษเกี่ยวกับการแสดงอำนาจทางตาทิพย์
เรากำลังนั่งอยู่ด้วยกันในเวลากลางวันแสดก ๆ นั้นเอง
ดิฉันกำลังถ่ายถอดข่าวสารทางโลกทิพย์ให้เขาทราบ ก็
พอดีมีเสียงดังเสียงหนึ่งซัดจิ้งหะ^๕ขึ้นในทันทีทันใด เสียง
นั้นดังมาจากเพดานไกลจากมุมห้องไปมากทีเดียว เรา
ทุกคนพากันตกตลึง จึงพากันนั่งฟังอยู่ แต่ปรากฏว่า
เสียงนั้นก็หายไปทันทีเช่นเดียวกับที่ปรากฏขึ้นมาทันที
เหมือนกัน แต่มีสเตอร์ซัมป์เตอร์ พูดว่า “นั่นเป็น
เสียงของพชายของผมเอง”

ต่อมาอีกเป็นเวลา ๑๕ นาที เราได้สนทนากันถึงสิ่งที่เราได้ยินขึ้น ดิฉันเองก็ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเสียงอิสระที่สามารถจะเกิดขึ้นได้ในเวลากลางวัน แลกกๆ ในที่แจ่มเช่นนี้เลย ดังนั้นดิฉันจึงแนะนำมิสเตอร์ซัมป์เตอร์ให้นำภรรยาของเขามาด้วยเมื่อมาหาดิฉันในคราวหน้า ด้วยหวังว่าเสียงนี้ถ้าเกิดขึ้นอีกจะได้เป็นเครื่องยืนยันว่า หูของเขาไม่ได้ผิดปกติไปเอง

ดิฉันได้บอกเขาล่วงหน้าด้วยว่า ที่ทำเช่นนั้นก็อย่าเพิ่งหวังมากนักว่าจะมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำอีก แต่อย่างไรก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่เราควรจะต้องดู เพื่อให้เห็นข้อเท็จจริงโดยแน่ชัด

๒-๓ วันต่อมา มิสเตอร์ซัมป์เตอร์ ได้นำภรรยาของเขามาด้วย และเหตุการณ์ก็ได้เกิดขึ้นเหมือนครั้งที่แล้ว คล้ายๆ กับปาฏิหาริย์ ปรากฏว่าเสียงดังอันประหลาดนั้นดังมาจากมุมของห้องที่เดิม ฟังดูคล้ายๆ กับว่าเป็นบุคคลมีตัวตนกำลังพูดอยู่จริงๆ และเสียงนั้นเรา ๓ คนก็ได้ยินอย่างถนัดชัดเจนอย่างไม่มีข้อสงสัย เราได้พยายามเช่นนี้กันอีกต่อมาหลายครั้งหลายคราว

แต่ปรากฏว่าเสียงนั้นไม่ได้มีพูดซ้ำให้เราได้ยินอีกเลย
เป็นอันว่าเสียงอิสระที่เราได้ยินในเวลากลางวันแสดก ๆ
และในที่กลางแจ้งนั้น จบลงแก่นั่นเอง

อันที่จริงถ้าเสียงนั้นจะปรากฏในห้องมืดที่เราใช้
เข้าทรงวิญญาน ก็รู้สึกว่าจะหาไม่ยากนัก เพราะดิฉัน
พอสามารถได้ยินบ้าง ตัวอย่างเช่นครั้งหนึ่งซึ่งดิฉันฟังดู
เหมือนนักว่ามีเสียงดังมาจากสะเอวของดิฉันเอง และ
บ่อยครั้ง^๕ที่เดียวเวลาที่ท่านเมฆแดงพูด ท่านก็ไม่ต้องการ
จะใช้เปล่งเสียงจากแตร แต่ได้พูดออกมาโดยตรงทีเดียว
ดังนั้นเราจึงสามารถจะได้ยินเสียงท่านเมฆแดงดังออกมา
ไกลจากแตรที่มีอยู่นั้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่ท่าน
กำลังแนะนำโอปปาติกะผู้กำลังใช้แตรแต่ยังไม่ชำนาญ ซึ่ง
กำลังมาติดต่อกับโลกมนุษย์ใหม่ให้มีความชำนาญในการ
ใช้แตรเพื่อจะติดต่อกับญาติพี่น้องในโลกมนุษย์ ในกรณี
เช่นนี้ท่านก็มักจะพูดด้วยเสียงของตนเอง ห่างออกไป
จากแตรนั้น^๕

บทที่ ๑๓

สงคราม

ไม่มีพรหมลิขิต (Destiny)

ตามปกติท่านเมฆแดงไม่ใช่หมอดู ท่านไม่นิยม
ในการทำนายอนาคตนัก ครั้งหนึ่งในเดือนตุลาคม ค.ศ.
๑๙๓๘ ท่านเมฆแดงได้พยากรณ์อนาคตครั้งหนึ่ง ซึ่งก็
เป็นการพยากรณ์ที่ผิด คือท่านบอกว่าจะไม่มีสงครามโลก
เกิดขึ้น แต่แล้วก็ปรากฏว่าสงครามโลกได้เกิดขึ้นจนได้
ในเรื่องนี้มีผู้ถามดิฉันบ่อย ๆ ว่า เหตุใดท่านเมฆแดงจึง
ทายผิดไปเช่นนั้น และดิฉันก็ได้ตอบให้เป็นที่น่าสนใจและ
เป็นที่พอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย อันที่จริงคำตอบของ
ปัญหาเรื่องนี้เราจะหาได้จากคำตอบของท่านเมฆแดงเอง
ท่านได้สอนให้ทราบอยู่เสมอว่า ชะตาชีวิตที่ได้กำหนด
ชีวิต ของ มนุษย์ได้ อย่างแน่ นอนคือ พรหม ลิขิต หรือ

Destiny นั้นไม่มี คือหมายความว่าอนาคตของเขาจะเป็นอย่างไร นั้น ไม่ได้ สดแล้ว แต่พระ พรหม ลิขิต มา (There is no such thing as destiny, that nothing in this life is pre-ordained) ดังนั้นจึงหมายความว่า ในเรื่องเกี่ยวกับอนาคตนี้ คำทำนายอนาคตใด ๆ ก็ตาม ที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์นั้น เป็นเรื่องทคาดคะเนเอาว่า น่าจะเป็นไปได้เช่นนั้นมากกว่าที่จะยืนยันไปได้อย่างแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ (It therefore follows that any prophecy that is dependent on the actions of men for its fulfilment must be an expression of probability rather than certainty) เรื่องนี้ย่อมเป็นเช่นนั้นจริง เพราะว่าในโลกเราเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องพัวพันกับมนุษย์ และมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงสร้างสรรค์ให้เป็นไปอย่างใดก็ได้ อยู่ทุกขณะและทุกวันที่ผ่านมาไป

คนเราทุกคนมีเสรีอย่างเต็มที่ในการที่จะตั้งใจอย่างไร และจะทำอย่างไรลงไป และความตั้งใจตลอดไปจนถึงการกระทำที่เกิดจากความตั้งใจของเขานั้นเอง

ก็จะกำหนดอนาคตของตัวเอง และของสังคม และในที่สุดก็กำหนดอนาคตของชาติทั้งหลายด้วยเหมือนกัน ดังนั้น จึงไม่มีมนุษย์ผู้ใดหรือเทพดาผู้ใดกล่าวได้โดยเด็ดขาดว่า ในวันที่เท่านั้น เดือนเท่านั้น ปีเท่านั้น สิ่งนั้น ๆ จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน เพราะว่าอนาคตทั้งหลายนั้นเป็นเรื่องที่ต้องขึ้นอยู่กับมนุษย์เท่านั้น และไม่มีใครรู้ล่วงหน้าว่ามนุษย์จะใช้เจตจำนงอันเป็นสิทธิเสรีของเขาไปในทางใด (Neither man nor spirit can say with certainty that on a given date certain things will come to pass, because the future is dependent on man and the exercising of his free will is always an unknown factor) เราอาจจะเห็นบุคคลบางคนเคยกระทำการเช่นนั้นในสถานะการณ์แวดล้อมอย่างนั้นซ้ำ ๆ กันมาแล้ว ๙๙ ครั้ง แต่เราก็ไม่สามารถจะกล่าวได้ว่าในครั้งที่ ๑๐๐ เขาจะต้องกระทำเช่นนั้นอีกอย่างแน่นอน เพราะว่าบางทีอาจจะมีเหตุผล

อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือบางที่ไม่มีเหตุผลอย่างใดเลยก็ได้ พอมาถึงครั้งที่ ๑๐๐ เข้า เขาอาจจะไม่แสดงกิริยาหรือตั้งใจเช่นนั้นเลยก็เป็นได้เหมือนกัน

ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ ท่านเมฆแดงจึงไม่ค่อยนิยมการเป็นหมอกุทำนายเหตุการณ์ในอนาคตนัก ท่านเคยอธิบายให้เราฟังว่า ท่านสามารถจะมองเห็นเหตุการณ์ในอนาคตโดยที่มีเหตุการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นหลาย ๆ อย่างด้วยกัน คล้าย ๆ เหมือนกับท่านกำลังมองคุณภาพทัศนของธรรมชาติที่อยู่รอบตัวขณะนั้น ท่านอุปมาเรื่องนี้เหมือนกับบุคคลผู้ที่นั่งอยู่บนยอดเขา ก็สามารถจะมองลงมาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหุบเขาขณะนั้น ในหุบเขาเบื้องล่างนั้นมีถนนสายหนึ่งซึ่งคดไปเคี้ยวมา และนำไปสู่หมู่บ้านได้ แต่ในระหว่างทางที่จะนำไปสู่หมู่บ้านนั้น ก็มีทางแยกออกไปจากถนนนั้นเป็นระยะ ๆ ซึ่งทางแยกนี้ตัวผู้เดินทางเองอาจจะยังไม่เห็นล่วงหน้าไปได้ แต่ท่านเมฆแดงสามารถจะเห็นได้อย่างถนัด เพราะว่าท่านมองดูจากที่สูง ดังนั้นท่านเมฆแดง จึงสามารถเห็นได้ว่าผู้

เดินทางผู้หนึ่งจะเดินตรงไปบนถนนสายใหญ่หรือไม่ ซึ่งถ้าหากเขาเดินทางไปตามถนนสายใหญ่โดยไม่แวะเวียนลงไป ก็เป็นอันว่าเขาจะถึงจุดหมายปลายทางคือหมู่บ้านได้ แต่ถ้าพอไปถึงตอนที่เส้นทางแยกซึ่งเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาออกไป เขาอาจจะถูกสิ่งยั่วยุซึ่งอยู่ที่ทางแยกนั้นทำให้เขาไม่เดินทางไปตามถนนสายใหญ่เสียก็ได้ และถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เขาก็อาจจะไปไม่ถึงจุดหมายปลายทางที่ตั้งใจไว้แต่เดิม เพราะต้องแวะเวียนหรือเสียเวลาไปในการเดินทางเลี้ยวไปเลี้ยวมา อยู่เป็นเวลานาน และในที่สุดก็อาจจะไปถึงจุดหมายปลายทางที่ต่างไปจากที่ตนตั้งใจไว้แต่เดิมก็เป็นได้

ดังนั้นการที่ผู้เดินทางคนหนึ่งคนใดจะตัดสินใจว่าเขาควรจะเดินทางตรงไปดีหรือว่าจะเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาดี เพื่อไปคุอะไรหรือชมอะไรเสียก่อนนั้น เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลจริง ๆ ไม่ได้มีพลังที่มองไม่เห็นตัว (เช่นพวกโอบปาติคะเป็นต้น) มาบังคับเขาหรือมาทำให้เขาต้องดำเนินไปโดยฝืนใจของเขาเองแต่อย่างใด นอกจากว่า

เขาจะยอมแพ้แก่เครื่องช่วยวนกิเลสอันเกิดแต่ความเกียจคร้าน ความโลภ ความกระหายอำนาจ และสิ่งอื่นๆ อีกหลายอย่างที่จะมายั่ววนใจ ทำให้เขาต้องแหวะเวียนเสียก่อนที่จะถึงจุดหมายปลายทางที่ตั้งใจไว้แต่เดิม การตัดสินใจดังกล่าวเป็นของแต่ละคน ไม่ใช่ของผู้อื่น และถึงแม้จะไม่มีใครแม้แต่ตัวของบุคคลแต่ละคนเองที่จะรู้ล่วงหน้าว่า เหตุการณ์ในอนาคตของเขาจะเป็นเช่นใด ตัวเขาเองก็ไม่สามารถจะทราบได้แน่นอนว่า เมื่อถึงทางแยกแล้ว เขาจะเดินตรงไปหรือแหวะเวียนลงเสียข้างทาง ดังนั้นผู้ทำนายอนาคตนั้นจะสามารถทำนายได้ ก็เพียงแต่อนุมานเอาจากอุปนิสัยของคนๆ นั้นเท่าที่เห็นในอดีต และแล้วก็คาดคะเนเอาจากประมวลความจริงที่ได้รับมาเท่านั้นเอง การที่จะกล่าวลงไปแน่นอนให้ ได้ผลทุกครั้งนั้นย่อมเป็นไปได้ เพราะเหตุผลดังกล่าวไว้แล้ว

ด้วยเหตุนี้เองท่านเมฆแดงจึงได้พยากรณ์เรื่องสงครามไว้ในเดือนตุลาคม ปี ๑๙๓๘ อันที่จริงท่านก็เห็นภาพของมนุษย์ที่กำลังจะเดินไปทิศใด ท่านเห็นทั้ง

สิ่งยั่วชวนอารมณ์และอันตรายอันจะมาสู่มนุษย์ แต่ท่าน
 ก็ยังมีความเชื่ออยู่ว่า มนุษย์คงจะไม่ยอมแพ้แก่อำนาจ
 กิเลส และคงจะไม่ก่อสงครามให้เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม
 การตัดสินใจก็เป็นเรื่องของมนุษย์แต่ลำพัง และก็น่าเสีย
 ใจที่ว่าเขาเลือกตัดสินใจไปในทางผิด ๆ เสียด้วย ผลที่
 เกิดขึ้นก็ปรากฏว่า ๑๑ เดือนต่อมา ยุโรปก็ลุกเป็นไฟขึ้น
 ทุกหนทุกแห่ง ซึ่งเป็นไฟที่เกิดจากการตัดสินใจของ
 มนุษย์เอง และในที่สุดไฟสงครามนี้ก็ลุกลามแผ่ขยายไป
 ทั่วโลก หลังจากสงครามได้เกิดขึ้นแล้ว ท่านเมฆแดง
 ได้กล่าวกับเราว่า อันที่จริงไม่น่าจะมีสงครามเลย ถ้า
 หากว่าพวกเราแต่ละคนรู้จักรับผิดชอบในภาระของเรา
 แต่ละคนบ้าง สงครามเกิดขึ้นเพราะว่าคนเราแต่ละคน
 ไม่สามารถจะทนอำนาจของกิเลสได้ และยอมปล่อยตัว
 ให้เป็นไปตามอำนาจของความกลัว แทนที่จะระลึกถึง
 ความดีหรือพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแฝงอยู่ในตัวของตัวเอง
 เรากล่าวว่า จะไม่เกิด สงครามก็เพราะว่า มันไม่น่าจะเกิด
 จริง ๆ และถ้าหากว่าเราจะพยากรณ์ไปในด้านอื่น ก็

หมายความว่า เรามองเหตุการณ์ไปในด้านร้ายเกินไป จนไม่มีความหวังเหลืออยู่เสียเลย มีหลักความจริงอยู่ว่า “จิตใจเป็นผู้หล่อหลอมให้วัตถุเกิดขึ้นมา ไม่ใช่วัตถุเป็นผู้หล่อหลอมให้จิตใจเกิดขึ้นมา คนทุกคนจะต้องทำความพยายามเพื่อความหลุดพ้นของตัวเอง เราเป็นแต่เพียงผู้ชี้ทางให้แก่เจ้าทั้งหลาย และจะต้องทำการระมัดระวังตัว คุมสติเฝ้าประตูใจของเจ้าไว้ให้ดี”

(Mind moulds matter—matter does not mould the mind. man alone must work out his own salvation. I can but show the way and bid you keep ever watchful at the door of your mind)

ต่อมาแม้ว่าสงครามจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นก็ตาม การงานของดิฉันในเรื่องการทรงวิญญานก็ไม่ได้ลดน้อยลงไป ในปี ค.ศ. ๑๙๔๑ ดิฉันได้สมรสกับ ชาร์ล ทิลสัน เชาว์น (Charles Tilson Chowne) ต่อมาไม่ช้าบ้านของเรา ก็ถูกลูกระเบิด และเราได้ย้ายไปอยู่ที่ออกสฟอร์ด ซึ่งเป็นที่ที่ดิฉันได้ทำการเข้าทรงต่อมาทั้งต่อหน้าประชา-

ชนเป็นการสาธารณะและเป็นการส่วนตัวด้วย เราได้
กลับไปกรุงลอนดอนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ ๑๒ เดือนล่วงไป
แล้ว ในตอนหนึ่งงานของดิฉันได้เพิ่มขึ้นมากทุกที เพราะ
มีผู้ที่ได้เสียบุตรหลานและญาติพี่น้องจากภัยสงครามมาก
ขึ้น ได้มาหาดิฉันเพื่อติดต่อกับผู้ที่เป็นที่รักของตนผู้ล่วง
ลับไปแล้ว

โอบปาติกะผู้ประสบภัยจากสงคราม

ในบรรดาบุคคลเหล่านี้ได้มีชาย ๔ คนซึ่งได้ถึง
แก่กรรมในขณะปฏิบัติหน้าที่ ชาย ๔ คนนั้นได้แก่ เดวิด
ไวท์ (David White) และอาเธอร์ ฮีธ (Arther Heath)
แห่งราชนาวี ต่อมาก็คือ บิล คาสเทลโล (Bill
Castello) และ คลิฟ วิลสัน (Clive Wilson) แห่งกอง
ทัพอากาศ เด็กหนุ่ม ๔ คนนี้หลังจากที่ได้พิสูจน์ต่อญาติ
พี่น้องของตนว่า ตนยังมีชีวิตอยู่หลังจากตายแล้วนั้น
ก็มีความตั้งใจมุ่งมั่นว่าจะช่วยเหลือผู้อื่นให้ได้รับความ
สำเร็จแบบเดียวกันอีก จากการที่เด็กหนุ่มทั้ง ๔ นี้มี

ความมุ่งมั่นดังกล่าวมา เราจึงได้เข้าทรงกันเป็นการส่วนตัว เพื่อหาทางให้โอปปาทิกะมาพูดโดยใช้เสียงของตนเองต่อไป สมาชิกใหม่ของเราในตอนนี้ก็ได้แก่ บิคา มารดาของเด็กหนุ่มทั้ง ๔ ตลอดจนถึงเพื่อนและญาติของเด็กหนุ่มทั้ง ๔ คน ผู้ล่องลับไปแล้วด้วย ท่านทั้งหมดนี้ ได้มาทำการพิสูจน์หลักฐานว่าตนยังมีชีวิตอยู่เช่นเดิม แม้ว่าจะได้ถึงแก่กรรมไปแล้วก็ตาม การเข้าทรงวิญญานดังกล่าวแล้วนั้น เราไม่ได้เก็บค่าธรรมเนียมแต่อย่างใด สำหรับผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมด้วยเลย

ในบรรดาแขกผู้มีเกียรติผู้มาร่วมกับเราในการเข้าประชุมระยะนี้ ก็ได้แก่จอมพลอากาศ ลอร์ด ดาวดิง (Air Chief Marshal Lord Dowding) ผู้เป็นหัวหน้ากองบินขับไล่ (Head of the Fighter Command) ครั้งแรก ท่านได้เข้าร่วมประชุมกับเราในเดือนตุลาคม ปี ๑๙๔๓ โดยคำเชื้อเชิญของวิญญานของผู้จากไปทั้ง ๔ ที่ดิฉันได้กล่าวนามมาแล้วข้างต้นนั้น การทรงวิญญานเริ่มขึ้นโดย

แตรไต้เคาะออกเป็นสัญญาณรหัสมอส (Morse code) เป็นตัวอักษร v (วี) บนพื้น ครั้นแล้วก็มีเสียงเด็กผู้หญิง กล่าวออกมาอย่างร่าเริงผ่านทางแตรนั้นออกมาว่า “ขอให้สุภาพสตรีก่อนเถอะคะ” ทั้งนี้พวกเราที่เข้าทรงวิญญาณอยู่ก็พอจะเดาได้ว่า วิญญาณของผู้ล่วงลับไปแล้วพากันแย่งอยากจะทำติดต่อกับญาติพี่น้องของตนผู้ยังเป็นมนุษย์อยู่ เสียงเด็กหญิงผู้นั้นพูดอยู่ไม่นานก็ได้ยินเสียงคลิก วิลสัน นักบินของกองทัพอากาศผู้ล่วงลับไปแล้วพูดสนทนากับบิดามารดาของเขาอย่างร่าเริง หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง คลิก ก็กล่าวว่า “ช่วยกรุณาแนะนำตัวผมให้ผู้บังคับบัญชาการรู้จักด้วยซีครับ”

เมื่อมีการแนะนำตัวกันแล้ว คลิก ได้กล่าวว่า “ผมกำลังบินลาดตระเวนอยู่ ก็พอดี โคนเข้าดัดใจ เรือบินตกไปในทะเล และต่อมาร่างของผมงก็ถูกซัดขึ้นมาบนชายหาด แต่ว่าท่านก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือครับว่า ผมงก็ยังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิมนั่นเอง”

“ฉันเข้าใจว่าเธอมีฉายาที่แปลกประหลาดอยู่อย่าง
หนึ่งในกองทัพอากาศ” ท่านจอมพลดาวดึงส์กล่าวกับเขา
“ลองบอกฉันหน่อยซิว่าเขาเรียกเธอว่าอะไร”

“บิกฟุต (Big Feet) แปลว่าเจ้าตีนโตครับ”
ปรากฏว่ามีเสียงตอบอย่างไม่ได้ร้อ “ท่านอาจจะ
ลองสอบสวนดูกับบรรดาเพื่อนผมก็ได้ อ้อท่านผู้บัญชา
การครับ กระผมและพวกเพื่อน ๆ กระผมต้องการจะ
ขอบคุณในการที่ท่านผู้บัญชาการได้ส่งข่าวไปให้ญาติและ
บิดามารดาของพวกกระผมทราบ ซึ่งทำให้พวกเหล่านั้น
โล่งใจไปกันเป็นอันมาก”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันยินดีจะช่วยเท่าที่จะทำได้”
ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศดาวดึงส์ตอบ

ในระยะนี้ก็มีเสียงคัดค้านอย่างอารมณ์ที่สอหดแทรก
ขึ้นมาจากแถวนั้น ซึ่งแสดงว่ามีวิญญาณอื่นที่มีความ
กระหายจะติดต่อกับญาติพี่น้องของตนด้วยเหมือนกัน
ต่อมาจึงเป็นวาระของ เดวิด ไวท์ ซึ่งเป็นนักบินแห่ง
ราชนาวี ได้มีโอกาสพูด เดวิด ไวท์ แห่งราชนาวีได้ถึง

แก่กรรมเมื่ออายุ ๒๒ ปี ในตอนนั้น เรือไต้หน้า โอลิมปัส (Olympus) ได้ประสบอุบัติเหตุที่มอลต้า ครั้งแรก เขาได้พบกับมารดาของเขาโดยเขาส่งไปถึงสมาชิกอื่นของครอบครัว และเขาได้กล่าวว่า “คุณพ่อก็อยู่กับผมด้วยครับ” ทั้งนี้เขาหมายถึงบิดาซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปหลังจากที่เขาได้ถึงแก่กรรมไปได้เมื่อสองสามเดือน

“ແหม ที่ผมได้พุดนี้ รู้สึกดีใจจริงๆ” เควตกล่าวด้วยความตื่นเต้นตามประสานหนุ่ม พร้อมกับถามทุกคนที่อยู่ในห้องนั้นว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินผมพุดไหมครับ?”

“ได้ยินจ้ะ” ทุกๆ คนที่นั่งตอบประสานเสียงออกมาพร้อมกัน

“ແหม วิเศษจริง กระผมทราบว่าท่านผู้บัญชาการทหารอากาศก็มาอยู่ที่นี้ด้วยใช่ไหมครับ? และนอกจากนี้ก็ยังมิใคร่อีกคนหนึ่งซึ่งสามารถจะเป็นประโยชน์ต่อเราไม่ใช่น้อยเหมือนกัน คือคุณแฮนเนน สวีออฟเฟอร์

นั่นเอง อ้อ คุณแฮนเนนสวีทเฟอ์ ผมได้พบกับเพื่อน
ของคุณที่เป็นนักหนังสือพิมพ์ ซึ่งได้ผ่านเข้ามาสู่โลก
ทิพย์เมื่อไม่นานนัก”

ในตอนนี้ท่านแมมแกงได้กล่าวสอดแทรกออกมาว่า
“มิสเตอร์ เอ. บี. ออสติน (A. B. Austin) นั่นเอง เขา
ถึงแก่กรรมในอิตาลี”

“เขาเป็นเพื่อนของผมด้วยเหมือนกันนะ” ท่าน
ผู้บัญชาการทหารอากาศกล่าวขึ้น “เขาเป็นผู้สื่อข่าว
ข่าวสงครามและอยู่ในคณะของผม เขาเคยเป็นนาย
ทหารที่ดีมากที่สุดทีเดียว”

ตอนนี้ท่านแมมแกงได้กล่าวแก้คำพูดของท่านผู้
บัญชาการทหารอากาศอย่างอารมณ์ดีว่า “ไม่ใช่เคยเป็น
หอรอก เดียวนี้เขาก็ยังเป็นทหารที่ดีมากอยู่เช่นเดิมด้วย
เดียว- รอก่อน มีใครอีกคนหนึ่งกำลังจะมาแล้ว”

ทันใดนั้นก็มียเสียงกล่าวขึ้นว่า “ผมชื่อ เจนกินส์
(Jenkins) ครับ คุณพ่ออยู่นั้นหรือเปล่า?”

“อยู่ พ่ออยู่ที่นั่น”

“พ่อ จงเลิกวิตกกังวลกับผมเสียที่เถิดครับ อย่าไปรบกวน กองทัพอากาศ เกี่ยวกับรายการ ปลีกย่อยเลย ทางกองทัพอากาศ ได้บอกคุณพ่อแล้วเท่าที่เขาสามารถจะบอกได้ ไม่ใช่ความผิดของใครหรือครับในการที่เรือบินลำเก่าของเราเกิดอุบัติเหตุแตกกลางอากาศเป็นเศษชิ้นเล็กชิ้นน้อย ในเมื่อเราจำเป็นจะต้องใช้เครื่องบินที่เรามีอยู่ทุกเครื่องแล้ว บางครั้งก็จำเป็นจะต้องมีอุบัติเหตุเช่นนั้นเกิดขึ้น เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้จริงๆ”

“พ่อยังเก็บเศษเครื่องบินที่แตกกลางอากาศไว้เลย”

“ครับผมรู้แล้ว ชิ้นที่คุณพ่อเก็บไว้เป็นที่อยู่ทางข้างทางนั่นยังไถลอะ อ้อ คุณพ่อครับ กรุณาบอกคุณแม่ด้วยนะครับว่า ผมยังไม่ได้อายุเลย บอกคุณแม่ด้วยว่า ที่นี้มีพวกเราเยอะแยะหลายพันคนที่เดียว และเราทุกคนก็ยังเป็นลูกของคุณแม่ของตนอยู่ตามเดิม ผมมีความสบายดีเสมอ ขออย่าให้คุณแม่มีความเศร้าโศกเพราะผมก็แล้วกัน”

ต่อมาก็มีเสียงสอดแทรกขึ้นมาอีกว่า “นี่คืออาเธอร์ ฮีธ แห่งราชนาวี ผมเสียชีวิตในเรือพิฆาตที่เกาะครีต (Creete) แต่บัดนี้ผมสบายดี ผมได้ไปหาน้องชายที่ปาเลส์โตน์ และพบน้องชายของผมแล้ว”

“และน้องชายของคุณเชื่อเรื่องตายไปแล้วไม่สูญหรือเปล่า” มารดาของอาเธอร์ฮีธ ได้ถามขึ้น

“ยังครับ ตอนนี้อย่างยังไม่เชื่อหรอก แต่ว่าต่อไป ภายหน้าเขาก็ต้องรู้ความจริง เขาคิดว่าผมตายแล้ว อันที่จริงการที่ผมได้ตายจากโลกมนุษย์ ก็ดูไม่เห็นว่าจะแปลกประหลาดอะไร เพราะการที่ผมได้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ก็เหมือนกับผมมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์เหมือนกัน”

“เจ้าก็ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยนะ” มารดาของเขากล่าวขึ้น “รู้สึกว่าคุณก็ยังไม่เหมือนเดิมนั่นเอง แม่เคยเห็นเจ้าสวมเครื่องแบบรู้สึกว่าคุณก็กระตือรือร้นเหลือเกิน”

“เอ แล้วเดี๋ยวนี้ผมก็ยังสวมเครื่องแบบและก็ยัง มีท่าทางดีเหมือนเดิมนะครับ” เป็นเสียงกล่าวแก่จากอาเธอร์ ฮีธ ผู้ล่องลับไปแล้ว

ในตอนนั้นท่านเมฆแดงได้กล่าวสอดแทรกเข้ามา เพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้ร่วมเข้าประชุมให้ส่งพลังจิต มาช่วยผู้ที่จะมาพูดคนต่อไปโดยผ่านแตร เพราะคนผู้ นั้น เพิ่งจะมาพูดเป็นครั้งแรก ยังไม่ชำนาญนัก ดังนั้นจึง เจียบไปครู่หนึ่ง แล้วก็มีเสียงผ่านแตรออกมาว่า “นี่คือ ดิก สตีเวนส์ (Dick Stevens) ผมอยากจะพูดกับภรรยา ของผม”

ผู้ที่กล่าววนั้นคือ เรืออากาศโทดิก สตีเวนส์นั่นเอง ก่อนหน้าการเข้าทรง มิสซิส ดิก สตีเวนส์ ได้มาหาดิฉัน เป็นส่วนตัว เพื่อขอให้เข้าทรงวิญญานเกี่ยวกับอำนาจ ทางทฤษฎีฯ สามมีผู้ล้วงลับไปแล้วของเธอก่อนหน้านี้ได้ มาหา ดิฉันและ พิสูจน์ตัว เองโดยอ้าง ถึงเหตุการณ์ เล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตประจำวันของเขา และบอกข่าวอย่าง หนึ่งซึ่งทำให้เธอประหลาดใจมาก โดยกล่าวว่าในเวลา ไม่ช้า มิสซิส สตีเวนส์ ผู้เป็นภรรยา นั้น จะต้องไปที่ พระราชวังบัคกิงแฮม โดยเขาได้กล่าวว่า “ไปเอาเหรียญ ให้ฉันสักอันหนึ่ง” ซึ่งปรากฏว่าเขาก็ได้พูดถูก เพราะ

ปรากฏว่า ๒—๓ วันต่อมา มิสซิส สตีเวนส์ ผู้เป็นภรรยาที่ได้รับเชิญจากทางการให้ไปที่พระราชวังบัคกิงแฮม ให้ไปรับเหรียญ บี.เอฟ.โอ. (B.F.O.) ซึ่งสามีของเธอได้รับพระราชทานก่อนหน้าที่เครื่องบินของเขาจะตกและถึงแก่กรรมไม่นาน ตัวเธอเองไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเรื่องรับเหรียญนี้เลย ก่อนที่จะได้รับการบอกเล่าโดยผ่านการเข้าทรงของดิฉัน เรื่องนี้เองทำให้ดิฉันมีความปลาบปลื้มใจอย่างบอกไม่ถูก ในเมื่อวันหนึ่งมิสซิส สตีเวนส์ ได้กล่าวแก่เพื่อนผู้หนึ่งว่า “ดิฉันเองน่ากลัวจะต้องเป็นบ้าไปแล้วอย่างแน่นอน ถ้าไม่ได้การทรงวิญญานช่วยเอาไว้ ในตอนนั้นดิฉันรู้สึกหมดหวังในชีวิต รู้สึกว่าตัวเองไม่มีความหมายอะไรเลย หลังจากที่ดิฉันไปหาคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์แล้ว ดิฉันรู้สึกสบายใจขึ้นมากทีเดียว”

ในตอนนั้นสามีของเธอคือดิก กำลังพูดด้วยเสียงของเขาเองทางแต่แรกเป็นครั้งแรก ดิกได้กล่าวด้วยความหวังโยบุตรสาวของเขา คือ ฟรานซิส (Frances) ผู้ซึ่ง

เมื่อตอนที่อายุได้ ๒ ขวบนั้น ได้รับอันตรายจากการโจมตีทางอากาศ ภรรยาของเขาได้กล่าวถึงลูกชายของเขา คือ จอห์น (John) ซึ่งจอห์นกับฟรานซิสนั้นเป็นลูกแฝดกัน สตีเวนส์ได้หัวเราะและได้บอกว่า “โอ้เจ้าคนที่เอาดินสอเขียนกำแพงเรื่อยไปไหม? เธออย่าตามใจมันนักซี”

“มันก็เป็น เรื่อง ชั่วคราวเท่านั้นเองแหละค่ะ”

ภรรยาของเขาตอบ “ไม่ช้าพอโตขึ้นแกก็เลิกไปเอง”

“ก็น่ากลัวจะจริง นี่แหละเป็นเรื่องที่น่าประหลาดอัศจรรย์ไม่ใช่น้อยทีเดียวละ ที่เราสามารถมาพูดคุยกันได้ เช่นนี้ ฉันอยากจะพูดกับท่านผู้บัญชาการทหารอากาศสักหน่อยหนึ่ง ท่านยังจำผมได้ไหมครับท่านผู้บัญชาการ?”

“จำได้ซี ฉันยังจำเธอได้แน่” ท่านผู้บัญชาการทหารตอบ และต่อจากนั้นสองคนก็สนทนากันในเรื่องการงานอยู่ระยะหนึ่ง ก่อนที่จะมีเสียงใหม่พูดผ่านแทรกมาอีกครั้งหนึ่ง

“นี่คือ ลินด์เซ่ (Lindsay) พุด” เสียงใหม่ที่มา
 นั้นกล่าวแนะนำตัวเอง แล้วแตรนั้นก็เคลื่อนไปที่นาย
 ทหารอากาศ ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในที่แห่งหนึ่งในวงของเราวันนี้
 “เป็นไงเพื่อน นานมาแล้วนะที่เราได้อ่านหนังสือมาด้วย
 กัน แยกจำได้ไหมในตอนที่เราตื่นแต่เช้าตรู่ แล้วก็
 สนทนากันถึงเรื่องปรัชญาของนิชเซ่ (Nietzsche) และ
 โซเพนเฮาเวอร์ (Schopenhauer) คิดแล้วมันดูเป็นเรื่อง
 ไม่เป็นแก่นสารเลย นี่แหละคือปรัชญาที่แท้จริงที่กัน
 กำลังได้ผลอยู่ คือความจริงที่ว่า คนเราตายไปแล้ว ยัง
 มีชีวิตอยู่เช่นเดิม ความตายไม่ใช่ที่สุดของชีวิตเลย
 ความตายทำให้เราเป็นคนขึ้นมาได้อีก”

แล้วแตรนั้นก็หันไปที่ ลอร์ดทาวด์ และมียัง
 พุดขึ้นอีกว่า “ท่านครับ ผมเคยเป็นคนโง่บัดชบคนหนึ่ง
 ที่เคยเข้าใจว่า หลังจากตายแล้วก็สูญสิ้นกันหมด ตอน
 นั้นท่านจะเรียกผมว่าเป็นคอมมูนิสต์ เป็นสาวกของคาร์ล
 มากซ์ก็ได้ ต่อเมื่อเครื่องบินของผมตกทะเลไปแล้วนั่นซี
 ผมจึงได้รู้ว่าผมโง่ไปถนัดใจ” เสียงนั้นหยุดโดยฉับพลัน

แล้วจากนั้นมา ก็มีเสียง ท่านเมฆแดงกล่าว อ่างถ้อยคำใน
พระคัมภีร์ว่า “บุคคลที่ยอมเสียสละชีวิตเพื่อเพื่อน
ของเขานั้น ได้ชื่อว่า เป็นผู้ที่มีความรักอย่างสูงสุด”

(Greater love hath no man than this that a man lay
down his life for his friends)

ผู้ที่มาติดต่อก็คือคนที่สี่ คือเรืออากาศโท บิล
คาสเทลโล (Bill Castello) เมื่อมีชีวิตอยู่ เขาเป็นนักแข่ง
รถจักรยานที่มีชื่อเสียงมาก ในระหว่างสงครามเขาได้ไป
โจมตี ทั้ง ระเบิดเยอรมันที่ฝรั่งเศส ลิเบีย อัลบาเนีย
อีรักตลอดจนถึงกรีกด้วย ซึ่งตอนนั้นเยอรมันยึดครองอยู่
เขาได้ปฏิบัติการบินเช่นนี้เป็นเวลาถึงกว่า ๕๐ ครั้ง และ
ได้รับชื่อเสียงว่าเป็นผู้ที่มีฝีมือความกล้าหาญในหน้าที่มาก
ต่อมาครั้งสุดท้ายหลังจากการโจมตีทางอากาศที่แซมเบิร์ก
ในเยอรมันแล้ว ก็ปรากฏว่าเขาได้หายสาบสูญไป ผู้
ปกครองของเขาจึงได้มาขอทราบข่าวคราวที่สถานีการบิน
ณ ที่นั้นท่านทั้งสองก็ได้รับซองจดหมายซึ่งมีเขียนไว้ที่มุม
ซองว่า “กรุณาส่งจดหมายนี้ให้แก่บิดามารดาของผม

ด้วย ถ้าหากผมไม่กลับมา” ในจดหมายนั้นเป็นจดหมายเขียนลา มีเนื้อความน่าจับใจมาก ท้ายที่สุดนั้นก็มิประโยคหนึ่งซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของ บิล คาสเทลโล กล่าวว่่า “ขอให้รงคาสเทลโล จงโบกสบักอยู่ตลอดไป”

ต่อมาไม่นานหลังจากที่เครื่องบินของเขาได้ถูกยิงตกลงแล้ว มิสซิส คาสเทลโล (มารดาของเขา) ผู้ซึ่งโดยปกติเป็นผู้ที่ มั่นนัยตาเป็นสือ อยู่โดยธรรมชาติแล้ว ก็ได้เห็นเขาเดินเข้ามาในห้องของเธอที่บ้าน และนั่งลงบนเก้าอี้ตรงกันข้ามกับเธอ ครั้นเป็นครั้งแรกของเธอที่ได้มีประสพการณ์ทางวิญญานเช่นนี้ และยอมเป็นธรรมดาอยู่เองที่เธอรู้สึกมีความประทับใจมาก เธอรู้สึกว่าสามีของเธอไม่ใคร่จะสนใจในเรื่องนี้ เพราะเขาคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ดังนั้นเธอจึงได้ไปหาเพื่อนผู้หนึ่งซึ่งในตอนนั้นแม้ว่า เธอจะไม่รู้จักดี แต่ก็เป็นผู้ที่มีความสนใจในเรื่องวิญญานศาสตร์อยู่เป็นเวลานาน เมื่อเพื่อนผู้นั้นทราบเรื่องดีแล้ว เธอจึงพามาหาติดัน

บิล คาสเทลโล มีความต้องการอย่างแน่วแน่ที่จะติดต่อกับบิดามารดาของเขาให้ได้ เพราะในขณะที่

เพื่อนของมารดาของเขาเข้ามาในห้องของดิฉันนั้น ก็
ปรากฏว่าเขาได้ติดตามเธอเข้ามาด้วย ดิฉันได้บรรยาย
ลักษณะของเขาให้เธอฟังอย่างละเอียดและกล่าวว่า “เขา
ได้บอกว่ามารดาของเขามาหาคุณ เพราะว่า มารดาของ
เขาเห็นเขานั่งอยู่ตรงข้ามกับเธอในบ้านของเธอ”

ก่อนที่จะจากไปในวันนั้น เพื่อนของมิสซิสคาส-
เทลโล ได้้นัดหมายให้ดิฉันทราบว่า มิสซิสคาสเทลโล
เองจะมาหาเขาในสัปดาห์ต่อไป แต่เมื่อถึงวันกำหนดนัด
ปรากฏว่ามิสซิสคาสเทลโลไม่ได้มา แต่มีพันเอกคาส-
เทลโลผู้เป็นสามีมาแทน จากท่าทางของนายพันเอกทำ
ให้ดิฉัน พอจะอนุมานได้ว่าเขาไม่ใคร่จะเต็มใจมาแทนนัก
เขาได้บอกว่าเขาตกลงมา เพราะว่าภรรยาของเขาให้มา
เนื่อง จากว่าเธอจำเป็นจะต้องเข้าโรงพยาบาลโดยด่วนเพื่อ
ทำการผ่าตัดเป็นการฉุกเฉิน พันเอกคาสเทลโลได้นำเอา
ปากกาซึ่งบุตรชายของเขาได้เขียนจดหมายครั้งสุดท้ายมา
ให้แก่ดิฉัน ซึ่งดิฉันเชื่อว่าเขาคงจะกำลังทำดิฉันอยู่ในใจ
ว่า ในครั้งนี้ดิฉันคงจะต้องหมดทำอย่างแน่นอน

ดิฉันไม่ได้เอาใจใส่ต่อความรู้สึกของพันเอกคาส-
เทลโลนั๊ก แต่ได้รับปากกานั้นมา และในทันใดนั้นก็
ปรากฏว่า มีความสั่นสะเทือน อย่างรุนแรง ปรากฏออกมา
จากปากกานั้น ดิฉันจึงบอกพันเอกคาสเทลโลว่า “ท่าน
มี สมุดบันทึก รายวัน ของ บุตร ชาย ของ ท่านไว้ใน ความ
ครอบครองมิใช่หรือ? ในระหว่างหน้าของสมุดบันทึกนี้
ในหน้าหนึ่งมีดอกไม้ดอกหนึ่งถูกกุดทัก้อยู่ ถ้าคุณตรวจดู
รายการในสมุดบันทึกตอนที่มียอดดอกไม้ถูกกุดทัก้อยู่ นั้น คุณ
จะพบว่า มีข้อความบ่งถึง วันที่บุตรชายของคุณถูกส่งไปที่
ประเทศกรีซ บุตรชายของคุณกล่าวว่า ดอกไม้ดอกนี้
หญิงชราคนหนึ่งให้เขาในวันหนึ่ง ตอนที่เขาไปชมสวน
ของเธอที่อโครโพลิส (Acropolis)

“บุตรชายของคุณเป็นช่างเครื่องยนต์สมัครเล่นที่
เก่งมาก เมื่อตอนที่เกิดสงครามขึ้นนั้น เขากำลังทำงาน
เกี่ยวกับการสร้างรถสปอร์ตคันหนึ่ง ซึ่งเขาออกแบบ
สร้างขึ้นเองจากส่วนต่างๆ ซึ่งเขาได้ซื้อชิ้นส่วนมาจาก
แหล่งต่างๆ กัน เขาได้กล่าวว่า ถ้าไม่มีแบบพิมพ์เขียว

เป็นแนวทางละก็ เขาจะประกอบส่วนต่างๆ ให้สำเร็จได้
ยากเต็มที ดังนั้นเขาขอให้ท่านไปหาสมุคพกปกส์แดงซึ่ง
เขาได้ จดแผนการที่จะมาประกอบรถนั้นไว้โดยละเอียดที่
เดียว”

แม้จะไม่เชื่อนัก พันเอกคาสเทลโล ก็รู้สึกว่ามี
ความสนใจขึ้น เขายอมรับความจริงเกี่ยวกับบันทึกราย
วันของบุตรชายของเขา และรับรองว่ามีดอกไม้ดอกหนึ่ง
ถูกกดทับอยู่ในหน้าหนังสือนั้น แต่เขายังไม่สามารถจะ
บอกได้โดยฉับพลันทันทีว่า ข้อความในหนังสือนี้มี
เรื่องราว ที่เกี่ยวกับบุตรชายของเขาถูกส่งไปที่ประเทศ
กรีซหรือไม่ แต่ต่อมาก็ปรากฏว่าเรื่องนี้เป็นความจริง
ในเมื่อ ท่านพันเอกได้ กลับไปดูเมื่อ กลับไป ยัง บ้าน แล้ว
สำหรับการสร้างรถยนต์นั้นท่านพันเอกรู้ดี แต่ท่านก็ไม่
มีความรู้เกี่ยวกับสมุคพกปกส์แดงเลย และหลังจากที่ได้
ทำการค้นคว้าต่อมาเป็นเวลา ๒—๓ สัปดาห์ก็ยังไม่สามารถ
จะหาสมุคพกปกส์แดงนั้นพบ แต่ในตอนท้ายสมุคพกปก
ส์แดงเอง ก็ทำให้ท่านพันเอกเชื่อแน่เรื่องการหายไป

แล้วไม่สูญ และทำให้ท่านเชื่อได้ว่า ความเชื่อนี้ไม่ใช่ เป็นความเชื่ออันอ่อนแอหรือเป็นมโนภาพของผู้หญิงเท่า นั้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าหลายเดือนต่อมา หลังจากที่ท่านได้ มาหาดิฉันแล้วก็ปรากฏว่า ท่านได้ไปพบหนังสือเล่มนั้น เข้าโดยบังเอิญในลิ้นชักซึ่งไม่ใคร่จะได้ใช้กันนัก ในหนังสือ เล่ม นั้นมีแผนการ และรายละเอียดทุกประการสำหรับการ ประกอบส่วนต่างๆ เข้าเป็นรถยนต์ สมจริงดังที่บุตร ชายของเขาผู้ล่วงลับไปแล้วได้บรรยายไว้ทุกประการ

นับตั้งแต่นั้นมา ทั้งพี่น้องผู้หนึ่งและภรรยาของ เขาก็ปรากฏ ว่าเป็นแขกประจำของวงการเข้าทรงของเรา และปรากฏว่าท่านทั้งสองได้สนทนากับบุตรชายของท่าน อย่างมีความสุขเป็นที่ยิ่ง และบิลผู้ล่วงลับไปแล้วก็รู้ สึกว่า มีความดีใจ เป็นอันมาก ที่พิสุจน์ให้บิดามารดาของ เขาเห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่เช่นเดิม เขาได้พยายามหาหลัก ฐานต่างๆ นานามาพิสุจน์ครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งหนึ่งเขา ได้บอกบิดาของเขาว่า ในตอนเช้าวันนั้นบิดาของเขาได้ หยิบเอาเครื่องมือสองชิ้นออกมาจากลิ้นชัก และเครื่อง

มือชั้นหนึ่งที่เขาหยิบออกมาชิ้น ก็ยังอยู่ในกระเป๋าของ บิดาของเขา ต่อมาเมื่อเสร็จจากการเข้าทรงแล้วท่าน พันเอกคาสเทลโล ได้ล้วงกระเป๋าและหยิบเอาเครื่องมือ ที่บุตรชายของเขากล่าววั้นมาให้เราทุกคนดูเป็นประจักษ์ พยาน แสดงว่าบุตรชายของเขาได้พูดความจริงทุกประการ

มีลักษณะประจำตัวของบิลคาสเทลโล อย่างหนึ่ง คือหลังจากที่สนทนากับบิดามารดาของเขาแล้ว เขาจะ พุดก่อนที่จะลาไปเสมอว่า “ขอให้รงค์คาสเทลโลจงบอก सबัต์ตลอดไป”

เป็นอันว่าพันเอกคาสเทลโลได้เปลี่ยนใจจากที่ไม่ ยอมเชื่ออย่างเด็ดขาดในเรื่องการทรงวิญญานนั้น มา เป็นเชื่ออย่างแน่นแฟ้นในเรื่องนี้ ท่านได้เขียนความจริง ใจของท่านไว้ ดังต่อไปนี้ว่า “บุตรชายของข้าพเจ้าได้ แสดง หลักฐาน นานาประการ ซึ่งทำให้ ข้าพเจ้า ต้อง เปลี่ยนความเชื่อถือของข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง อันที่จริง ข้าพเจ้าได้เคยเดินทางไปอาศัยอยู่ในส่วนต่างๆ ของโลก

และได้คบหาสมาคมกับคนทุกๆ ศาสนา ตลอดจนถึงผู้ที่
นับถือพระเจ้าแบบคนป่าเถื่อนนั้นด้วย แต่แล้วก็ปรากฏ
ว่าบุคคลเหล่านั้นไม่สามารถ จะแนะนำทาง ถูกต้องให้แก่
ข้าพเจ้าได้เลย นอกจากบิลลูกชายของข้าพเจ้าเท่านั้น
เป็นอันว่าในขณะที่บิลยังมีชีวิตอยู่ในโลกนั้นนั้น ข้าพเจ้า
เป็นผู้นำของเขา แต่บัดนี้เมื่อเขาล่วงลับไปแล้ว เขา
กลับมาเป็นผู้นำของข้าพเจ้า”

ในการทรงวิญญานโดยที่โอปปาทิกะใช้เสียงพูดโดย
ตรงนี้ มีกฎของท่านเมฆแดงอยู่อย่างหนึ่งว่า ผู้มาติดต่อกับ
ท่าน ถ้าเป็น คน ที่มี ชื่อเสียง เมื่อครั้งยังเป็น มนุษย์ อยู่ นั้น
ท่าน จะยังไม่ให้พูดขึ้นก่อนจนกว่าจะมีเพื่อนหรือผู้รู้จักมา
นั่งในที่ประชุม นั้น ทั้งนั้นครั้งหนึ่งพวกเราจึงมีความ
ประหลาดใจมากเมื่อท่านเมฆแดงประกาศว่า “ระวังให้
ดี! ต่อไปนี้จะมีผู้มาใหม่ ซึ่งยังไม่เคยมาในที่นี้เลย และ
ผู้ซึ่ง ท่านทั้งหลาย ที่อยู่ในที่นี้ จะยังไม่รู้จักกับเขาเป็นส่วน
ตัวเลย”

ครั้นแล้วก็ปรากฏเป็นเสียงเด็ก ๆ พุดผ่านแตรออกมา รู้สึกว่าจะมีเสียงอีกอังก้อยู่ข้างว่า “ฮัลโหลท่านได้ยินเสียงผมไหมครับ? ผมคือ คอบเบอร์เคน” (Cobber Kain)

ทุกคนในที่นั้นรู้จักดีว่า คอบเบอร์เคน เป็นใคร ถึงแม้จะไม่รู้จักเขาเป็นส่วนตัวก็ตาม คือคอบเบอร์เคนนี้เป็นเด็กหนุ่มชาวนิวซีแลนด์ ซึ่งได้เป็นนักบินอยู่ในกองทัพอากาศ และเขาได้ยิงเครื่องบินเยอรมนตกเสียหลายเครื่อง เขาเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าเสียใจว่า เขาเกือบจะได้ลาพักอยู่แล้วทีเดียว ก็บังเอิญประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกถึงแก่ความตายเสียก่อน

“เราทุกคนได้ยินเธอจะ คอบเบอร์” ผู้เข้าประชุมทั้งหมดในวันนั้นตอบพร้อมกัน

เสียงนั้นพุดต่อไปว่า “ท่านซีเกรฟ นำผมมาที่นี้ครับ ท่านบอกผมว่าผมสามารถจะติดต่อกับนี้ได้ ผมอยากส่งข่าวไปถึงมารดาของผมและคุณหมื่นของผมด้วย ช่วยบอกเขาว่า ผมได้กลับมาแล้ว และขอส่งความคิดถึงไปยังเขา และบัดนี้ผมอยู่สุขสบายดี”

ครั้นแล้วก็ปรากฏว่า แตรกลับวางลงยังพื้นเช่นเดิม ตอนนั้นไอรีบุตรสาวของดิฉันได้ถามท่านเมฆแดงว่า เหตุใดท่านจึงยินยอมให้ผู้ที่มิชื่อเสียงพูดในที่ประชุมในเมื่อในตอนนั้นยังไม่มีผู้ที่รู้จักเขาเป็นส่วนตัวในวงของเราเลย

“^{๕๕} ทังนี้เพราะเขาเป็นคนทีกล้าหาญมากคนหนึ่ง”

ท่านเมฆแดงตอบ “และเขารู้สึกกระหายอย่างเหลือเกินที่จะส่งข่าวคราวมาให้มนุษย์ทราบ”

ก็เป็นอันว่าข่าวของเด็กหนุ่มผู้นั้นก็ได้รับการส่งต่อไปยังที่เขาต้องการ และผู้ที่ได้รับข่าวคราวนั้นก็ได้แสดงความขอบคุณเราอย่างลึกซึ้ง

เมื่อสงครามดำเนินไปรุนแรงยิ่งขึ้น นับจากวันเป็นสัปดาห์ และเดือนแล้วเดือนเล่า ก็มีเรื่องเศร้าโศกปรากฏมากขึ้นทุกที เพราะทุกวันจะปรากฏว่ามีบิดามารดา, สามี, ภรรยา, หรือบุตรชายหญิงของผู้นั้นผู้นี้ได้รับรายงานว่าหายไปหรือถึงแก่กรรมแล้ว มาหาดิฉันอยู่เสมอ ดิฉันรับทราบข่าวคราวเหล่านี้ด้วยความเศร้าสลด

ใจ และด้วยความกระวนกระวายใจแทนบิดามารดาผู้ที่สิ้น
 ชีวิตไปนั้นเป็นอย่างยิ่ง และรู้สึกเห็นใจในข้อที่ว่า บุคคล
 เหล่านี้ต้องกระวนกระวายใจในการที่ต้องรอคอยข่าวอัน
 เป็นทางการอยู่เป็นเวลานาน เพราะในระหว่างนี้เขาจะ
 ยังไม่ทราบว่ามีผู้ที่หายสาบสูญไปนั้นยังคงมีชีวิตหรือว่าสิ้น
 ชีวิตไปแล้ว ด้วยความกระวนกระวายในเหตุการณ์ที่ยัง
 ไม่ทราบแน่นอนนั้น บุคคลเหล่านี้จึงมาหาดิฉันเพื่อ
 ขอความช่วยเหลือให้ดิฉันบอกเป็นที่แน่นอนลงไปว่าจะ
 เป็นอย่างไรอย่างหนึ่ง

ดังนั้นจึงมีสตรีสาวผู้น่ารักผู้หนึ่งมาหาดิฉัน โดยมี
 ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์มาด้วย ดิฉันไม่ได้รับการบอกถึง
 ชื่อของเธอหรือความเป็นมาของเธอเลย ซึ่งปกติก็เป็น
 กฎของเราที่จะต้องทำเช่นนั้น นอกจากนั้นเธอก็ไม่ได้
 แต่งกายหรือติดเครื่องหมายเป็นพิเศษแต่อย่างใด เพื่อ
 เป็นที่ทำให้ดิฉันคาดคะเนความประสงค์ของเธอได้ เธอ
 คงจะได้รับการบอกเล่าในเรื่องนี้มาเป็นอย่างดี เพราะ

ปรากฏว่าตลอดเวลานอกจาก ทักทาย ปราศรัย กันตาม
ธรรมเนียมแล้ว เธอก็ไม่ได้พูดมากมายนักนอกจากผงก
ศีระจะเป็นครั้งคราว

เมื่อเราสามคนนั่งลงด้วยกัน เธอได้ส่งซองเล็กๆ
มาให้ดิฉัน เธอบอกว่า ในจำนวนนั้นมีเน็คไทของสามี
ของเธออยู่ด้วย เมื่อดิฉันรับมาถือไว้ก็ปรากฏว่า รังสี
หรือความสนั่นสะเทือนที่แผ่ชานออกมาแรงมาก ทำให้
ดิฉันเกิดความประทับใจ จะว่าโดยทางนัยตาหรือทางหู
ก็ไม่ใช่ หรือจะเป็นไปในทางร่างกายหรือจิตใจก็ไม่เชิง
แต่แม้กระนั้น ดิฉันก็เชื่อว่าข้อความที่ดิฉันได้รับมานั้น
ถูกต้อง ดิฉันจึงกล่าวกับเธอว่า

“ดิฉันเห็นอักษรย่อว่า บี. เอน. (B. N.) อັบ บั๊น
ดิฉันรู้ชื่อแล้วละ เขาชื่อนิคอลส์ (Nicholls) เขาเป็น
สามีของคุณ คุณคือมิสซินิกอลส์ ใช่ไหมคะ อັบ บั๊น
ดิฉันรู้ชื่ออีกชื่อหนึ่งแล้ว คือ “นิคกี้” (Nicky) สามี
ของคุณเรียกคุณด้วยชื่อเล่น ๆ ว่านิคกี้”

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันใช่แน่นอน” สุภาพสตรีสาว
ผู้นั้นพูดขึ้น แล้วพูดต่อไปคล้าย ๆ กับจะพูดกับตัวเองว่า
“ถ้าอย่างนั้นเขาคงจะถึงแก่ความตายเสียแล้ว”

“เรื่องนี้เกิดขึ้นในเรือดังกีร์ค” (Dunkirk) ดิฉัน
กล่าวต่อไป “เรือได้ถูกลูกกระเบิดจมลง และเขาก็ได้เป็น
ผู้หนึ่งในอีกหลายคนที่ไม่สามารถจะว่ายน้ำไปถึงเรือช่วย
ชีวิตได้ อ้อ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งนะ เป็นความพิการส่วนตัว
ของสามีของคุณ คือเขาเดินเขยกไปเล็กน้อย อันเป็นผล
เนื่องมาจากการที่เขาได้รับบาดเจ็บในการเล่นฟุตบอล
เมื่อคืนนี้คุณยังพูดถึงเขาใช่ไหม โดยพูดออกมาดัง ๆ ว่า
นี่แน่ะบัดดี้ (Buddy) ถ้าคุณตายจริง ๆ แล้ว พรุ่งนี้คุณ
จะต้องมาพิสูจน์ให้ดิฉันเห็นจริง ๆ นะคะ”

“จริงค่ะ ดิฉันพูดเช่นนั้นจริง ๆ” สตรีผู้มาหา
กล่าวทงหน้าตา “เมื่อก่อนนี้ที่ดิฉันจะนอนดิฉันได้กล่าว
คำนี้ออกมาดัง ๆ เป็นคำอธิษฐาน”

“แล้วหลักฐานอื่น ๆ เป็นความจริงหรือไม่” ดิฉัน
ได้ถามเธอ

“เท่าที่ดิฉันรู้จักเป็นความจริงโดยตลอดค่ะ ดิฉันเรียกสามีของดิฉันว่า บัตตี และสามีของดิฉันก็เรียกดิฉันว่านิคกี ชื่อทั้งสองนี้เป็นชื่อเรียกเล่น ๆ ระหว่างเราทั้งสอง”

“อ้อยยังมีข่าวติดตามมาด้วย” ดิฉันกล่าวเสริมต่อไป “เขาได้บอกแก่คุณว่า อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปเลย เขาจะมาหาคุณในร่างของวิญญาณอีก”

“ตกลงค่ะ ดิฉันรู้สึกโล่งใจแล้วที่ได้รู้แน่เสียที่เมื่อก่อนนี้ดิฉันต้องทรมานใจมาก เพราะไม่รู้แน่ว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว”

ผู้หลงทางในโลกโอปปาทิกะ

ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งของบุคคลที่ได้ถูกรายงานจากทางการว่าได้หายไป และเชื่อแน่ว่าตายเสียแล้วนั้น เป็นชายหนุ่มที่เป็นนักบินคนหนึ่ง ชายหนุ่มผู้นี้เป็นบุตรชายของชายผู้หนึ่งซึ่งมีความเชื่อในเรื่องวิญญาณศาสตร์

อย่างมั่นคงมาก ในทันทีทันใดที่ได้รับทราบข่าวจากทาง
 การ บิคารมารดาของเขาได้มาหาดิฉันขอให้ช่วยสืบข่าวทาง
 โลกทิพย์ให้ด้วย ครั้งแรกดิฉันได้ติดต่อกับบุตรสาวของ
 เขาและสมาชิกครอบครัวของเขาที่ล่องลับไปสู่โลกทิพย์
 แล้วก่อน แต่ทั้งหมดก็ได้กล่าวว่า เขายังไม่ได้เห็นนัก
 บินหนุ่มที่ได้หายไปนั้นในโลกทิพย์เลย ท่านโอปปาติกะ
 เหล่านี้รู้เรื่องแต่เพียงว่า เครื่องบินของเขาได้ตกทะเล
 แต่นับตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ทราบข่าวคราวของเขาก็ดีกเลย

เรื่องนี้จะตกเป็นภาระหนักของท่านเมฆแดง ซึ่ง
 ท่านก็รับคำว่ายินดีจะช่วยอย่างอารมณ์ดี ท่านกล่าวว่า
 น่ากลัวว่านักบินหนุ่มผู้นั้นคงจะหลงทางอยู่ในระหว่างโลก
 ทั้งสอง คือในระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ และท่าน
 บอกว่าท่านจะลองใช้วิธีการค้นหาแบบใหม่ เป็นวิธีการ
 ที่ท่านเรียกว่า Lower the Vibration คือจะลองลด
 อัตรากวามถี่ (แห่งช่วงคลื่น) ของท่านเองลงไปค้นหา
 เขาในภูมิต่ำลงไป

ในการเข้าทรงครั้งต่อมา ซึ่งเกิดขึ้นในสองวันต่อมานั้น ท่านเมฆแดงได้บอกว่า ท่านต้องการจะสะกดจิตดิฉันให้ตกภวังค์ ดิฉันจึงทำตามและท่านเมฆแดงได้อธิบายให้บิตามารดาของเขาฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่เครื่องบินได้ตกแล้ว คือปรากฏว่าบุตรชายผู้เป็นนักบินหนุ่มของเขานั้น ยังไม่รู้ตัวว่าตนเองได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว วิญญาณของเขาจึงได้กลับมายังฐานทัพอากาศอีก โดยมีความประสงค์ที่จะทำหน้าที่เหมือนอย่างที่เขาเคยทำต่อไปเมื่อครั้งเป็นมนุษย์

ในตอนนั้นท่านเมฆแดงจึงไปติดต่อกับเขา และอธิบายให้เขาทราบถึงสถานะที่แท้จริง แต่เขาก็ยังไม่ยอมเชื่อ เพราะว่าเขายังไม่รู้จริงๆ ว่า เขาไม่สามารถจะทำอะไรเหมือนเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ได้อีกแล้ว แต่ในที่สุดท่านเมฆแดงก็ได้ชักชวนให้เขามาจนได้ โดยสัญญาว่า เขาจะได้มี โอกาสพูดคุยกับบิตามารดาของเขาอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากการออกจากภวังค์ และได้ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นโดยตลอดแล้ว ดิฉันก็ให้ความเห็นว่า คุณออกจะ

เป็นเรื่องที่แปลกมากในการที่ทั้ง ๆ ที่บิถามารดาของชายหนุ่มผู้นี้^{๕๕} มีความเชื่อมั่นในวิญญาณศาสตร์ แต่แล้วกลับปรากฏว่าบุตรชายของเขาเองกลับไม่ยอมเชื่อในเรื่องนี้และยังไม่สามารถทราบว่าตัวเองได้ตายไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่ตัวเองได้ตายไปแล้วจริงๆ บิถามารดาของเขาก็ยอมรับความจริงข้อนี้ และกล่าวว่าบุตรชายเป็นบุคคลคนเดียวที่ไม่ยอมเชื่อเรื่องวิญญาณศาสตร์เลย ทั้ง ๆ ที่บิถามารดาของตนและบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัวก็เชื่อในเรื่องนี้อย่างแน่นแฟ้น

ต่อมาโดยความช่วยเหลือของท่านเมฆแดง ชายหนุ่มผู้นี้ ได้มาทำการติดต่อโดยใช้เสียงพูดของตนโดยตรง และได้แสดงตนเองโดยให้หลักฐานนานาๆ ประการซึ่งทำให้บิถามารดาของเขาเชื่อมั่นว่า เป็นตัวของเขามาติดต่อเองอย่างแน่นอน หลักฐานต่างๆ นั้นได้แก่เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเมื่อครั้งยังอยู่ในโลก มนุษย์และ ข้อความ ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของเขาเป็นส่วนตัว เรื่องนี้ก็เป็นที่อันว่า จบลงด้วยดี โดยต่าง ก็ได้รับความพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ลักษณะน่าเสียง

และลีลาการพูดของแต่ละคน

การเข้าทรงวิญญาณโดยให้โอปปาทิกะพูดโดยตรง
ในระหว่างสงครามนั้น ปรากฏว่าผู้ที่มาติดต่อมักจะเป็น
คนหนุ่มสาวทั้งสี่คน ดังนั้นบ่อยครั้งที่เคียวที่พ่อแม่พี่น้อง
หรือว่าเพื่อนฝูงไม่อาจจะจับเสียง ของคน หนึ่งได้ ว่าแตก
ต่างจากเสียงของอีกคนหนึ่งอย่างไร เพราะว่าโดยมาก
บุคคลเหล่านั้นก็มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน คือถึงแก่
กรรมไปในระหว่าง สงครามในขณะที่ ปฏิบัติหน้าที่การงาน
แต่ก็มีลักษณะอย่างหนึ่งที่ผู้รู้จักจะจำได้อย่างดีคือ สำเนียง
ท้องถิ่น ซึ่งเป็นลักษณะประจำของบุคคลแต่ละคนไม่
เหมือนกันทุกคนไป ยกตัวอย่างเช่น เสียงพูดอย่างเบาๆ
ถูกต้องตามอักขระวิธีของ สเตเฟน โคเฮน (Stephen
Cohen) ก็ปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจน สเตเฟนผู้นี้ได้
ถึงแก่กรรมในโรงพยาบาลในอินเดีย และเมื่อเขามาติด
ต่อกับมารดา เขาบอกแสดงความเสียใจว่า เขาต้อง
ประสบโรคร้ายจึงได้จากโลกมาด้วยวิธีแบบนี้ เขากล่าว

ถ้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างจะเสียใจว่า การตายแบบนี้ดูไม่ใช่เป็นการแบบทหารเสียเลย

อีกตัวอย่างหนึ่ง ก็คือ รายของ ไมเกิล ฮิวส์ (Michael Hughes) ซึ่งเป็นชาวไอริส ตั้งนั้นเวลาพูดจึงมีสำเนียงเป็นชาวไอริสอย่างชัดเจน ซึ่งทุกคนจำได้โดยไม่ผิด นอกจากนั้นเขายังได้กล่าวเป็นเชิงล้อ ๆ กับมารดาของเขาว่า มารดาของเขามักจะชอบแปลงผมให้เขาเสมอ ทั้ง ๆ ที่เขาก็โตพอที่จะแปลงผมได้เองแล้ว อีกรายหนึ่งก็ได้แก่ สแตนเลย์ เบอร์กีสต์ (Stanley Burgess) ซึ่งพูดเป็นสำเนียงของคนในประเทศตอนเหนือแปรง ๆ อย่างเห็นได้ชัด สแตนเลย์ผู้นี้เป็นทหารหนุ่มมีอายุ ๒๓ ปี เป็นผู้ที่ได้หายสาปสูญไปในปี ๑๙๔๑ สำหรับรายสแตนเลย์ผู้นี้ปรากฏว่าเขาไม่มีชื่อเสียงเป็นเด่นแต่ประการใดนัก แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ได้อุทิศชีวิตของความเป็นทหารให้แก่ประเทศชาติเช่นเดียวกับทหารคนอื่น ๆ จำนวนพันจำนวนหมื่น เช่นเดียวกัน

ลักษณะน่าเสียดายและลักษณะการพูดของแต่ละคน ๒๐๕

ครั้งแรกที่เขาจะมาปรากฏตัวในการเข้าทรงวิญญาณของเรานั้น มีเรื่องคล้าย ๆ กับรายของเบสซีแมนหนึ่ง ที่ดิฉันได้กล่าวไว้ในบทก่อน ๆ เมื่อ ๒ - ๓ ปีล่วงมาแล้ว ในตอนนั้นเป็นเดือนธันวาคม ปี ๑๙๔๓ (หลังจากได้ตายมาได้ ๒ ปี) ท่านแมมแดงได้กล่าวประกาศว่า "บัดนี้มีชายหนุ่มคนหนึ่งผู้ซึ่งยังไม่มี บิถัมมารดาหรือเพื่อนฝูงของเขามาอยู่ ณ ที่นี้เลย เขาต้องการจะติดต่อกับบิถัมมารดาของเขา ขอให้พวกเราช่วยเหลือ เพราะว่ามารดาของเขาไม่ใช่หญิงที่ร่ารวยอะไรนัก จึงไม่สามารถจะเดินทางมายังที่นี้ได้ ระวังนะ ต่อจากนั้นก็มีการหยุดพักและเงียบกันไปครู่หนึ่ง และต่อจากนั้นก็มียิ่งหนึ่งดังออกมาจากแถวว่า "ผมคือสแตนเลย์ เบอร์กอสส์ ผมเป็นผู้หนึ่งที่ถึงแก่กรรมที่เกาะครีต มารดาของผมเศร้าโศกเสียใจเหลือเกิน เอาแต่ร้องไห้ทำเดียว ท่านได้อ่านหนังสือพิมพ์ ทราบ เรื่อง เกี่ยวกับการ ติดต่อกับ วิญญาณ ณ และผมก็ได้ ยินท่าน กล่าว วิงวอน ต่อผมว่า ขอให้ผมพยายามมาติดต่อกับให้ได้ และผมก็ได้พยายามแล้ว แต่ก็ไม่สามารถจะติดต่อกับมารดาโดยตรงได้ ผมขอให้ช่วย

ส่งข่าวให้มารดาของผมได้ทราบว่ามีสุขสบายดี และกำลังช่วยเหลือน้องชายของผมที่ทำงานอยู่ในกองทัพเรืออยู่”

มอริส บาร์บานเนล ซึ่งเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวกับทางวิญญาณ จึงได้ถามขึ้นว่า “เรานินตี จะช่วยเหลือเธอ แต่ต้องบอกว่า มารดาของเธออยู่ที่ไหน”

ปรากฏเสียงตอบออกมาด้วยความยากลำบากว่า ท่านอยู่ที่ถนนเกรนจ์ รัคซีธ (Grange Road Rudheath) เสียงนั้นหยุดไปครู่หนึ่งแล้วก็พูดต่อมามีอีกว่า นอร์ธวิชชีเชอร์ (NorthWich Cheshire) บอกท่านด้วยว่าขออย่าได้เศร้าโศกเสียใจนัก และอย่าลืมนบอกท่านด้วยนะครับว่า ถ้าท่านมีความสุขผมก็จะมีความสุขด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังทุกๆ คน”

เช้าวันต่อมา มอริสบาร์บานเนลได้ส่งโทรเลขไปถึงมิสซิสเบอร์เกสส์ แจ้งให้ทราบโดยย่อถึงข้อเท็จจริงที่ได้เกิดขึ้น และบอกว่าเขาจะส่งจดหมายแจ้งรายละเอียดตามไปที่หลัง เขาได้รับโทรเลขตอบแสดงความขอบคุณ

ลักษณะน่าเสียงและลีลาการพูดของแต่ละคน ๒๑๑

และต่อมาอีก ๒ — ๓ วันก็ได้รับจดหมายยืนยันข้อความที่เราได้ทราบมานั้นว่าตรงตามความเป็นจริงทุกประการ

เธอได้เขียนมาว่า “ดิฉันไม่ทราบว่าจะชอบคุณท่านทั้งหลายอย่างไรดี เป็นเรื่องที่ยุติธรรมใจเหลือเกิน การที่แต่ก่อน ดิฉันไม่ทราบ ชาวที่แน่นอนว่าเขาอยู่หรือตายนั้นทำให้ดิฉันได้รับความทรมานใจมาก บัดนี้ดิฉันโล่งอกไปแล้ว เขาคงจะได้เห็นดิฉันร้องไห้และพูดคุยกับรูปถ่ายของเขาอย่างแน่นอน เรามีอยู่ด้วยกันเพียง ๒ คน แม่ลูกเท่านั้น และดิฉันได้สวมมนต์วิงวอน อธิษฐานอยู่ตลอดมา ขอให้ดิฉันได้รู้แน่นอนว่า เขาอยู่ที่ไหน ดิฉันก็ได้รู้แล้วว่า เขาจากโลกนี้ไปแล้ว ดิฉันไม่เศร้าโศกเสียใจอีกต่อไป เพราะดิฉันต้องการให้เขาเป็นสุข”

เมื่อได้รับจดหมายฉบับนี้ มอริสบาร์บานเนล จึงได้เอื้อเฟื้อพามิสซิสเบอร์เกสส์มากรุงลอนดอน โดยได้นำมาหาดิฉันและบุตรชายของเขาก็ได้พูดคุยติดต่อกับเธอโดยทางเสียงโดยตรง เสียงของเขาแปร่งแบบชาวนอร์ท-คันทรี่ (North Country) อย่างเห็นได้ชัด เขากล่าวว่า

“คุณแม่ ผมรู้สึกยินดีเหลือเกินที่ได้มีโอกาสพูดกับคุณแม่” คุณแม่คงจะเห็นแล้วซินะครับว่า ผมไม่ได้ตายเลย และอันที่จริงก็ไม่มีใครในพวกเราถึงแก่ความตายเลย (None of us die)” แล้วเขาก็กล่าวต่อไปโดยบอกให้เธอทราบถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เขาต้องจากโลกนี้มา วิธี การ เล่า ของ เขา นั้น ไม่ได้ เป็น ไป ใน ทำ นอง เศร้า โศก เสียใจ แต่ ประการ ใด แต่ เป็น เรื่อง ที่ คล้าย ๆ กับ ว่า เป็น เรื่อง ที่ น่า รื่น เริง เรื่อง หนึ่ง ฉะนั้น เมื่อ เรื่อง หนึ่ง จบ ลง แล้ว มิสซิส เบอว์ เกสส์ ได้ กล่าว ว่า “ดิฉัน จะ ไม่ สิ้น เหตุ การณ์ วัน หนึ่ง เลย จน ตลอด ที่ ดิฉัน ยังมี ชีวิต อยู่ นับ ตั้ง แต่ วัน หนึ่ง ไป ดิฉัน จะ เป็น ผู้ ที่ มี ความ สุข ที่ สุด คน หนึ่ง ใน โลก ที่ เดียว” อัน ที่ จริง เรื่อง หนึ่ง ก็ ทำ ให้ ดิฉัน มี ความ สุข ที่ สุด ไป ด้วย คน หนึ่ง เหมือน กัน

สัญญาณเคาะประตู

ครั้งหนึ่งในระหว่างสงครามโลกได้มีนายทหารชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งซึ่งได้ตายไปแล้วได้มาหาดิฉันในสภาพของกายทิพย์ ซึ่งในขณะนั้นได้มีชายผู้หนึ่งซึ่งดิฉันไม่รู้จักมา

“อ้อนี่ได้แล้ว เขาอยู่ในเรือบิน เรือบินนั้นได้ไปชนข้างภูเขา เขาไปกับคุณแม่ของคุณด้วย เขาไม่ได้บอกชื่อเสียงให้ดิฉันรู้หรอก แต่ดิฉันคิดว่าเขาเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง และเขาบอกดิฉันว่า เมื่อตอนเป็นมนุษย์ นั้นเขามีความสนใจ อยู่บ้างเหมือนกันในเรื่องวิญญาณศาสตร์นี้ อ้อ เขาได้ส่งข่าวคราวมาให้อีกแล้ว เขาบอกว่า เขาต้องการจะให้คุณรู้ว่าเขาและมารดาของคุณพยายามจะมาส่งข่าวให้คุณทราบเหมือนกัน แต่แล้วก็ไม่ประสบความสำเร็จ”

“อ้อ ท่านพยายามโดยแบบไหนล่ะครับ?” เสียงบุตรชายถาม

“โดยการเคาะนะซี” ดิฉันตอบ “ท่านได้พยายามเคาะที่บานประตูหน้าต่างนั้นแหละ”

“เมื่อไรครับ?”

“ก็หลังจากที่ท่านได้ถึงแก่กรรมแล้ว ประมาณ ๑ วันหรือ ๒ วันนั่นเอง”

ตอนนั้น ชายหนุ่ม ผู้ที่มาหา ดิฉันก็ได้ผงกศีรษะรับเป็นเชิงเห็นด้วย

“จริงครับ มีเสียงเคาะจริงๆ คือผมอยู่ในแฟล็ต
และก่อนที่หนังสือพิมพ์จะลงข่าวการถึงแก่กรรมของบิตา
มารดาของผมนั้น ปรากฏว่า มีเสียงเคาะที่ประตูของผม
ตึกๆ กันเรื่อยทีเดียว ผมลุกออกไปเพื่อที่จะดูทีหรือว่า
ใครอยู่ที่นั่น แต่ก็ไม่สามารถเห็นใครเลย ท่านกล่าว
หรือเปล่าครับว่า ท่านได้ขึ้นเรือบินไปไหน?”

“ท่านกำลังจะไปตำแหน่งใหม่” ดิฉันตอบ
“คือต้อง การจะไป รับตำแหน่งใหม่ ยังต่างประเทศ อ้อ
แต่ตอนนั้นมีข่าวสารมาถึงลอร์ดทาวคิง ผู้บัญชาการกอง
ทัพอากาศด้วย ในข่าวนั้นบอกว่า บิตาของคุณต้องการ
จะพูดคุยกับผู้บัญชาการโดยใช้เสียงของท่านโดยตรงทีเดียว”

“ดีครับ ผมจะไปบอกท่านผู้บัญชาการทหาร
อากาศให้ทราบเรื่องนี้” เขากล่าวรับคำ

“และ ต่อจาก นี้ก็มีข่าวส่ง มาจาก มารดาของชาย
หนุ่มผู้นั้นอีก” เธอกล่าวว่า “ขอฝากความรักไปยังเด็ก
หญิงน้อย ของท่านด้วยใน วันครบรอบ ปีของวันตายของ
เรา เราจะมาพูดคุยกันอีกครั้งหนึ่ง”

หลังจากการเข้าทรงแล้ว ดิฉันจึงได้รู้จักว่า เขาเป็นใคร บุคคลผู้นั้นคือ โทมัส เลย์แมลลอรี่ (Thomas-Laigh Mallory) ผู้เป็นบุตรของจอมพลอากาศ คือท่านเซอร์แทรฟฟอร์ด เลย์ แมลลอรี่ ผู้บัญชาการกองทัพล้อมพันธมิตร ภายใต้ความควบคุมของจอมพลไอเซ็นเฮอว์ ในการยุทธที่นอมมิงตันนั่นเอง ต่อมาท่านเซอร์ผู้นี้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บัญชาการ กองกำลัง ทักษอากาศ ของกองทัพล้อมพันธมิตร ในภาคพื้นอาเซียอาคเนย์ ภายใต้การบังคับบัญชาของ ลอร์ดหลุยส์เมาน์แบตเต็น (Lord Louis Mountbatten) และตอนนั้นท่านกำลังจะเดินทางไปอินเดียเพื่อจะรับตำแหน่งใหม่ ก็พอดีเกิดอุบัติเหตุเครื่องบินชนภูเขาแอลป์ในประเทศฝรั่งเศสเสียก่อนดิฉันมีความสนใจเป็นพิเศษ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเซอร์แทรฟฟอร์ด อ้างอิงถึงการที่ท่านได้ทดลองในเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณ และก็ได้รับความบอกเล่าว่า เมื่อก่อนหน้านี้ประมาณ ๒๐ ปี ท่านได้ไปหาคนทรงคนหนึ่งมาแล้ว เพื่อจะติดต่อกับน้องชายของท่าน ซึ่งได้หายสาบสูญไปในพายุหิมะ ในตอนที่เขาพยายามจะบินขึ้นไปบนยอดภูเขาเอเวอเรสต์

โทมัส เลย์ แมลลอรี่ บุตรของท่านเซอร์ได้เขียน
รายงานการเข้าทรงกับดิฉันไว้ ซึ่งเขาได้ประมวลสรุป
ข้อความนั้นไว้ดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าเชื่ออย่างแน่วใจแล้วว่า การที่คนเรายัง
มีชีวิตอยู่หลังจากการตายของกายเนื้อแล้วนั้น เป็น
ความจริงอย่างที่สุด และไม่ใช่ว่าเรื่องโกหกปกคลุมอย่าง
ที่คนส่วนมากคิดกันเลย (Suavival after death is an
accomplished fact and not a fallacy as so many people
believe) ข้าพเจ้ามีประจักษ์พยานอย่างแจ่มแจ้งที่สุดว่า
บิดามารดาของข้าพเจ้าผู้ล่วงลับไปจากโลกนี้แล้ว ยังมี
ชีวิตอยู่เช่นเดิมในโลกอื่น และยังอยู่ในสภาวะเช่นเดียวกับ
ดิฉันกับในปัจจุบันนี้ ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยรู้จักกันมาตั้งแต่
สมัยเราเป็นมนุษย์ด้วยกัน

สองพระองค์เหยอสงคราม

อันที่จริงตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ที่ดิฉันยัง
เป็นคนทรงอยู่นั้น มีข้อพิสูจน์มากมายหลายอย่างหลาย
ประการเหลือเกิน อันเป็นเครื่องแสดงว่า หลังจากที่

คนเราได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว เรายังมีชีวิตอยู่เหมือน
 เดิมในโลกอื่น ในการรวบรวมเรื่องราวเรื่องนี้เขียนเป็น
 หนังสือเล่มหนึ่งนั้น ความยากก็อยู่ที่ว่า เราจะลงเรื่อง
 ไหนเป็นตัวอย่างดี และเรื่องไหนควรจะงดไว้ดี เพราะ
 แต่ละรายก็เป็นตัวอย่างอันเป็นความจริงที่ไม่ตายแล้วทั้ง
 สิ้น อย่างไรก็ตาม มีอีกตัวอย่างหนึ่งที่เราไม่อาจงดเว้น
 ไว้ได้ คือว่านอกจากจะเป็นประจักษ์พยานในเรื่องนี้แล้ว
 ยังเป็นการบรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแจ่มแจ้งดี
 กว่าที่คำพูดใดๆ ของดิฉันจะสามารถอธิบายได้ ในเรื่อง
 นี้ดิฉันขอขอบคุณคุณบาร์บารา คาร์ทแลนด์ (Barbara
 Cartland) ผู้มีชื่อเสียง ที่ได้อนุญาตให้นำเรื่องนี้มาลง
 คุณบาร์บาราคาร์ทแลนด์ผู้นี้ได้เขียนชีวประวัติอันน่าตื่น
 ใจซึ่งให้ชื่อว่า "พอลลิมารดาผู้นำอัศจรรย์ของข้าพเจ้า"
 ในหนังสือเล่มนี้คุณบาร์บาราผู้แต่ง ได้เล่าถึงการที่ครั้ง
 หนึ่งมารดาของเธอได้มาหาดิฉันที่ เอสเซอร์ (Essex) ใน
 ระหว่างสงคราม ดิฉันยังจำเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นได้ดี แม้ว่า
 ในตอนนั้นดิฉันจะยังไม่ทราบว่า ผู้มาหาดิฉันจะเป็นใคร
 ก็ตาม

เมื่อดิฉันมองย้อนกลับไป ดิฉันก็รู้สึกถึงความเศร้า
 สลดที่พอลลีได้รับนั้นจะมีมากมายใหญ่หลวงเพียงใด ทั้ง
 นี้เพราะบุตรของเธอที่ชื่อโรนัลด์ (Ronald) เป็นเด็ก
 หนุ่มที่มีอนาคตสดใส มีหวังว่าต่อไปจะมีความก้าวหน้า
 ในทางการเมือง ได้ถึงแก่กรรมในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่
 นอกจากนั้นต่อมาลูกคนเล็กของเธอเองคือ โทนี่ (Tony)
 ก็หายสาบสูญไปด้วย อย่างไรก็ตามมีเหตุผลพอที่จะเชื่อ
 ได้หลายประการว่า โทนี่ บุตรชายของเธอในอนาคตจะยัง
 ไม่ถึงแก่กรรม แต่ว่าอาจจะถูกจับไว้เป็นเชลยศึกในที่แห่ง
 ใดแห่งหนึ่ง และดังนั้นรายนี้ก็จะเช่นเดียวกันกับบิดามารดา
 ทั้งหลายที่พยายามปลอบใจตัวเองว่าบุตรของตนจะยังไม่
 ตายอย่างแน่นอน

ต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ที่พอลลีมาหาดิฉัน แต่
 สำหรับเหตุการณ์ในวันเข้าทรงนั้น ดิฉันขออ้างคำของ
 คุณบาร์บารา คาร์ทแลนด์ ดังต่อไปนี้

“ยังไม่มีข่าวของโทนี่เลย คุณแม่ได้เขียนไปถึง
 ทุก ๆ คนที่อยู่ในตำบลลิงคอล์นเชอร์ (Lincolnshire) ซึ่ง
 เคยเป็นเชลยศึกมาก่อน ท่านพยายามติดต่อยู่เสมอกับ

สภาพอากาศ และจิม โทมัส ที่สำนักข่าวสงครามก็พยายาม
 คิดต่อถาม แต่ก็ไม่สามารถจะได้ทราบข่าวที่แน่นอน
 ใดอย่างไรรู้ตามก็ยังหวังกันเรื่อย ๆ ไป เพราะอันที่จริง
 มีบุคคลหลายคนได้เขียนมาว่า เขาได้ทราบข่าวว่า
 กับตันโทนี่ คาร์ทแลนด์ ซึ่งเป็นบุตรของท่านนั้นได้ถูก
 จับเป็นเชลยศึกอยู่

คุณแม่ จึงคิดว่า บางที โทนี่บุตรชายของท่านอาจ
 จะกำลังได้รับบาดเจ็บจนไม่สามารถจะเขียนจดหมายได้
 กังนั้นทุก ๆ คืนที่ได้ยินเสียงคำรามของเครื่องบินบินอยู่
 เหนือศีรษะ ท่านก็มักจะนอนลืมตาโพล่งและพยายามคิด
 ปลอดบใจนึกเห็นภาพโทนี่อยู่ในโรงพยาบาล และแล้วก็
 เห็นภาพโทนี่กำลังได้รับการทรมาน และนึกเห็นภาพ
 โทนี่กำลังได้รับทุกข์ลำบากยากเข็นนานาประการ ซึ่งเป็น
 เครื่องทรมานใจตนเองอยู่ตลอดมา

“ดิฉันได้ขอร้องให้คุณแม่ไปหาผู้ที่มีนัยน์ตาทิพย์
 ที่สามารถทำนายทายทักในเรื่องนี้ได้ ท่านได้เคยไปหา
 คนทรงมาแล้วครั้งหนึ่ง และคนทรงผู้นั้นได้บอกว่า เขา
 แน่ใจว่าโทนี่ยังอยู่ในโลกนี้ และหญิงผู้เป็นคนทรงก็ได้

กล่าวว่า “โทนี่ได้เข้ารับรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลเยอรมัน
แต่ว่าคุณควรจะไปหาเขาเอง เพราะว่าคุณเป็นมารดา
ของเขาเรื่องจะไต่ถามเข้า”

ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจ คุณแม่จึงได้รับการขอร้อง
ให้ไปหาคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์อีก เพราะเป็นคนทรงที่
มีชื่อเสียง ผู้ซึ่งได้ทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้พากันตื่นตัว
แปลกประหลาดใจในอำนาจอันมหัศจรรย์ของเธอมาหลาย
ต่อหลายรายแล้ว คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์อาศัยอยู่ที่
เอชเชอร์ วันที่มาคุณแม่ก็ไม่ได้บอกชื่อเสียงให้คุณ
เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ทราบ เพียงแต่นัดหมายไว้ว่า
ให้รู้จักในฐานะชื่อมิสซิสแฮมมิงตัน เท่านั้น คุณเอสเทลล์
โรเบิร์ตส์ได้ต้อนรับท่านในห้องนั่งเล่นที่ประดับประดาไว้
อย่างสวยงาม มีดอกไม้ประดับ มีหน้าต่างเปิดออกไป
สวนภายนอก ทั้งสองได้นั่งลงสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องดิน
ฟ้าอากาศ และเรื่องการเดินทางมายังกรุงลอนดอนอยู่
พักหนึ่ง ทันใดนั้นคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ก็ได้กล่าวว่า
“คุณนายคงจะมหาอัศจรรย์เกี่ยวกับจะปรึกษาเรื่องบุตร
ของคุณนายไซใหม่คะ บุตรทั้งสองคนของคุณนายอยู่
ที่นั่นแล้ว”

“เห็นจะไม่จริงละค่ะ” คุณแม่กล่าวค้ำอย่างรวกเร็ว “เพราะว่าคนหนึ่งยังเป็นเชลยอยู่”

“แต่เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ สันตีระชะพร้อมก็กล่าว ว่า ไม่ใช่แน่ค่ะ ทั้งสองคนบัดนี้อยู่ด้วยกันแล้ว คนน้องเสียบดอกไม้ที่รังकुมเสีย เขาถูกฆ่าตายก่อนพี่ชายของเขา วันหนึ่ง บัดนี้เขากำลังคุยอยู่ด้วยกันถึงเรื่องที่เขาต้องการจะติดต่อกับคุณนายมากทีเดียว

“แต่คุณแม่ไม่ยอมฟังเสียง ท่านเชื่อว่ามันเป็นไปได้ที่ไม่ได้ที่โทนี่จะตายแล้ว ในเมื่อทุกคนแน่ใจว่าเขาจะถูกคุมขังเป็นเชลยอยู่ ดังนั้นคุณแม่จึงคิดว่าคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ได้ทำนายผิดอย่างแน่นอนแน่แล้ว คิดแล้วก็เสียใจที่ได้มาหาคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ดังนั้นท่านจึงกลับไปบ้าน พร้อมกับโกรธเคืองว่ามาหาเสียเวลาเปล่า แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกว่าหุดหู่ใจเป็นอันมากเหมือนกัน

“ที่บ้านของท่านที่ลิตเติลวู้ตนั้น คุณแม่รู้สึกว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องกระทำมาก ซึ่งนำความกระทบกระเทือนใจมาสู่ท่านจนแทบจะทนไม่ได้ ท่านจะต้องเก็บ

เสื้อผ้าของบุตรชายของท่านให้เรียบร้อย เสื้อชุดดำที่มีลายขาวซึ่งเขาใส่อยู่เสมอ เสื้อสั๊กกะหลาดที่เขาสวมใส่เวลาที่เขาทำสวน ต่อจากนั้นก็มีรองเท้าซึ่งเขาซัดไว้สะอาดเสมอ เพราะว่าเขาชอบขัดรองเท้าด้วยตนเอง นอกจากนี้ก็มีรถยนต์ซึ่งเขาได้ทาสีขาว ซึ่งเขาบอกว่าจะได้เป็นที่แลเห็นเด่นในตำบลนั้น เพราะเขาบอกว่าประชาชนจะได้จำรถของเขาได้ และจะได้รู้จักว่าเขาได้มาอยู่ในระหว่างพวกประชาชนแล้ว ในขณะที่เขาขับรถไปตามถนน บุตรชายของคุณแม่มีความภูมิใจในรถของเขามาก วันนั้นก็เป็นอย่างที่ท่านจะต้องขายรถคันนี้ไปแล้ว ท่านจึงจ้างช่างทาสีมาให้เปลี่ยนสีเสียเล็กน้อย ก่อนที่ท่านจะขายมันไป ระหว่างเวลาที่ผ่านมาี้ คุณแม่ได้รวบรวมรูปถ่ายและตัดไว้รวมเป็นเล่มที่เดียว ท่านจัดรูปถ่ายลำดับเหตุการณ์ของบุตรชายของท่านไว้คนละเล่ม ต่อมาเมื่อโรนัลด์และโทนี่มีชื่อเสียงมากชน ก็มีความจำเป็นที่ต้องตัดภาพหนังสือพิมพ์มากขึ้น ท่านก็มีงานในด้านนี้มากขึ้น ดังนั้นหลังจากการรบที่ดังเคีรกแล้ว ท่าน

ก็ต้องลำดับภาพจัดเป็นหนังสือเล่มใหม่อีกเล่มหนึ่ง ท่านคิดว่าถ้าหากว่าบุตรชายของท่านเป็นนักโทษจริง ไม่ช้าเขาก็คงกลับมาเห็นภาพข่าวหนังสือพิมพ์ได้ ถ้าเขามีโอกาสได้กลับมาจริง เขาคงอยากจะเห็นภาพของเขาในขณะที่เขาไม่อยู่เป็นอย่างมากทีเดียว เขามีความสนใจทั้งในทางสงครามและเหตุการณ์ทางการเมืองทั้งสองประการ

“ทุกๆวันแม้ว่าคุณแม่จะมีงานยุ่งสักเพียงใด คุณแม่ก็พยายามตัดข่าวที่น่าสนใจ และเก็บไว้ในหนังสือของท่านที่ชื่อว่า วอร์บุค (War Book) แปลว่าหนังสือสงครามเสมอ เมื่อท่านทราบว่าบุตรชายคนโตคือโรนัลด์ถูกฆ่าตายแล้ว ท่านจึงมีเรื่องทำให้แก่บุตรชายคนเล็กคนเดียว แต่ในวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ปี ๑๙๔๒ ท่านต้องหยุดตัด เพราะท่านรู้สึกว่ ท่านคงจะไม่มีความหวังอะไรอีกต่อไปแล้ว ทั้งนี้ก็เพราะว่า จิมโทมัสแห่งสำนักสื่อข่าวสงครามได้ส่งข่าวมาจากสำนักสื่อข่าวอเมริกันว่า โทนี่ได้ถูกฝังเสียแล้ว ที่ซูดิชท์ (Zuidschote) ทางเหนือของ

อึปรีส์ (Ypres) และจดหมายฉบับหนึ่งจากเชลยศึกก็ได้เล่าถึงเรื่อง ลายละเอียดให้ท่านทราบเกี่ยวกับมรณกรรมของเขอย่างชัดเจน

“จดหมายนั้นบรรยายว่า เขาได้ถูกสั่งให้เป็นคนระวังหลัง และในที่สุดก็ได้ถูกล้อมและเพื่อนของเขาบางคนก็ได้ถูกฆ่าตาย นายทหารเยอรมันได้ขอร้องให้พวกที่มีชีวิตอยู่ยอมแพ้เสียโดยดี แต่โทนี่ไม่ยอม เขากลับหนีบปืนเปิดฉากต่อสู้ทันที ต่อมาเขาจึงได้รับบาดเจ็บและก็ได้รับคำขอร้องให้ยอมแพ้แต่โดยดีอีก แต่เขากลับตอบว่าเขาจะต่อสู้เป็นคนสุดท้าย และจะสู้จนกระสุนนัดสุดท้ายตัวย เขาได้ทำเช่นนั้นจริงๆ และในที่สุดเขาก็ได้ถึงแก่ความตายภายในเวลาไม่ช้าต่อมา

“เป็นอันว่า คุณเอสเทิลด์ โรเบิร์ตส์ พுகถูกทุกประการ เพราะเหตุว่า โทนี่ได้ถูกฆ่าตายในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ก่อนหน้า โรนัลด์ พี่ชายของเขาเพียง ๑ วันเท่านั้นเอง”

บทที่ ๑๔

ความเห็นของบุคคลภายนอก

เท่าที่ได้บรรยายตั้งแต่ต้นมานั้น ดิฉันได้พยายามจะบรรยายให้เห็นในทางปฏิบัติของคนตรงว่ามีความเป็นมาอย่างไร ในเรื่องเกี่ยวกับการบรรยายของดิฉันนี้ ดิฉันใคร่จะขอเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบเสียด้วยว่า ข้อความทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ มีน้อยเหลือเกินที่ได้เขียนขึ้นจากความจำส่วนตัวของดิฉันเอง ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ดิฉันได้กล่าวมาแล้ว ก็ว่า ดิฉันไม่มีความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ ในระหว่างที่อยู่ในสภาวะจิตตกกวางค์ คือ trance และประการที่ ๒ ก็คือ หลังจากการพยากรณ์โดยอำนาจทิพย์จักขุ (คือ clairvoyance) หรือโดยการจับต้องสิ่งของ (คือ psychometry) แล้วก็ตาม ดิฉันก็ตั้งใจว่าจะลืม ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้พูดออกไปโดยเด็ดขาด ดังนั้นข้อความทั้งหลายที่ท่านผู้อ่านได้อ่าน

มาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ จึงเป็นเรื่องที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมมาจากผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ บทความในวารสาร และจดหมายโต้ตอบส่วนตัวเป็นจำนวนมากมาย ซึ่งบรรยายอย่างละเอียดถึงประสบการณ์ในทางวิญญาณของดิฉันเท่าที่ได้ประสบมา ดิฉันจึงได้อาศัยแหล่งที่มาต่างๆ นั้นในการบรรยายตั้งแต่ต้นมาจนถึงปัจจุบันนี้

เป็นการยากอยู่สักหน่อยที่ว่า ในเรื่องเหล่านี้เรื่องใดควรลงบันทึกไว้ และเรื่องใดควรที่จะเว้นเสีย โดยเหตุผลธรรมดา ดิฉันก็คิดว่า ควรจะเลือกคดีที่เด่นที่สุดที่ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดและที่ไหนก็ตาม แต่ดิฉันก็ต้องระลึกอยู่เสมอเหมือนกันว่า ลัทธิวิญญาณศาสตร์นี้ในทัศนะของประชาชนทั่วไปยังเป็นเรื่องที่ตกลงกันไม่ได้โดยเด็ดขาด ยังมีแง่ประเด็นที่ต้องสงสัยอยู่อีกมาก และดังนั้นบุคคลในวงนอกที่ยังมีความสงสัยไม่รู้แจ้งและโดยเฉพาะคนที่ยังไม่ยอมเชื่ออย่างเด็ดขาด ก็คงจะต้องการให้เห็นข้อพิสูจน์ อย่างแน่ชัดที่สุด เพื่อเป็นเครื่องประกอบคำบอกเล่าหรือข้ออ้างของดิฉันด้วย เมื่อพิจารณาถึงเหตุ

ผลโดยสามัญสำนึกก็จะเห็นได้ว่า การที่บุคคลในวงนอก
ตั้งกล่าวมาต้องการข้อพิสูจน์ต่าง ๆ นั้น ก็เป็นเรื่องที่น่า
เห็นใจอยู่เหมือนกัน เพราะถ้าคิดดูให้ถี่ถี่กันก็ไม่มีเหตุ
ผลหรืออำนาจใดๆ ที่จะมากระทบทำให้คนเชื่อถ้อยคำของ
ดิฉันโดยไม่ได้พิสูจน์ให้ถ่องแท้เสียก่อน แม้ว่าดิฉันจะ
รู้สึกตัวว่าได้กล่าวออกไปอย่างเต็มไปด้วยความสุจริตใจ
เพียงใดก็ตาม

ด้วยเหตุตั้งกล่าวมา ดิฉันจึงเลือกเอาเรื่องราว
เฉพาะที่มีข้อพิสูจน์ที่จะอ้างอิงได้ จากบุคคลในวงการ
ต่าง ๆ และในผู้ที่มีอาชีพต่าง ๆ ในสังคม โดยนัยนี้อาจ
จะกล่าวหาความรวมไปถึงบุคคลทุกชั้นทีเดียว ดังนั้น
เรื่องราวที่ได้กล่าวมาแล้วที่ดิฉันได้นำมาบันทึกไว้นั้น
นอกจากจะเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว ยัง
จะต้องเป็นเรื่องที่มีหลักฐานพอจะอ้างอิงกันได้จากบุคคล
ผู้เป็นประจักษ์พยานที่สามารถจะเชื่อถือได้ในความซื่อ
สัตย์สุจริตของท่านเหล่านั้นด้วย ในทำนองเดียวกับดิฉัน
ก็ยังได้เพิ่มเติมเหตุการณ์ที่น่าสนใจหลายประการ ในเมื่อ

รายการละเอียดเหล่านั้นได้ถูกตีพิมพ์แล้ว ทั้งในหนังสือพิมพ์ทั่วไปและหนังสือพิมพ์ที่มีจุดประสงค์กันคว้าในทางวิทยาศาสตร์ในขณะนั้นด้วย จึงอาจจะกล่าวได้ว่าในบรรดาเรื่องทั้งหลายเหล่านั้นมีหลายเรื่องซึ่งต่อมาได้มีผู้นำไปกล่าวอ้างไว้ในหนังสือต่าง ๆ หลายเล่มด้วยกัน ในกรณีเหล่านี้บางเรื่องดิฉันก็บรรยายด้วยตนเอง และบางเรื่องดิฉันก็ได้คัดลอกมาโดยตรงตามที่เจ้าของหรือตั้งที่ผู้เขียนได้ไปลงตีพิมพ์ไว้ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นประโยชน์พยานได้แน่ชัดยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการดีกว่าที่ดิฉันจะกล่าวเสียเองทั้งหมดแต่ผู้เดียว

ดังนั้นก่อนที่จะยุติการบรรยายของดิฉันในเรื่องนี้ดิฉันใคร่จะขอ นำคำ กล่าว ของ นักเขียน ผู้เป็น ประจักษ์พยานในวงนอกมาประกอบคำบรรยายอีกครั้งหนึ่ง คือเมื่อ ๒-๓ ปีมาแล้วได้มีหนังสือเล่มหนึ่งตีพิมพ์ขึ้น ให้ชื่อว่า "ทำไมข้าพเจ้าจึงเชื่อท่านเมมแดง" หนังสือเล่มนี้บรรจุเรื่องสั้น ๆ จากบุคคลทุกวงการและทุกอาชีพของสังคม ในหนังสือเล่มนี้ มีบทหนึ่งซึ่ง ท่านดอกเตอร์

เอ. จี. ทอมป์สัน (Dr. A.G. Thompson, M.B., B. ch) เป็นผู้เขียนขึ้น และดิฉันได้คัดลอกบทหนึ่งของหนังสือเล่มนั้นมาลงไว้ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ใช้เพราะบทความนั้นพูดอย่างตรงไปตรงมา แต่เพราะว่าในบทความนี้ได้บรรยายให้เหตุผลไว้อย่างน่าฟังถึงความ เป็นมาเกี่ยวกับลัทธิวิญญาณศาสตร์อย่างแจ่มชัด ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งในเรื่องนี้ก็คือ เป็นเรื่องที่แสดงความเห็นของคนวงนอกคือหมายถึงเรื่องลัทธิวิญญาณศาสตร์ ซึ่งไม่ใช่ออกมาจากความเห็นของคนตรงแต่ผู้เดียว แต่เป็นผลของ การที่บุคคลผู้หนึ่งได้มาร่วมการเข้าทรงกับดิฉันด้วยความสังเกตเป็นอย่างดีได้ทำการบันทึกไว้ ต่อไปนี้เป็นกรบันทึกของท่านคือกเตอร์ทอมป์สัน ดังกล่าวมาแล้ว

“ข้าพเจ้าได้พบคุณเอสเทลส์โรเบิร์ตส์ เมื่อ ๒-๓ ปีล่วงมาแล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมเธอที่บ้าน ต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้ สนทนากับเธอ ด้วยความ สนใจ หลายอย่างเกี่ยวกับเรื่อง วิญญาณ หรือ โอบปาติกะ ซึ่ง เธอสามารถจะเห็นได้

“เป็นธรรมดาในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นแพทย์ จำเป็นที่ คงจะ ต้อง ผ่าน บุคคล ที่เป็น โรค ประสาท หลอน (Hallucinations) คือเห็นภาพต่างๆ ไปได้เองอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน และข้าพเจ้าก็น่าจะได้สงสัยว่าคุณเอสเทลส์-โรเบิร์ตส์คงจะมีจิตใจหรือประสาทผิดปกติไป จึงได้เห็นภาพดังกล่าวแล้วนั้นได้ แต่จากการสนทนากันก็ปรากฏว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มีความคิดดังกล่าวผ่านเข้ามาในจิตใจเลย คุณเอสเทลส์โรเบิร์ตส์นี้ปรากฏว่าเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะและมีเหตุผลที่ดียิ่ง และไม่เคยได้รับความวิตกกังวลเกี่ยวกับภาพนิมิตที่เธอเห็นเลยแม้แต่น้อย ทั้งนี้ เพราะเธอถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เป็นเรื่องอันเกิดแต่เส้นประสาทพิการแต่อย่างใด ต่อมาข้าพเจ้าก็ตระหนักดีว่า เป็นโชคลาภของข้าพเจ้าอย่างยิ่งที่มีโอกาสพบบุคคลที่ได้มีคุณสมบัติพิเศษ ซึ่งเราเรียกกันว่าเป็นคนทรง ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ได้เคยอ่านถึงบุคคลประเภทนี้มาแล้วหลายเรื่อง ซึ่งเกี่ยวกับการค้นคว้าทางวิญญาณ การค้นคว้าทางจิต และเรื่องราวการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกัน

คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ เมื่อเห็นข้าพเจ้ามีความสนใจด้วยความบริสุทธิ์ใจเช่นนี้ ก็กรุณาขอเชิญให้ข้าพเจ้ามาเข้าทรงวิญญาณด้วยอีกคนหนึ่ง ซึ่งในกรทรงวิญญาณครั้งนี้ ข้าพเจ้าก็ได้สังเกตเห็นปรากฏการณ์ทางวิญญาณที่น่าตื่นเต้นบางประการ ต่อมาเธอได้บอกข้าพเจ้าว่า เทพผู้พิทักษ์ของเธอคือท่านเมฆแดงนั้นได้อนุญาตให้ข้าพเจ้าร่วมในการเข้าทรงวิญญาณ ซึ่งโอปาติกะจะมาพูดด้วยน้ำเสียงของตัวเองด้วย

ข้าพเจ้าจึง รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับอนุญาตพิเศษเช่นนั้น นับแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็ได้ร่วมเข้าทรงวิญญาณชนิดดังกล่าว ตลอดจนถึงการทรงวิญญาณประเภทอื่นๆ อีกด้วย การทรงวิญญาณเหล่านี้กล่าวโดยหยาบๆ ก็มี ๒ ประเภท ใน ๒ ประเภทนั้น ผู้เป็นคนทรงจะอยู่ในสภาวะลึมตัว คือ Trance และท่านเมฆแดงก็จะพูดโดยผ่านคนทรงผู้นี้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้ความมีตแต่อย่างใด ในการเข้าทรงประเภทที่ ๑ ผู้มาหาให้ทำนายจะเจรจากับท่านเมฆแดงก่อน ต่อจากนั้นท่านเมฆแดงจะ

เข้าร่วมทรงวิญญาณที่คนโน้นบ้างที่คนนี้บ้าง ตามแต่ว่า
จะมีข่าวส่งมาถึงใคร ต่อมาเราจะได้ยินเสียงท่านเมฆแดง
ดังออกมาจากแตร กล่าวต้อนรับผู้เข้าทรงวิญญาณนั้น
โดยทั่วกัน ตอนนั้นก็ถึงเวลาตอนที่เราจะหยุดร้องเพลง
สวดแล้ว และก็จะได้เปิดแผ่นเสียงให้ดังขึ้นเบา ๆ ตลอด
ระยะเวลาที่มีการเข้าพิธีนั้น ในบรรดาสิ่งเล็กๆ น้อยๆ
หลายประการที่เป็นของจำเป็นสำหรับการเข้าทรงให้ได้
ผลดีนั้น ก็คือการเล่นจานเสียงนี้เอง ตามปกติจะมีการ
ไขเพลงโรสแมรี่ (Rosemary) โดยใช้เข็มที่อ่อนให้เสียง
เบาเป็นพิเศษ ดังนั้นเสียงของโอปปาติกะที่มาติดต่อ
เราก็สามารถจะได้ยินถนัด หลังจากที่ท่านเมฆแดงได้
กล่าวคำ ต้อนรับผู้มาเข้าร่วมประชุมสนทนากันเป็นเวลา
ครู่หนึ่งแล้ว ท่านก็จะบอกว่า “ระวัง” ประโยคนี้ก็
หมายความว่า ท่านกำลังให้วิญญาณผู้มาติดต่อกับคนใดคน
หนึ่งพูดผ่านแตรนั้นแล้ว

ต่อมาก็จะมีเสียงอีกเสียงหนึ่ง ปรากฏขึ้นให้ได้ยิน
โดยปกติก็จะเรียกชื่อคนที่โอปปาติกะ นั้นต้องการจะพูด
ด้วย มีกฎอยู่ว่าผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมนั้น จะได้รับการ

ตกเตือนก่อนจะเข้าร่วมประชุมว่า อย่าพูดบอกหลักฐาน
เรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่คนทรงรู้เป็นอนขาด ทั้ง
นั้นผู้ที่เข้าร่วมประชุม นั้นเมื่อได้ยินเสียง ของโอบปาติกะ
ก็จะ ส่ง กำลังใจไป ช่วยให้ เสียง นั้นพูด บอกแสดง รายละเอียด
เอียงถึงชื่อเสียงและแสดงหลักฐานประจำตัวออกมา จน
กระทั่ง ญาติหรือ มิตรสหายที่เข้ามา อยู่ในที่ นั้น จำได้ดีว่า
เป็นใครอย่างแน่นอน แต่ในกรณีที่เสียงของโอบปาติกะ
นั้นเคยติดต่อกันมาก่อนแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องได้รับการ
ส่งกำลังใจไปช่วยอย่างใด และโอบปาติกะผู้มาติดต่อนั้น
จะขานชื่อและคุยกับคนที่ตนอยากพบได้โดยไม่ชักช้า

เสียงที่กล่าวนี้มีนาหานาชนิด มีทั้งลักษณะที่เป็น
การกระซิบแบบดังกๆ และก็เป็นคำพูดที่ขาดๆ วีนๆ ก็มี
บางครั้ง ก็มีเสียงที่เต็มไปด้วยน้ำหนักแสดงความเข้มแข็ง
และสามารถจะโต้ตอบสนทนากันได้เป็นปกติก็มี

บัดนี้ข้าพเจ้าจะขอเล่าเหตุการณ์ส่วนตัวของข้าพ-
เจ้าให้ท่านทั้งหลายฟัง

ในการเข้าทรงวิญญาณแบบใช้เสียงโอบปาติกะพูด โดยตรงทั้งกล่าวมานี้ เท่าที่ข้าพเจ้ารู้และที่ข้าพเจ้าเคยเห็นและเชื่อมา รู้สึกว่าผู้เป็นคนทรงจะไม่รู้มาก่อนเลยว่า ผู้เข้าทรงหรือโอบปาติกะนั้นจะเป็นใคร แต่ก็ปรากฏว่าโอบปาติกะ ผู้มาติดต่อ สามารถพิสูจน์ หลักฐานอ้างอิงได้ ว่าตนเป็นใคร อย่างเป็นที่พอใจ เสมอแม้แต่กับข้าพเจ้าเองด้วย ในการเข้าทรงครั้งหนึ่งมีสตรีผู้หนึ่งผู้ซึ่งถึงแก่กรรมไปเมื่อกว่า ๒๐ ปีมาแล้ว ได้ถูกท่านเมฆแดงพาตัวมาด้วย สตรีผู้นั้นได้บอกชื่อของเธอและได้ให้รายละเอียดอื่น ๆ อีกหลายอย่าง เธอได้ระบุว่า หนังสือเล่มหนึ่ง ที่เธอแต่ง นั้นเล่มหนึ่งอยู่ในความครอบครองของข้าพเจ้า ซึ่งอันที่จริงเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าคุณมีไว้จริงหรือเปล่า ดังนั้นหลังจากที่ได้กลับมาถึงบ้านแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ค้นหาดูเป็นเวลานาน ก็ปรากฏว่ามี หนังสือ เล่ม ที่ สตรี ผู้นั้น กล่าว ไว้ใน ความ ครอบครองของข้าพเจ้าจริงๆ อันที่จริง การที่ข้าพเจ้าเชื่อใน

การเข้าทรงแบบนั้น ก็มิได้มาจากประสบการณ์ส่วนตัวของตนเองอย่างเดียว แต่จากการสนทนาปราศรัย และได้รับหลักฐานเพิ่มเติมอย่างมากมาย ผู้เข้าทรงผู้อื่น ก็เห็นพ้องต้องกันเป็นอย่างเดียวกันทั้งสิ้น เพราะว่าผู้ที่เพิ่งมาเข้าทรงบางคนก็เป็นผู้ที่มาใหม่ และยังไม่เคยมีใครรู้จักเลย แม้แต่คนทรงก็ไม่เคยรู้จักมาก่อน บุคคลเหล่านี้หลังจากเลิกการเข้าทรงแล้ว ได้มาสนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นกัน ก็ปรากฏว่าทุกรายได้ผลเป็นที่น่าพอใจ คือปรากฏว่าโอปปาทิกะของญาติหรือมิตรสหายที่มาแสดงตัวโดยพูดผ่านทางแตรนั้น ได้ให้หลักฐานและประจักษ์ พยานไว้ อย่างละเอียด ถี่ถ้วน และ ชัดเจน ที่สุด ข้าพเจ้าได้เคยฟังเสียงต่างๆ นานาชนิด บางครั้งก็เป็นเสียงแสดงว่าผู้พูดเป็นผู้ที่มีการศึกษาดีอย่างแท้จริง บางครั้งก็เป็นเสียงพูดที่ไม่ใคร่จะเอื้อเฟื้อต่อความชัดเจนหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เท่าใด ซึ่งแสดงถึงว่าผู้พูดไม่ใช่เป็นผู้ที่มีการศึกษาดีนัก แต่บางครั้งก็ปรากฏว่าเสียงนั้นเป็นเสียงแปร่ง แสดงว่าเป็นชาวสก๊อตหรือชาวไอริชก็มี

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เคยเห็นผู้มาร่วมเข้าทรงวิญญาน ซึ่งเป็นชาวสก็อตคุยกันอย่างสนุกสนานที่เคยไปร่วมรบในสนามเพลากับอีกผู้หนึ่งผู้ล่องลับไปแล้ว ทั้งสองฝ่ายพูดภาษาและสำนวนสก็อตกันอย่างไม้อื่น ซึ่งภาษาและสำนวนเช่นนี้ยากที่คนที่ไม่ใช่ชาวสก็อตโดยกำเนิดจะสามารถคุยกันรู้เรื่องได้เป็นปกติเช่นนั้น

นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังได้เคยฟังเสียงทั้งของคนแก่และของเด็กเล็ก ๆ ตลอดจนถึงเสียงของบุคคลซึ่งประชาชนรู้จักดี ผู้ซึ่งได้ล่องลับไปแล้ว แต่สามารถกลับมาพูดให้มิตรสหายฟังจากแตรดังกล่าวแล้วนั้นอีกด้วย

การหลอกลวงหรือความมงายเป็นไปได้

การที่จะหาทางอธิบายชนิดที่คนโดยมากชอบกล่าวหากันว่า ปราบฏการณ์เหล่านี้เนื่องมาจากการที่คนทรงทำอุบายฉ้อฉลคดโกง หรือว่าผู้เข้าร่วมประชุมเป็นคนเซื่อง่ายหูเบา และเชื่ออย่างมงายนั้น

การหลอกลวงหรือความงมงายเป็นไปไม่ได้

๒๓๕

เป็นเรื่องที่เหลวไหลอย่างสิ้นเชิง (The popular explanation of these occurrences, as being due to fraud on the part of the medium and credulity on the part of the sitters, is obviously nonsense) เพราะว่าหากเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว คนทรงจะต้องมีความสามารถพิเศษอย่างเหลือหลาย และมีผู้ร่วมงานที่จะสามารถมองเห็นได้ในความมืดอีกด้วย ซึ่งผู้ร่วมงานหรือคนทรงนั้นจะต้องมีหน้าที่เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในความมืด และสามารถจะเลียนเสียงของบุคคลทุกคนทุกประเภทในที่นี้ได้ และในขณะเดียวกันจะต้องมีความจำทั้งชื่อ และชื่อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นอัจฉริยะเหนือมนุษย์ธรรมดา เพราะชื่อเท็จจริงหรือชื่อซึ่งคนทรงไม่รู้จักนี้ ถ้าหากจะหามาได้ก็เห็นจะต้องตั้งสำนักงานนักสืบชั้นพิเศษขึ้นมา โดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างมหาศาล ซึ่งดูก็จะไม่คุ้มกันเลยกับผลกำไรที่จะได้รับจากการเข้าทรงดังกล่าว เอาละ แม้ว่าเราจะสมมุติว่า เรื่องความคดโกงเหล่านี้จะเป็นไปได้จริง ก็ยังมีปรากฏการณ์อีกหลายอย่างซึ่งเราไม่สามารถ

จะอธิบายได้ โดยถือหลักการว่าคนทรงเป็นคนหลอก
 ลวง หรือผู้เข้าทรงเป็นผู้มงายตั้งกล่าวแล้วแต่ประการ
 ใดเลย

ทฤษฎีผลผลิตของพวกเขาไม่ยอมเชื่อ

ข้าพเจ้าจะขออธิบายต่อสักเล็กน้อยถึงแนวคิดของ
 นักวิจารณ์บางคน ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง
 มาก ซึ่งแม้จะยอมรับความจริงดังกล่าวมา ก็ให้เหตุผล
 โดยใช้คำพูดสูงๆ ซึ่งคนสามัญฟังแล้วยิ่งปวดหัวใหญ่
 เช่นคำว่า telepathy (โทรจิต), cryptaesthesia และ
 prosopopoeisis เป็นต้น คำนี้ซึ่งเป็นคำอันมหัพวารตระ-
 การหู ที่คนธรรมดาฟังไม่ออกเลย และท่านนักปราชญ์
 เหล่านี้ก็ได้ให้คำอธิบายโดยย่อๆ ว่า จิตใต้สำนึกของคน
 ทรงสามารถจะแตกแยกออกไปเป็นตัวตนชั้นที่สองมาก
 มาย คล้ายๆ กับว่า คนทรงสามารถจะแยกตัวออกเป็น
 มนุษย์ทวีคูณหรือจตุคูณหรือมหาคูณอีกต่อไปได้โดยไม่มี
 ที่สิ้นสุด และตัวตนที่แยกออกไปของคนทรงนั้นแต่ละส่วน
 ก็สามารถจะแอบลักลวงเอาความรู้ออกมาได้จากสมอง

ทฤษฎีพลิกผันของพวกเขาไม่ยอมเชื่อ

๒๔๑

ของผู้ที่เข้าร่วมประชุมในคราวนั้น นอกจากนั้นก็ยัง
สามารถจะไปเก็บความรู้ได้จากวิญญานสากล ซึ่งมีใช้
ตัวตนของใครโดยเฉพา (Impersonal Cosmic Con-
sciousness) ค่าย และนักปราชญ์เหล่านั้นก็ยังให้เหตุผลต่อ
ไปอีกว่า เมื่อร่างกายของบุคคลต่าง ๆ แยกดับไปแล้ว
ความคิดของบุคคลและความทรงจำของบุคคล ก็ยังคง
เหลืออยู่ในสากลจักรวาล และตัวตนที่แตกแยกออกไป
ของคนทรงนั้น ก็สามารถจะแอบไปจับเอาหรือล้วงเอา
ความคิดบุคคลที่ตายไปแล้ว ที่คงจะลอยเคว้งคว้างอยู่
ในอากาศมาบอกให้ผู้อื่นรู้ได้ นี่เป็นทฤษฎีหรือสมมุติฐาน
ที่นักปราชญ์เหล่านั้นได้บรรยายถึงความสามารถของคน
ทรงดังกล่าวมา

ในที่นี้ข้าพเจ้ายังไม่สามารถจะอธิบายถึงทฤษฎี
และให้คำวิพากษ์วิจารณ์ได้โดยละเอียด อย่างไรก็ตาม
ผู้ที่เชื่อในทฤษฎีเหล่านี้ รู้สึกว่าจะไม่ยอมเชื่อในอรรดา-
ธิบายง่าย ๆ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์เหล่าอื่นที่อยู่ในยุคเดียว
กันเชื่อ และในเวลาเดียวกันก็ไม่เอาใจใส่หรือทำเป็นลืม

เหตุผลบางประการ ซึ่งทฤษฎีของเขาจะอธิบายให้เหตุผลไม่ได้เลย (คือเขายืนยันในทฤษฎีของเขาอยู่ตลอดไป แม้ว่าในบางกรณีทฤษฎีของเขาจะอธิบายเหตุผลไม่ได้ อย่างแท้จริงก็ตาม) ในที่นี้ข้าพเจ้าใคร่จะให้ความเห็นสั้นเล็กน้อยว่า:—

ประการแรกทีเดียว เมื่อคิดตามทฤษฎีของนักปราชญ์บางท่านที่กล่าวมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า ยังไม่มีข้อพิสูจน์ว่าจิตใต้สำนึกของใครก็ตาม สามารถที่จะแตกออกได้เป็นหลายต่อหลายส่วนดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น

และประการที่ ๒ เราก็คงยังไม่มีความรู้อย่างแน่นอนว่า เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ถึงแก่ความตายแล้ว วิญญาณของเขาจะสามารถดำรงเป็นวิญญาณที่บริสุทธิ์ได้ โดยที่ไม่ต้องมีกายอีกชนิดหนึ่งประกอบอยู่ด้วยเลย (คือหมายความว่าเรายังไม่สามารถจะรู้ได้อย่างแน่ชัดว่า เมื่อบุคคลตายไปแล้วก็สูญไปเลย คงเหลือแต่ความคิดหรือความทรงจำของเขาเท่านั้น โดย

เขาจะยังไม่มีตัวตนอยู่เลยไม่ว่าจะในภพไหน ๆ ก็ตาม ซึ่งอันนี้เป็นทฤษฎีของนักวิทยาศาสตร์ที่ยังเชื่ออยู่ตลอดกาลว่าคนเราตายไปแล้วสูญแน่นอนและไม่มีการเกิดขึ้นในภุมิใด ๆ อีกต่อไป แต่ความคิดหรือความจำของเขาอาจจะยังคงลอยแคว้งคว้างอยู่ในจักรวาลได้ และคนทรงที่มีความสามารถก็อาจจะใช้ความสามารถของเขาไปล้วงเอาความคิดหรือความทรงจำของเขาซึ่งมีอยู่นั้นนำมาบอกให้แก่ผู้อื่นได้ ดังนั้นเขาจึงถือว่าเป็นเรื่องไม่น่าอัศจรรย์แต่อย่างใด)

อันที่จริงถ้าเราได้มีโอกาสพิจารณาสังเกตปรากฏการณ์เกี่ยวกับการเข้าทรงวิญญาณของโอปปาติกะที่มาพูดโดยตรงตั้งกล่าวแล้วหลาย ๆ ครั้งติดต่อกัน เราก็จะรู้ว่าทฤษฎีของนักวิทยาศาสตร์บางคนตั้งได้อธิบายมาข้างต้นนั้นเหลวไหลและเพ้อฝันสิ้นดี ทั้งนี้เพราะว่าผู้ที่เข้ามาร่วมการประชุมนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นผู้ที่มาใหม่นั้น เราจะปรักปรำว่าเป็นคนงมงายไปเสียหมดย่อมจะเป็นไปไม่ได้ บุคคลเหล่านั้นก็เป็นบุคคลธรรมดาผู้ซึ่ง

โดยมากก็มาด้วยความไม่เชื่อ และมาเพื่อจะสังเกตการณ์ และวิพากษ์วิจารณ์เช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์เหมือนกัน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยที่บิดา มารดาหรือสามีภรรยาจะให้คนอื่นมาตบตาได้ ในเมื่อมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับตนโดยตรงเมื่อครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่มาติดต่อกัน เพราะบุคคลเหล่านั้นย่อมอยู่ในฐานะที่จะรู้จักว่าผู้อื่นที่อยู่ในวงนอกว่า โอบปาติกะที่มาติดต่อนั้นจะเป็นสามีภรรยา บุตรหรือบิดามารดาของตนจริงหรือไม่ เพราะข้อเท็จจริงที่โอบปาติกะเหล่านั้นบอกย่อมเป็นเรื่องภายในครอบครัวส่วนตัวของเขา ซึ่งบุคคลภายนอกไม่มีโอกาสจะได้ทราบเลย

นอกจากนั้นสมมุติฐานหรือทฤษฎีที่นักปราชญ์เหล่านั้นตั้งขึ้นนั้น ก็ไม่สามารถจะอธิบายถึงข้อเท็จจริงที่เกิดจากภูมิอันอยู่เหนือรูปหลายประการ ซึ่งได้รับการพิสูจน์เป็นอันดีแล้วทั้งสิ้น โดยส่วนตัวของข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไม่มีข้ออธิบายอย่างอื่นที่จะอธิบายถึงปรากฏการณ์เกี่ยวกับการเข้าทรงแบบที่โอบปาติกะพูดด้วยเสียงของตนเอง

นี้ได้เลย นอกจากว่าเราจะต้องยอมรับโดยดีและอย่างตรงไปตรงมาว่า โอปปาทิกะผู้ที่มาติดต่อนั้นเป็นบุคคลที่เคยอยู่ในโลกมนุษย์มาก่อนแล้วจริง ดังนั้นเสียงของเขาจึงเป็นเสียงของเขาอย่างแท้จริงโดยไม่มีข้อสงสัยอย่างใดทั้งสิ้น ไม่จำเป็นต้องไปปล้ำผีลุกปลุกผีนั่งหาเหตุผลอันซับซ้อนและยุ่งเหยิงมาอธิบายโดยเปล่าประโยชน์

บุคคลเชื่อโดยพิสุจน์

ไม่ใช่โดยปาฏิหาริย์

เมื่อ ๒—๓ วันก่อน มีท่านผู้หนึ่งได้กล่าวว่า เมื่อบุคคลผู้เข้านั่งประชุมกันเป็นวงกลมในความมืดนั้น เขาไม่สามารถจะสังเกตได้ว่ามีเหตุการณ์อย่างใดเกิดขึ้นรอบตัว (ดังนั้นเขาจึงอาจจะถูกหลอกหลวงได้โดยง่าย) แต่การที่ผู้ที่มาเข้าทรงจะเชื่อเรื่องใดอย่างใดนั้น เขาเชื่อเพราะข้อความในข่าวสารที่เขาได้รับต่างหาก มิใช่เขาเชื่อเพราะว่าเขานั้นได้ลอยชนมาจากพนอนอย่างน่าอัศจรรย์ หรือว่ามีเสียงลอดผ่านเขานั้นออกมาได้อย่าง

นำอัจจรรย์ หากข้อความที่เขาได้ยินนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของชีวิตของผู้มาเข้าร่วมประชุมแล้ว ความอัจจรรย์เหล่านั้นจะไม่มี ความหมายอย่างใดเลย

เกี่ยวกับการที่เตรลอยขึ้นมาเองได้คล้าย ๆ กับว่าเป็นเรื่องเหนือธรรมชาตินั้น บุคคลที่ได้เห็นเหตุการณ์นั้นแล้วก็จะรู้ว่าปรากฏการณ์ที่เราเรียกกันว่า telekinesis และ materialisation คือการที่วัตถุสามารถจะเคลื่อนไหวย้ายไปได้โดยพลังที่เหนือธรรมชาติ หรือโดยพลังที่ไม่ใช่เป็นฝ่ายรูปธรรมก็คือ และการที่บุคคลผู้ล่วงลับไปสามารถจะมาปรากฏกายให้เราเห็นเนื้อหนังได้ด้วยตาของเรา ก็เป็นเรื่องที่รู้เห็นกันมากเพียงพอจนไม่ต้องมาโต้เถียงกันอีกต่อไปแล้ว (facts no longer capable of refutation) การทดลองทางวิทยาศาสตร์ที่ได้ทำกันอย่างรอบคอบ โดยได้กระทำการทดลองกันกับคนทรงบางคน เช่น รูดี้ ชไนเดอร์ (Rudi Schneider) และคลุสกี (Kluski) ก็ได้ปรากฏผลอย่างไม่ต้องสงสัยแล้วว่า ปรากฏการณ์ทั้งสองที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นได้จริง ๆ โดย

ไม่มีการหลอกลวงแต่อย่างใดเลย ท่านเมฆแดงได้บอก
แก่เราว่า แตรดั่งกล่าวนั้นสามารถเคลื่อนไหวไปได้ โดย
อำนาจที่ท่านเรียกว่า เอกโทพลาสมิค รอด (Ectoplasmic
rod) คือพลังจิตของคนทรงกับของบุคคลที่อยู่ในที่นั้น
รวมกับ พลังวิญญาณ ของผู้ที่มาติดต่อ ด้วยร่วมกันส่ง
กระแสไปช่วย และเสียงของโอปปาทิกะนั้นก็เปล่ง
ออกมาได้จากภายในแตรนั้นเอง ข้าพเจ้ายอมรับว่า
ข้าพเจ้าเชื่อคำของท่านเมฆแดงที่กล่าวนั้นโดยไม่มีข้อสงสัย
เพราะการที่เราจะสอบสวนค้นคว้าไปกว่านี้อาจจะเป็นการ
ไม่สมควร โดยที่อาจจะทำให้คนทรงได้รับอันตรายก็
เป็นได้

ประจักษ์พยานที่ออกจะดูแจ่มชัดมีอยู่ครั้งหนึ่ง
ในเมื่อในระหว่างการเข้าทรงครั้งนั้น ผู้เป็นคนทรงเป็น
โรคไออย่างเห็นได้ชัด และเมื่อบุคคลได้ยินเสียงไอ
ของเธอ ก็สามารถจะจำได้อย่างดีแม้ในความมืด ใน
วันนั้นข้าพเจ้านั่งใกล้ชิดกับเธอมาก จนสามารถได้
ยินเสียงเธอไอตลอดเวลา ซึ่งในขณะเวลาเดียวกัน
นั้น ก็มีเสียงพูดดังห่างจากตัวเธอไปประมาณ ๘ ฟุต

อันที่จริง การเข้าทรงแบบที่ท่านเมฆแดงดำเนิน
 อยู่ ก็ไม่ใช่ว่าจะมีอยู่แห่งเดียวในที่นี้ ในที่แห่งอื่นอีก
 หลายแห่งก็ปรากฏว่าได้มีรายงานเกี่ยวแก่สิ่งที่ปรากฏขึ้น
 เช่นนี้เหมือนกัน ในปัจจุบันได้มีผู้จัดพิมพ์หนังสือโดยมี
 ข้อความเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นข้อ
 เท็จจริงดังกล่าวนี้เราจึงไม่สามารถปฏิเสธได้อีกต่อไป
 และนักวิทยาศาสตร์ก็รับรองความจริงในเรื่องนี้มากขึ้น
 ทุกที แม้ว่าเขาจะพยายามอธิบายไปในทฤษฎีอันแปลก
 ประหลาดพิศดาร ดังที่ข้าพเจ้าได้ระบุมานี้แล้วก็ตาม
 ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า บุคคลที่เชื่อในทฤษฎีอันแปลก
 ประหลาดมหัศจรรย์เหล่านั้น คงจะไม่ได้มีโอกาสสังเกต
 เห็นปรากฏการณ์เหล่านั้นชนิดที่แท้จริงมาแล้วดีพอสมควร
 ทั้งนี้เพราะมีความจริงว่า คนทรงที่มีความสามารถ
 จริง ๆ นั้นก็หาได้ยากอย่างยิ่ง และโดยมากคนทรงก็
 มักจะทำการแสดงความสามารถของตนในวง การมิตร
 สหายใกล้ชิด กับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากตน
 จริง ๆ โดยนัยนี้ก็ไม่ใคร่ยินยอมให้นักวิทยาศาสตร์ผู้

ไม่เชื่อในเรื่องนี้มาทำการสืบสวนอย่างใกล้ชิด และสภาวะ
จิตใจของนักวิทยาศาสตร์ดังกล่าวมานั้น อาจจะทำให้ปรากฏ
การณ์ทางวิญญาณไม่อุบัติขึ้นตามที่คาดหมายไว้ก็ได้

ในเรื่องนี้มีเรื่องที่น่าสนใจอยู่ประการหนึ่งว่า สภาวะ
ทางจิตใจของผู้ที่ร่วมประชุมกัน มีส่วนช่วยอยู่ด้วย
เหมือนกัน คือถ้าหากว่าผู้เข้าร่วมประชุมมีสภาวะจิต
ใจที่ตั้งเครียด การเข้าทรงครั้งนั้นก็อาจจะประสบ
ความล้มเหลวไปก็ได้ ดังนั้นท่านเมฆแดงจึงได้แนะนำ
เราเสมอในระหว่างการเข้าทรงว่า อย่าให้เส้นประสาท
ตึงเครียด และบ่อยครั้งที่เดียวท่านจึงบังคับให้เตรนนั้น
เคลื่อนไหวไปมาคล้าย ๆ กับจะเป็นการเต้นรำ แทนที่
จะบอกเราโดยตรง และผู้เข้าร่วมวงที่คุ้นเคยกันดีก็บอก
ว่าการกระทำเช่นนั้นมีความหมายอย่างไร ทั้งนี้เพราะว่า
ถ้าผู้เข้าร่วมประชุมมีอาการที่ตึงเครียดเกินไป, ตัน
เต้นเกินไป, หรือมีอาการที่เป็นปฏิกิริยาจนเกินไป
ก็อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการทวัญญาณของผู้ที่มาติดต่อ

นั้นได้ นอกจากนั้นการที่จะรบเร้าถามข้อความอย่างใดอย่างหนึ่งโดยรีบด่วนเกินไป ก็อาจจะเป็นเครื่องทำให้วิญญาณผู้มาติดต่อนั้นไม่สามารถจะบังคับแต่ไร้พูดติดต่อกับคนที่ตนต้องการจะติดต่อกุด้วยตามความปรารถนาได้ ตัวอย่างเช่นครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยได้ยินภรรยาผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้รบเร้าถามวิญญาณของสามีผู้มาติดต่อกับข้าพเจ้ามาหลายครั้ง ซึ่งในตอนนั้นผู้เป็นสามีก็พยายามให้หลักฐานว่าเขาเป็นใครอยู่เหมือนกัน ฝ่ายผู้เป็นภรรยาที่รบเร้าอยู่ตลอดเวลาว่าขอให้วิญญาณผู้เป็นสามีนั้นบอกว่าเขาเคยเรียกชื่อเธอเล่นว่าอะไร เนื่องจากการรบเร้าโดยไม่หยุดหย่อนและไม่เกรงใจเช่นนี้ วิญญาณผู้มาติดต่อก็ปรากฏว่าเริ่มพูดตะกุกตะกัก ไม่เข้าแทรกก็ตกลงกับพื้น เธอจึงได้รับการตักเตือนว่าอย่าเพิ่งรบเร้าเช่นนั้นมากนัก ดังนั้นเมื่อต่อมาได้เริ่มต้นใหม่และผู้เป็นภรรยารู้จักระงับสติอารมณ์ดีขึ้น วิญญาณของผู้เป็นสามีจึงตอบคำถามเธอได้จนเป็นที่พอใจ

จริงอยู่ในเรื่องเช่นนี้เราอาจจะอ้างได้ว่าเป็นไปได้
 เช่นนั้น ก็เพราะความสามารถในการทายใจคนคือ
 telepathy แต่ข้อที่ข้าพเจ้าต้องการจะย้ำในที่นี้ก็คือว่า
 ถ้าเราต้องการจะให้ ได้ผลที่ดีที่สุด เราก็ควรจะให้ โอบ-
 ปาทิกะผู้มาติดต่อก่อนนั้นแจ้งหลักฐานส่วนตัวของเขาเสียก่อน
 ตามสมควร ดังนั้นการสนทนากันแบบนี้ควรจะเป็นไป
 ในแบบธรรมดาที่สุด ไม่ควรที่จะเข้าชี้ซักถามอย่างใดให้
 เป็นการผิดธรรมชาติหรือเป็นการทารุณแก่ผู้มาติดต่อกัน
 เกินไป ซึ่งจะทำให้สายสัมพันธ์คือกระแสจิตระหว่างกัน
 นั้นขาดลงโดยสิ้นเชิง และไม่สามารถจะทำการติดต่อกัน
 ต่อไปได้

ภุมิต่างกันย่อมนมี

ความถิของคลินแตกต่างกัน

อีกประการหนึ่งเราจะต้องนึกถึงสภาวะของบุคคล
 ที่ล่วงลับไปแล้วซึ่งเป็นผู้ที่กำลังมีชีวิตอยู่ด้วย สภาวะ
 เช่นนี้อาจจะกล่าวว่าเป็นสภาวะที่เหนือรูป (Superphysical
 state) ดังนั้นการที่บุคคลที่อยู่ในสภาวะแบบนี้ต้องการ

จะติดต่อกับเราได้นั้น เขาจำเป็นต้องปรับคลื่นให้ต่ำลงมา (tune down vibrations) เพื่อจะได้มาสนทนากันได้ในขนาดคลื่นระดับเดียวกันกับโลกของเรา^๕ ญาติของข้าพเจ้าผู้หนึ่งเมื่อตอนที่มาติดต่อกับเป็นครั้งแรกนั้น ได้บอกกับข้าพเจ้าว่าการกระทำเช่นนี้คล้าย ๆ กับว่าได้ดมอีเธอร์ (ether) เข้าไปจะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ถามว่า คำว่า “อีเธอร์” นี้หมายถึงอะไร เขาก็ตอบว่าก็ยาสลบนะซี

โดยปกติโอปปาติกะที่มาติดต่อกันครั้งแรกนั้นจะรู้สึกตื่นเต้นมาก อันนี้ก็น่าจะเข้าใจได้ว่าเป็นการยากอย่างไรใดสำหรับเขาเหล่านั้น โดยเฉพาะในเมื่อเขามีสภาวะจิตใจที่ยังไม่เป็นปกติที่จะตอบคำถามเล็ก ๆ น้อย ๆ นานาประการ ที่บุคคลบางคนที่เขาแต่ใจตนเองเข้าชี้ซักถามไม่หยุดหย่อน และไม่เห็นใจอีกฝ่ายหนึ่งบ้าง อันที่จริงถ้าเรานึกย้อนดูตัวเราเองเราก็จะรู้ได้ว่า เหตุการณ์ที่เราทำจำเจอยู่ในชีวิตเราอยู่เป็นประจำซึ่งเราน่าจะรู้อะไรสักได้ทีนั้น บางครั้งพอถูกถามเข้าโดยไม่รู้ตัว เราก็รู้สึกงงและตอบไม่ได้อยู่ขณะหนึ่งเหมือนกัน (ยกตัวอย่างเช่นบันได

ผ่านคนทรงในสภาวะที่เรียกว่า trance คือลึมตัว ท่านก็
 กล่าวเกี่ยวกับหลักวิชาได้ทุกแง่ทุกมุมอีกด้วย ในการ
 เข้าทรงวิญญานแบบนั้นไม่จำเป็นต้องกระทำกันทีเดียว
 เพียงแต่ว่าเราจะหรีไฟลงเล็กน้อยในระหว่างที่คนทรง
 กำลังจะเข้าสู่สภาวะลึมตัว และจะหรีไฟอีกครั้งหนึ่งใน
 ตอนที่เธอจะค่อย ๆ ถอนจิตออกมาจากภวังค์ ในขณะที่
 คนทรงจะเข้าสู่ในสภาวะจิตที่เรียกว่าภวังค์ หรือ trance
 นั้นเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง คือคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์
 จะนั่งเอนหลังตามสบายอยู่บนเก้าอี้นวม โดยวางแขน
 และขาของเธอให้อยู่ในลักษณะที่สบายที่สุด และพัก
 ผ่อนมากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ต่อจากนั้นเธอก็เริ่ม
 หลับตา และในไม่ช้าก็เริ่มหายใจเสียงหนัก ๆ ปรากฏ
 ให้ได้ยินชัด ต่อจากนั้นอีก ๒-๓ นาที เธอก็จะลุก
 ขึ้นนั่งตัวตรง ทันทีที่ทันใดนั้นสีหน้าของเธอจะปรากฏ
 ว่าเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด สีระชะของเธอโน้มมา
 ข้างหน้าเล็กน้อย ดวงตาของเธอก็ยังปิดอยู่ ในตอน
 นั้นก็เป็นอันรู้ว่า ท่านเมฆแดงมาแล้ว และท่านจะกล่าวคำ
 ต้อนรับเราก่อน

ตอนนี้อาจจะมีผู้ถามคำถามบ้างเล็กน้อย และอาจจะมีการส่งข่าวคราวถึงเพื่อนฝูงญาติพี่น้องกันบ้าง ต่อจากนั้นท่านก็เริ่มแสดงปาฐกถาในการปาฐกถาหรืออภิปรายเรื่องเหล่านี้ ท่านเมฆแดงได้อธิบายถึงหลักวิชาต่างๆ ทุกประการ เช่นความหมายของชีวิตที่เราเกิดมา ธรรมชาติของบุคคลลักษณะ การที่วิญญานสามารถจะมีชีวิตอยู่ได้หลังจากการแตกทำลายของกายเนื้อไปแล้ว ตลอดจนถึงสภาวะในโลกทิพย์อีกนานาประการด้วย ท่านเมฆแดงพูดวิพากย์วิจารณ์อยู่เสมอถึงความโง่เขลาและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ชาติ และได้ขอร้องอยู่เสมอให้เราแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น ท่านกล่าวไว้ว่า ชีวิตนี้เป็นโรงเรียนสำหรับวิญญาน และดังนั้นทุกคนจะต้องทำความเพียรเพื่อความหลุดพ้นสำหรับตนเองด้วยตนเอง (this life is a school for the soul and each man must work out his own salvation) ส่วนมากของคำสอนของท่านนั้นก็มิอยู่ในคำสอนของศาสนาใหญ่ๆ ของมนุษย์ชาติตนเอง เป็นแต่ที่ไม่มีหลักการที่บังคับให้

ต้องเชื่อแต่อย่างใด ท่านได้เข้าถึงคุณค่าของสัจธรรม
ความเมตตาปรานี, และการที่ทุกคนมีความรับผิดชอบ
ต่อตนเอง และต่อเพื่อนร่วมโลกด้วย

บางครั้งเรารู้สึกว่า เป็นการยากที่จะเข้าใจจุด
หมายของท่าน โดยที่ท่านจะพูดด้วยสำเนียงที่แปลก แต่
ก็น่าฟัง และท่านจะใช้คำพูดอยู่ในวงจำกัด คือไม่ได้
ใช้คำพูดสูงๆ หรือศัพท์แสงมากมายนัก แต่ตลอดเวลา
นั้นเราจะมีความรู้สึก ว่าเรากำลังอยู่เฉพาะหน้าของโอป-
ปาทิกะผู้ยิ่งใหญ่ที่มีปัญญาสูงอย่างที่เราจะคาดไม่ถึงทีเดียว

เราควรยอมรับ

ความไม่รู้รอบของตนเองบ้าง

แนวคิดบางประการซึ่งเกี่ยวกับอำนาจของความ
คิดนั้น ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าจะ เป็นความคิดที่มีมาแต่ตั้ง
เดิม (ในศาสนาทุกศาสนานั้นเอง) เราไม่สามารถจะ
ทดสอบความคิดของท่านเมฆแดงไปเสียหมดทุกประการ
ได้ เพราะบางครั้งความคิดของท่านก็รู้สึกว่าย่ำๆ
กับจะเป็นการวาดมโนภาพและขัดกับความเชื่อในทาง

เราควรยอมรับความไม่รู้รอบของตนเองบ้าง ๒๕๗

วิทยาศาสตร์ดังที่ได้เคยเชื่อถือกันมาแต่เดิม แต่ท่านก็
ยินดีที่จะตอบคำถามเสมอ และเมื่อเราตั้งคำถามไป
ครั้งใด ท่านก็สามารถจะตอบได้ทุกครั้ง อันที่จริงถ้า
เรายอมรับดังที่ข้าพเจ้ายอมรับว่าท่านเป็นบุคคลที่มีตัวตน
อย่างแท้จริง ผู้ที่มาสนทนากับเราจากภูมิที่มีความเป็นอยู่
ที่ต่างกับเรา คือสูงขึ้นไปกว่าเราแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็
ควรจะนึกว่า เป็นหน้าที่ของเราที่เราควรจะรับฟังไว้
บ้าง (ไม่ใช่หนักว่าเราวิเศษสูงสุด อะไรที่ขัดต่อความ
เชื่อดั้งเดิมของเราก็จะไม่ยอมรับฟังเสียเลย) อุดมคติ
ของท่านเป็นอุดมคติที่สูงมากและบางครั้งก็รู้สึกว่ เรา
ตามความคิดของท่านไม่มีใครจะทัน คือรู้สึกว่าอาจจะเชื่อ
ยากอยู่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามท่านก็ไม่เคยบอกว่า
ท่านไม่ได้พูดหรือทำอะไรไม่ได้ผิดเลย แต่ท่านบอก
ว่า ท่านได้กล่าวไปตามความจริงที่ท่านได้ประสบหรือ
รู้เห็นมา (Nevertheless he makes no claim to infallibility
but to give the truth as he sees it) ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อพูดถึงเรื่องของท่านเกี่ยวกับทัศนะอันเป็นเจตน์จำนง
อันเป็นเสรีคือ Free will นั้น ท่านย้ำว่า คนเราทุกคน

มีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะใช้ความตั้งใจของตนทำอะไรก็ได้ตามความปรารถนา เป็นแต่ว่าเจตน์จำนงก่อนเป็นเสรีนั้น อาจจะอยู่ในวงแคบหรือจำกัดบ้าง แล้วแต่ว่าสถานะในจิตใจของเขาจะก้าวขึ้นมาสูงเพียงแค่นั้น (man has complete freedom of will, this only being limited by the state of mind to which he has risen) (คือว่าถ้าบุคคลนั้นมีจิตที่ได้พัฒนามาสูงแล้ว ก็อาจจะมีความเป็นอิสระในทางใจสูงขึ้นตามลำดับ) และท่านก็ได้บอกว่า คนเราในที่สุดก็ต้องรู้จนได้ว่า สิ่งใดผิดสิ่งใดถูก ดังนั้นเราควรมีความยินดีในทัศนะเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎีของท่านที่กล่าวว่า บุคคลย่อมมีเจตน์จำนงโดยเสรี ถึงแม้ว่านักจิตวิทยาส่วนมากจะเชื่อว่าเจตน์จำนงอันเสรีของเราจะอยู่ในวงจำกัดหรือในวงแคบก็ตาม และถึงแม้ว่าปัจจุบันก็ยังมีคนบางคนเชื่อถืออย่างฝังหัวอยู่ในความคิดที่ว่า มนุษย์ที่ต้องตกอยู่ในสถานะแวดล้อมอยู่ตลอดไป ไม่สามารถจะมีความคิดหรือเจตน์จำนงโดยเสรีได้ก็ตาม (the doctrines of strict determinism)

เราควรยอมรับความไม่รู้รอบของตนเองบ้าง ๒๕๕

มีผู้วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ ว่า ไม่ปรากฏว่า ท่านเมฆแดง ทำอะไรที่ จะมีความ สำคัญให้แก่โลกให้ประจักษ์ขึ้นมาได้เลย แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเมฆแดงสามารถจะทำได้ ท่านเคยได้กระทำการอภิปรายเรื่องราวที่มีความสำคัญหลายอย่างหลายประการ ที่ล้วนแต่อยู่เหนือ ความสามารถ และ สติปัญญาของ คนทรงทงส์น ท่านพยายาม อธิบายให้ เราทราบ ถึงสภาวะ ของโลก ที่อยู่เหนือโลกของเราขึ้นไป ซึ่งเป็นสภาวะที่ไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาล ซึ่งเราเองก็ยังไม่สามารถจะคิดไปถึงได้ แต่ในเวลาเดียวกันท่านก็ได้ อธิบายให้ เราทราบ เป็น อัน มากเกี่ยวกับ สภาวะ และส่วนประกอบที่ทำให้เกิดบุคคลลักษณะของเราขึ้น และตลอดจนถึงความเป็นอยู่ของภูมิอื่นๆ ซึ่งอย่างน้อยเราก็พอที่จะเข้าใจได้บ้างตามสมควร

ศาสตราจารย์ ริเช่ (Richet) ได้ตัดพ้อว่า ไม่เห็นมีแนวความคิดใหม่ๆ ในทางวิทยาศาสตร์ออกมาจากภูมิที่อยู่เหนือโลกนี้ไปบ้างเลย แต่อันที่จริงอาจจะเป็นไปได้ว่า วิทยาศาสตร์ที่เราอยู่นั้นชงนักปรัชญาเชื่อกัน

ว่าเป็นส่วนหนึ่งของความจริงอันสูงสุดนั้น เมื่ออยู่ในโลกทิพย์หรือภูมิอันนั้น ไม่ได้ดำเนินไปตามกฎเกณฑ์เช่นที่เป็นอยู่ในโลกของเรา (But surely it may be possible that science, as known to us, which all philosophers agree is an abstraction from reality, does not apply in the same way over there) ผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปย่อมจะต้องประสบกับความยากลำบากมิใช่น้อยในการที่จะอธิบายถึงหลักเกณฑ์ และให้ คำอธิบายให้แก่พวกเราซึ่งอยู่ในโลกนี้ ข้าพเจ้าอยากจะอุปมาให้ฟังสักอย่างหนึ่ง (และขออภัยด้วย ถ้าออกจะรุนแรงไปบ้าง) เราลองนึกถึงคนตาบอดที่อยู่ในโลกนี้คู่สักคนหนึ่ง ถ้าเราต้องการ อธิบายให้คนที่ตาบอด มาตั้งแต่เกิดในโลกนี้ให้เข้าใจถึง เรื่องสี่สรวรรณะ และ ภาพของ สิ่งที่อยู่รอบตัวของเขานั้น เราก็จะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่ยากแก่เราอย่างยิ่งเพียงใด ในทำนองเดียวกัน พวกเราในโลกนี้ก็เปรียบเสมือนคนตาบอด เมื่อเทียบกับท่านที่อยู่ในภูมิสูงนั้น ซึ่งก็เป็น การยากอย่างยิ่งใน กรณีที่ท่านเหล่านั้นจะอธิบาย

เราควรยอมรับความไม่รู้รอบของตนเองบ้าง ๒๖๑

ถึงสภาพ และหลักเกณฑ์ในภูมิของท่านให้เราฟังจนเข้าใจ
แจ่มแจ้งได้

อย่างไรก็ตาม สมควรที่เราจะพยายามเข้าใจบ้าง
ถึงความรู้ ที่เกี่ยวกับโลกอื่นที่ท่านเมฆแดงได้พยายามอธิบาย
ให้เราฟัง ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่าความรู้ที่เกี่ยวกับ
โลกหรือภูมิอื่นนั้น เคยมีมนุษย์ชาติรู้มาแต่ก่อนนานแล้ว
แต่บัดนี้ มนุษย์ ชาติเหล่านี้ได้ สูญสิ้นไป จากโลก นี้แล้ว
เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้าอดนึกไม่ได้ว่า ถ้าในยุคนี้เราสามารถ
จะชุกค้นเอาความรู้ นั้นมาให้ความแจ่มกระจ่างได้อีก เรา
ก็คงจะสามารถขยายขอบเขตความรู้ นั้นออกไปได้อีกเป็น
อย่างมาก และจะทำให้ทรรศนะทางวิทยาศาสตร์ของเรา
กว้างขวางขึ้นและเปลี่ยนไปใหม่โดยสิ้นเชิงก็ได้ ซึ่งโดย
นัยนี้จะทำให้เราเข้าใจธรรมชาติและความหมายแห่งชีวิต
ของเราได้ดียิ่งกว่านี้ ปัจจุบันการศึกษาปัญหาของ
ชีวิตที่ซับซ้อนหรือที่จะข้ามพ้นโลกเหล่านี้ โดยมากคน
ก็คิดว่า เป็น เรื่องของ วิชาเทววิทยา และ ปรัชญา เท่านั้น
แต่ในวิชาทั้งสองดังกล่าวมานี้ ก็จะปรากฏว่ามีแต่ทฤษฎี-

ฎีที่บังคับให้เชื่อคำพูดที่เป็นศัพท์สูงๆ ทำให้เข้าใจความ
 จริงได้ยากยิ่งขึ้นไปอีก โดยนัยนี้ข้าพเจ้าคิดว่าวิธีที่ดีกว่า
 น่าจะเป็น วิธีที่เราใช้ในการสืบสวนปรากฏการณ์ทางวิญ-
 ญาณ โดยการสนทนาโต้ตอบกับบุคคลผู้มีความรู้จากภูมิ
 อื่นๆ เช่นท่านเมฆแดงนั่นเอง เพราะโดยวิธีนี้เราอาจจะ
 ได้รับความรู้ กระจ่างแจ้งสามารถแก้ปัญหาถึงความลึกกลับ
 ของชีวิตและความตาย ตลอดจนจนถึงโลกหน้าได้ ซึ่ง
 ปัญหาเหล่านี้ได้ เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความฉงนสนเท่ห์แก่
 มนุษย์มาเป็นเวลาช้านานแล้ว

บทที่ ๑๕

ท่านเมฆแดง

ความเชื่อเรื่องโลกหน้า

ในการจกประวัติหรือประสบการณ์ของดิฉัน ตลอดเวลา ๗๐ ปีล่วงมานี้ ดิฉันได้ทำตามคำขอร้องของท่านเมฆแดง เพื่อที่จะได้ให้เป็นอนุสรณ์แก่อนุชนที่เกิดมาในภายหลัง และเพื่อเป็นการปลดเปลื้องความทุกข์ของผู้ที่อลัยถึงผู้ที่ล่วงลับไปแล้วด้วย ข้อเท็จจริงจากเรื่องราวที่กล่าวมานั้นจะแสดงให้เห็นได้อย่างแจ่มชัดถึงความจริงที่ว่า ชีวิตของเราเป็นสภาวะอนันตกาล และทำอย่างไรๆ เราก็ไม่สามารถจะถึงแก่ความตายได้ เพราะวิญญาณของเราเป็นอมตะ (we cannot die because our spirits are immortal) ดังนั้นส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้จึงได้มุ่งไปเพื่อที่จะอธิบายถึงความจริงและให้ประจักษ์พยานหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องความเป็นอมตะของวิญญาณตั้ง

กล่าวแล้วนั้น เพราะถ้าบุคคลไม่ยอมรับความจริงอัน
 เป็นแก่นแท้ของนสยแล้ว ความเชื่อในทางศาสนาทั้ง
 หมดก็จะไม่มีค่าแต่อย่างใด และศาสนาทั้งปวงก็จะ
 ต้องล้มครนลงมาตาม ๆ กัน (without acceptance of
 this central fact the whole edifice of religious faith)
 คำสั่งสอนของศาสดาต่าง ๆ เช่น พระเยซูคริสต์ พระ
 พุทธเจ้ากต และผู้นำทางศาสนาอื่น ๆ ของโลกกต
 จะหมดความหมายไปทันที ถ้าเรายังไม่เชื่อว่า คนเรา
 ตายไปแล้วไม่สูญ เพราะเมื่อไม่มีความเชื่อดังกล่าว
 มานัน มนุษย์เราก็จะถอมตั่วว่า วันนเราตองกินตอง
 ดมและจะตองสนุกสบายกันให้เต็มที เพราะวันรุ่งขน
 เราอาจจะตายก็ได้ (แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะหมดสน
 ไปพร้อมกับความตายของเรานั้นเอง) (The teaching
 of Jesus, Buddha and of all the world's religious
 leacles is meaningless if this concept is not upheld without
 it the only philosophy open to us is "Eat, drink and
 be merry, for tomorrow we die." ที่ศนะเช่นว่านจึง

เป็นทัศนคติที่แสดงถึงความหมกหมองโดยสิ้นเชิง ในทางตรงกันข้ามถ้าเราเชื่อเรื่องตายแล้วไม่สูญ จิตใจของเราจะเต็มไปด้วยแสงสว่างและมีความอบอุ่นอยู่ตลอดกาล (The truth of survival floods the mind with light and warmth) ความจริงเรื่องตายแล้วไม่สูญนี้จะทำให้เราเห็นความจริงของชีวิตอันรุ่งโรจน์ได้อย่างแจ่มชัด ทำให้วิญญานของเรามีสภาพเป็นมหัศจรรย์ (คือจิตที่กว้างขวางยิ่งใหญ๋) (expansion of the consciousness) และในขณะที่เราปฏิบัติเพื่อกำเนินไปสู่หนทางที่สมบูรณ์ชั้นสูงสุดของวิญญานนั้น เราก็สามารถจะแผ่ความรักและเมตตาไปสู่เพื่อนมนุษย์ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น เราจะไม่เศร้าโศกถึงผู้ที่เป็นที่รักของเราที่ล่วงลับไปจากโลกนี้อีกต่อไป เพราะเรารู้ว่าเขาเหล่านั้นยังคงมีชีวิตอยู่ และเราก็จะต้องได้พบกันใหม่อีกครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน (we know they live and we shall meet again) ในขณะเดียวกันเราจะไม่กลัวตายและโรคร้ายไข้เจ็บที่จะเกิดขึ้นแก่เราอีกต่อไป เพราะรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสภาวะที่จะเกิด

ขึ้นแก่เราเพียงชั่วคราวเท่านั้น และหลังจากนั้นเราก็
จะตื่นขึ้นมามีชีวิตใหม่โดยมีร่างกายที่สมบูรณ์อีกครั้ง
หนึ่ง (these are but temporary conditions and we
shall re-awaken to a new life in a perfect body)

ความตายคือการนอนหลับ

คนส่วนมากพากันกลัวต่อความตายที่จะมาถึงแก่
ร่างกายของเขา อันที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องกลัวเช่นนั้น
เลย ดิฉันได้เห็นความตายปรากฏขึ้นต่อหน้าหลายต่อ
หลายครั้งด้วยกัน และทราบได้ว่าความตายนั่นก็ไม่มี
ความพิศดารมากไปกว่าการนอนหลับชนิดหนึ่งนั่นเอง
(death is no more than falling asleep) ดิฉันได้เคยนั่ง
อยู่ข้างเตียงมารดาของดิฉันในเมื่อท่านกำลังจะถึงแก่กรรม
ในขณะสุดท้ายที่ท่านอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นนั้น
ดิฉันรู้ว่าท่านกำลังจะพูดอะไรกับดิฉันบางอย่าง ท่าน
พยายามรวบรวมกำลังเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อจะพูด และใน
ขณะที่เริ่มจะพูดนั้นเองท่านก็ถึงแก่กรรม ดิฉันไม่ทราบ

ว่าท่านจะทราบหรือเปล่านั้นในตอนที่ท่านกำลังพูดอยู่นั้น
ท่านได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ถ้อยคำที่ท่านเริ่มพูดในขณะที่
ที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นั้นได้พูดจบในเวลาที่ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว
นั่นเอง โดยที่ดิฉันได้ยินถ้อยคำของท่านอย่างชัดเจน
โดยความสามารถของดิฉันทางทฤษฎีโสต

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อไม่กี่เดือนมานี้เอง ดิฉันก็ได้
ประสบความตายของผู้เป็นสามีของดิฉัน ผู้ซึ่งถึงแก่กรรม
ในวงแขนของดิฉันเอง เขาไม่มีความกลัวความตายแต่
อย่างใด เพราะเขารู้แน่ชัดว่าหลังจากการตายแล้วเขาจะ
ยังคงมีชีวิตอยู่ได้อีก และคำสุดท้ายที่เขาพูดกับดิฉันก็
เป็นเครื่องที่แสดงว่า เขามีความเชื่อเรื่องนี้เป็นอย่างดี
ต่อมาอีกไม่กี่วัน เมื่อเราไปทำการฃาปนกิจศพของเขา
และในขณะที่หีบศพของเขา กำลังถูกเคลื่อนเข้าไปสู่ที่เผา
นั้น ดิฉันก็ได้เห็นเขาและญาติของเขาก็คือ ดอกเตอร์
ชาร์ลส์ กอร์ดอน มัวร์ (Dr. Charles Gordon Moore)
กำลังเกี่ยวแขนกันอยู่ พร้อมกับขี้มให้ดิฉันทั้งสองคน
เป็นอันว่า ความจริงเรื่องการตายแล้วไม่สูญซึ่งดิฉันได้

พยายามสอนผู้ที่ได้รับความเสียหายมาเป็นเวลาหลายสิบปี
มาแล้วนั้น ในที่สุดก็ได้นำความสุขมาให้แก่ดิฉันเป็นสิ่ง
ตอบแทนอย่างพอเพียง ระหว่างที่สามีของดิฉันเจ็บป่วย
อยู่เป็นเวลานานนั้น ดิฉันได้ยอมสละเวลาการเข้าทรง
เพื่อมารักษาพยาบาลเขาอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะ
ชาร์ลไม่ต้องการให้ดิฉันออกไปห่างจากเขาเลย ความจริง
การที่ชาร์ลส์ถึงแก่กรรมแล้วจากดิฉันไปนี้ ทำให้ดิฉันมี
ความอ้ำว้างอยู่บ้าง แต่เนื่องจากดิฉันมีความรู้ในเรื่อง
นี้ดีมาแต่ก่อนแล้ว ดิฉันจึงสามารถหักใจได้ และกลับมา
สู่การทำงานในด้านการทรงวิญญานต่อไปอีก หลังจาก
ที่ได้ทำการพักไปเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ ต่อมาหลังจากที่
ดิฉันได้งดเว้นการทรงวิญญานในที่สาธารณะมาเป็นเวลา
๓ ปี ดิฉันก็ได้กลับมาสู่ประชาชนอีกครั้งหนึ่ง พร้อม
ที่จะแสดงให้ทุกคนเห็นจริงในความจริงถึงเรื่องที่เรา
ตายไปแล้วก็สามารถจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างเดิม

หนังสือเล่มนี้มีตัวอย่างมากมายที่แสดงถึงความ
จริงที่ว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ อันที่จริงถ้าดิฉันต้องการ
ตัวอย่างเหล่านี้สามารถจะเพิ่มเป็นร้อยหรือพัน

แต่เท่าที่เป็นอยู่ ตัวอย่างที่เราสามารถพิสูจน์ได้ใน
กรณีหนึ่งนั้น ก็น่าจะเป็นการเพียงพอที่จะให้เราทั่ว
ความไปถึงกรณีอื่นได้เช่นเดียวกัน (But, in the event,
it is necessary to prove only one case in order to
prove all) เท่าที่คิดฉันได้เลือกตัวอย่างนำมาลงไว้ใน
หนังสือเรื่องนี้ ก็โดยคำนึงถึงประจักษ์พยานและเหตุผล
ที่สามารถจะนำมาอ้างอิงเป็นหลักฐานได้ โดยคิดว่า
บรรดาผู้ที่เป็นพยานนั้นก็มีเกียรติเพียงพอที่จะเชื่อถือได้
อยู่ไม่น้อย

คิดฉันได้ ทำงานร่วมกับท่านเมฆแดงมาเป็นเวลา
เกือบ ๔๐ ปี และในระหว่างเวลาเหล่านี้ก็ได้พยายาม
ทำโดยไม่เห็นแก่เหน็ด แก่เหนื่อยที่จะ บรรยาย ความจริง
ทางวิญญาณออกมาให้ประชาชนในโลกทราบ ท่านเมฆ-
แดงไม่เคยบอกเราเลยว่า ท่านเป็นใครเมื่อสมัยยังอยู่ใน
โลกมนุษย์ เมื่อมีผู้ถามท่าน ท่านก็ตอบเป็นทำนองเดียว
กันทุกครั้งว่า “จงรู้จักเราโดยการงานของเราก็จักแล้วกัน”
(Know me by my works) ดังนั้นเราก็จึงรู้แต่เพียงว่า

ท่านคงจะได้เคยเดินทางมาแถบนี้ก่อนหน้าเรา ซึ่งในสมัยนั้นท่านคงอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ เราเชื่อด้วยเหมือนกันว่า ท่านคงจะอยู่ในโลกนี้ในระยะเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียงกับพระเยซูแห่งนาซาเรธ ก็ได้ (Jesus of Nazareth) ครึ่งหนึ่งหรือสองครึ่งท่านพูดเป็นเชิงทำให้เราตีใจว่า ท่านกำลังจะบอกให้เราารู้แล้วว่า ท่านเป็นใคร แต่แล้วท่านก็ไม่ยอมบอกจนแล้วจนรอด

เราทราบว่าท่านแสดงตัวเป็นชาวอินเดียนแดงนั้นก็เป็นเพียงรูป ปรางค์ภายนอก ซึ่งท่านแสดงให้เราเห็นเพื่อเราจะได้ สามารถ รับอิทธิ พลคือ กระแสคลื่น อันสูงและละเอียดของท่านได้ โดยเหตุที่ท่านเป็นวิญญาณหรือเทพเจ้าที่มีศักดิ์สูงซึ่งได้บรรลุมิธรรมสูงมาก ครึ่งหนึ่งท่านจึงได้กล่าวว่า นานมาแล้วท่านได้ทำความเพียรจนบรรลุดังจุดแห่งความเจริญในทางจิตสูงสุดขั้นหนึ่ง ซึ่งท่านกล่าวว่า พ้นจากจุดนี้ไปแล้ว ถ้าท่านทำความเพียรต่อไป ท่านก็จะไม่กลับมาสู่โลกนี้อีก ดังนั้นท่านจึงตัดสินใจว่า จะทำความเพียรต่อไปเพื่อจะไม่กลับมาสู่โลกนี้

หรือว่าจะยังคงอยู่ใน ภูมิดังกล่าวนี้ไปก่อน จนกว่าจะสามารรถเป็นครูแนะแนวทางสอนแก่นุชนธ์ในโลกได้ โดยจะสามารถ นำความจริง มาบอกให้มนุษย์ทราบได้โดยทั่วกัน ในที่สุดท่านก็เลือกเอาวิธีหลัง คือ ยังคงอยู่ในภูมิที่ยังสามารถกลับมาได้ไปก่อน โดยท่านอธิบายให้เราทราบว่า “ในฐานะที่เราเป็นพี่ชายของเจ้า ความทุกข์ของเจ้าก็เป็นความทุกข์ของเรา ความสุขของเจ้าก็เป็นความสุขของเราเช่นกัน เมื่อเจ้าถอยหลัง เราก็ถอยหลังไปกับเจ้าด้วย เมื่อเจ้าก้าวไปข้างหน้า เราก็ก้าวไปข้างหน้าด้วย” (As your elder brother, which I am, your sorrows are my sorrows, your joys are my joys. When you fall back, I fall back with you. When you go forward, I go forward, too.)

ท่านเมฆแดงมีความรักและมีใจกรุณาเสมอ ดิฉันไม่เคยได้ ยินท่านกล่าว บริภาษบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่ยังมีชีวิตอยู่เลย นอกจากว่าท่านจะชี้ให้เราเห็นถึงข้อบกพร่องและผิดพลาด และยินดีที่จะตอบคำถามของเรา

เสมอ แม้ว่าบางครั้งจะไม่ใช่การตอบคำถามตรงๆ ทั้งที่ทุกคนปรารถนาที่ตาม ท่านไม่เคยบังคับให้ผู้ใดผู้หนึ่งเชื่อในคำที่ท่านสอน ในการอภิปรายและการโต้เถียงต่างๆ ท่านเป็นผู้ที่มีใจกว้างเสมอไม่เคยวางกฎอย่างเด็ดขาด และกล่าวตักเตือนผู้ฟังเสมอว่า ขอให้ทุกคนตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้ายด้วยตัวเอง (In discussion and argument, he is tolerant, never laying down the law, and forever reminding the hearers that the final decision is theirs to make) ท่านกล่าวว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของได้ให้เสรีแก่มนุษย์มาแล้ว ดังนั้นมนุษย์ต้องใช้เจตนาอันเป็นเสรีนั้นด้วยตนเอง

พระเจ้าคือ จิตสมบูรณ์

(Perfect Mind)

ในเวลาอันยาวนานที่ท่านได้ติดต่อกับดิฉันนั้น ท่านได้แสดงปาฐกถาเป็นจำนวนหลายสิบครั้งด้วยกัน ในการเข้าทรงทั้งในการส่วนตัว และในการส่วนรวมเป็นจำนวนมาก ในการปาฐกถาเหล่านั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในส่วนที่มีการกล่าวพาดพิงถึงวิทยาศาสตร์นั้น มีข้อความสูงและลึกซึ้งมากจนผู้ฟังโดยทั่วไปฟังไม่ใคร่จะเข้าใจนัก ดังนั้นท่านนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ เช่นท่าน เซอร์ โอลิเวอร์ ลอดจ์ (Sir Oliver Lodge) เป็นต้น ก็ได้อ่านปาฐกถาของท่านและปรากฏว่าได้ให้ความนิยมนับถือเป็นอย่างมาก หลักคำสอนของท่านก็เป็นไปคล้าย ๆ กับหลักคำสอนของพระเยซูแห่งนาซาเรธ ซึ่งท่านเอ่ยชื่อเสมอว่า เดอะ นาซารีน (The Nazarene)

๑. ท่านได้บอกว่า พระผู้เป็นเจ้านนคอดวงจิตที่สมบูรณ ซึ่งหมายถึงสมบูรณด้วยความเมตตา บัญญา และอำนาจ พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เป็นผู้ที่ตัวตนร่างกายเหมือนคน แต่เป็นพลังแห่งความดี ซึ่งแผ่ซ่านไปทั่วจักรวาล และเป็นสภาวะที่ไม่มีขอบเขตจำกัด ความชั่วนั้นไม่ได้เป็นพลัง แต่เป็นการคิดที่ผิดของเราเองซึ่งเกิดขึ้นในโลกเพราะการใช้เจตน์จำนงอันเป็นเสรีในทางที่ผิด ความชั่วนั้นมีสภาวะที่จำกัด ดังนั้นเรา

หมายเหตุ ข้อความตั้งแต่ย่อหน้าหมายเลข ๑ เป็นต้นไปนี้ได้นำภาษาอังกฤษจากต้นฉบับมาตีพิมพ์ไว้ท้ายเล่มด้วยทั้งหมด ขอให้ท่านอ่านดูตามหมายเลขที่บอกไว้ เพราะหมายเลขตรงกัน

จึงสามารถเอาชนะได้โดยการระลึกลงถึงความดี และ
ระลึกลงพระผู้เป็นเจ้า

๒. เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่ในตัวเราทุกคน
ดังนั้นเราทุกคนจึงเป็นส่วนหนึ่งของส่วนรวม ซึ่งก็ได้
แก่พระเจ้าผู้เป็นเจ้านั่นเอง และเนื่องจากทุกคนเป็น
ส่วนหนึ่งแห่งพระจิตของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นสภาวะ
ที่ไม่จำกัด ฉะนั้นเราจึงไม่รู้จักตายเช่นเดียวกัน

พระเจ้าอยู่ในตัวเรา

๓. การที่วิญญานของเราแต่ละคนพัฒนาการไปนั้น
ก็คือการค่อย ๆ เปิดเผยความรู้สึกแห่งจิตใจของพระเจ้า
ซึ่งอยู่ภายในตัวเรานั้นเอง ถ้าเราต้องการจะค้นหาพระ
ผู้เป็นเจ้าให้พบ เราจะต้อง “เกิดใหม่” คือเข้าใจ
เสียใหม่ว่าตัวเราที่แท้จริงนั้นมีสภาวะเป็นวิญญาน ไม่
ใช่เป็นร่างกาย และเราจะต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ว่า เราจะ
ต้องรับผิดชอบทุกอย่างในการกระทำที่เราได้กระทำลง
ไป ดังนั้นเราจะพัฒนาไปได้แก่ไหนก็ขึ้นอยู่กับตัวเรา
เอง กล่าวโดยสรุปก็คือ เรามักความปรารถนาอย่างใด
เราก็จะได้รับอย่างนั้น

๔. สากลจักรวาลนั้นถูกควบคุมด้วยกฎของพระเจ้า
 เป็นเจ้า (คือจิตสากล หรือจิตสมบูรณ์) ถ้าเราประ-
 พดัตตัวตามกฎนี้ เราก็จะมีความกลมเกลียวสมบูรณ์
 เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อเราฝึกกฎนี้ ผลก็คือจะ
 เกิดความยุ่งเหยิงขึ้นโดยทั่วกัน กฎประการแรกก็คือ
 กฎแห่งความรักหรือความเมตตา ซึ่งความรักหรือ
 เมตตาอันนี้เกิดมาจากความสามารถในการมองเห็น
 หลักความจริงที่ว่าทุกคนที่เกิดแก่ใจบตาอยู่มี ความ
 สมบูรณ์หรือความบริสุทธิ์แฝงอยู่ในตัวของเขาทั้งสัน
 ความรักอันนี้เป็นลักษณะของจิตใจอันสูงสุด ส่วน
 ความกลัวนั้นเกิดขึ้นจากจิตใจอันต่ำที่ยังยึดถือในวัตถุ
 ความรักกับความกลัวเป็นสิ่งตรงกันข้ามที่จะเข้ากันไม่
 ได้เลย และแต่ละฝ่ายก็พยายามที่จะส่งพลังต้านทาน
 และข่มกัน ความรักอันนี้จะมีได้ก็ด้วยการปฏิเสธตัว
 ตนโดยสิ้นเชิงเท่านั้น ส่วนการยึดถือแต่ในประโยชน์
 ของตนเป็นใหญ่ นั้น เป็นบ่อเกิดแห่งความกลัว
 การที่เราจะแสดงความรักหรือความเมตตาให้ปรากฏ

ได้นักต้องทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น และการ
ทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นก็ไม่ได้หมายความว่า
จะต้องทำการงานอันยิ่งใหญ่มหาศาลที่ทำให้หือหือ
เสียงก้องโลก แต่อยู่ที่การทำการงานที่อยู่ใกล้ตัวเรา
ที่สุดนี้ให้ได้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ วรรณคดี

๕. การเข้าอยู่ในอาณาจักรของสวรรค์ ก็คือการ
เข้าอยู่ภายในจิตใจของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในตัวของเรามาก
คนนเอง ก่อนอื่นทุกคนจะต้องแสวงหาอาณาจักรอัน
นี้ ซึ่งถ้าหากคนไหนพบอาณาจักรนี้แล้ว ผลอนๆ ก็
จะหลั่งไหลออกมาจากอาณาจักรนี้ การสวดมนต์เพื่อ
หวังผล อย่างอื่นสำหรับตัวเรานั้นจะไม่มีผลแต่อย่างใด
เลย เพราะเราทำตามทุกอย่างตามที่เรต้องการอยู่ในตัวเรา
แล้ว คำสวดมนต์หรือคำวิงวอนอธิษฐานที่แท้จริงนั้น
คือเราต้องพยายามสัมผัสกับวิญญาณพระเจ้า (divine
spirit) ที่อยู่ในตัวเราให้ได้ และเราต้องอย่าลืมว่า
พระเจ้าอยู่กับเราคืออยู่ในตัวเราเอง ไม่ใช่อยู่ใน
ภายนอกตัวเรา และเราแต่ละคนก็เป็นส่วนหนึ่งแห่ง
พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นส่วนรวมทั้งหมดคนนเอง

๖. การที่จะหวังว่า เราจะได้บรรลุความสำเร็จโดยสมบูรณ์ภายในอายุขัยของเรานั้น ย่อมเป็นไปได้ดังนั้นหลังจากที่เราตายแล้ว เราจะต้องไปเกิดใหม่ในโลกทิพย์ ซึ่งในโลกทิพย์นั้นจะมีภูมิหลายต่อหลายชั้นด้วยกัน หลังจากนั้นแล้วเราก็จะกลับมาเกิดใหม่ในโลกนี้อีก หรืออาจจะกลับมาเกิดใหม่ภายในโลกทิพย์ภูมิใดภูมิหนึ่งที่ซ่อนอยู่ก็ได้ เพื่อที่วิญญานของเราจะได้วิวัฒนาการก้าวหน้าออกไป และในที่สุดซึ่งก็ไม่มีใครทราบว่า เป็นระยะเวลายาวนานเท่าใด ที่เราจะวิวัฒนาการไปถึงจุดๆ หนึ่ง ซึ่งจะทำให้เราไม่ต้องมาเกิดอีกต่อไป และเราก็ก้าวไปสู่ภูมิแห่งวิญญานที่สูงขึ้นไปกว่านั้น

๗. ในการกล่าวคำปราศรัยทุกครั้ง ท่านเมฆแดงจะกล่าวอ้างถึงคำสอนในพระคัมภีร์ไบเบิลเสมอ แต่บางครั้งก็เปลี่ยนเนื้อความ หรือความหมาย ที่รู้จักอยู่ไปบ้าง เพื่อให้บุคคลได้เข้าใจถึงความหมายใหม่ที่แตกต่างกันออกไป แต่ว่ามีความหมายที่สูงและลึกซึ้งดีขึ้นไปกว่าเดิม

ยกตัวอย่างเช่น คำในพระคัมภีร์ที่ว่า “ขอพระองค์จง
 ยำนำข้าพเจ้าไปสู่สิ่งชั่วยวนใจหรือมาร” นั้น ท่าน
 เมฆแดงไม่ยอมรับว่าเป็นจริงเลย อันที่จริงความหมาย
 ของคำนี้ได้มีนักเทววิทยาหรือนักศาสนาได้ถกเถียงกันมู
 มากมายหลายครั้งแล้ว แต่ท่านเมฆแดงก็มีความเห็นของ
 ตนเองอย่างแน่นแฟ้น โดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ท่าน
 กล่าวว่า “สภาวะที่สมบูรณ์คือพระเจ้านั้น จะนำเรา
 ไปสู่มารหรือสิ่งชั่วยวนได้อย่างไร ความจริงนั้นพระ-
 เจ้าไม่ได้นำเราไปสู่ที่นั่น เพราะว่าสภาวะแห่งจิตใจ
 ของท่านที่เป็นพระเจ้านั้น จะไม่รู้จักกับมารหรือสิ่งชั
 ยวนแต่ประการใด จิตที่เป็นฝ่ายโลกคืออำนาจฝ่ายต่ำ
 ท่านนั้นจึงจะรู้จักกับมารหรือสิ่งชั่วยวน บ่อยครั้งที่เดียว
 จิตที่อยู่ในระดับนี้ต้องยอมแพ้ต่อมารหรือสิ่งชั่วยวน
 นั้น ฉะนั้นเมื่อเจ้าจะสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า จงสวด
 เสียใหม่ว่า “ขอพระองค์จงอย่าทอดทิ้งข้าพเจ้า ใน
 เมื่อข้าพเจ้าถูกมารมายั่วยวนหรือรบกวน”

อำนาจของเมตตา

๘. ในการแสดงปาฐกถาโดยการผ่านเข้าทรงนั้น ท่าน
เมฆแดงได้ กล่าวไว้ อยู่เสมอ ถึง ความรัก และ เมตตาที่จะ
ขจัดอำนาจ ของความเกลียดชังหรืออำนาจความพยาบาท
เสียได้ ท่านกล่าวว่า “ถ้าเราต้องการเอาชนะความ
เกลียดหรือความพยาบาทในตัวเรา เราต้องพยายาม
หัดคิดให้เห็นความจริงว่า ในตัวของบุคคลอื่นนั้นก็ยังมี
มีพระเจ้ามีส่วนแห่งความดีอยู่ทุกคน และถ้าศัตรูของ
เราพยายามจะล้างผลาญเรา เราจะต้องมีจิตใจหนัก
แน่นในความเชื่อว่า ในบั้นปลายความดีจะต้องชนะ
ความชั่วเสมอไป”

๙. ครึ่งหนึ่งเมื่อท่านเมฆแดงเริ่มการปาฐกถาที่น่าจับ
ใจของท่าน ท่านได้กล่าวว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าอยู่ใน
ทุกหนทุกแห่ง สำหรับทุกคนที่มันยืนตากก็สามารถ
จะเห็นพระองค์ได้ ดังนั้นดิฉันคิดว่าก่อนจะจบหนังสือ
ก็จะขอคัดลอกถ้อยคำอันจับใจอย่างยิ่งของท่านเมฆแดง
ซึ่งในครั้งนั้นท่านได้กล่าวสรุปปาฐกถาของท่านไว้ดังต่อไปนี้

๑๐. “ลูกเอ๋ย ขอให้เจ้าจงรู้ไว้ว่า ในชีวิตนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เจ้าจะพบในร่างกายของเจ้า ซึ่งเป็นอัญมณีอย่างหนึ่งนั้น ก็คือจะต้องมีปัญญาพอที่จะเห็นความสวยงามของอาณาจักรของพระเจ้าได้ เจ้าจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้านี้ได้ในดอกไม้ทุกดอก ในทุกกลีบของดอกไม้ที่กำลังบานออกทุกกลีบ และในสีของมันทุกสี ในใจกลางของดอกไม้เล็ก ๆ ที่กำลังตูมอยู่นั้น ถ้าเจ้าแสวงหาสันติ เจ้าก็จะพบพระเจ้าได้

๑๑. “ลูกเอ๋ย จงยืนอยู่บนยอดเขาและมองดูดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้าลงไป และดวงใจของเจ้าจะสงบลงได้ จงมองดูสีของดวงอาทิตย์ตกที่กำลังสาดแสงกลมกลืนกัน ในขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังจะลับเหลี่ยมเขาลงไป และในท่ามกลางบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเงียบสงบนั้น นั่นแหละเจ้าจะพบพระเจ้า จงยืนอยู่ที่ท่ามกลางดอกบัวเตอร์คัพอันมีสีเหลืองอร่ามในทุ่งโล่ง ในเมื่อนาค้างตกต้องลงมาขังยอดหญ้า

จงมองดูนกน้อยที่โผล่บินไปมา พร้อมกับส่งเสียง
กังวาลหวานออกมาจากลำคอของมัน นั่นแหละเจ้าจะ
พบพระเจ้า ในเสียงหัวเราะร่าเริงของลูกน้อยที่โผล่เข้า
มาในอ้อมกอดของแม่นั้นก็เหมือนกัน เจ้าจะสามารถ
พบพระเจ้าได้

๑๒. ในที่สุดนี้เราหวังว่า ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้า
เป็นเจ้าและอาณาจักรของพระองค์จะได้สถิตย์สถาพร
อยู่ในโลกมนุษย์ตลอดไป เรื่องนี้จะเป็นไปได้ ถ้าเจ้า
จะสามารถ ปฏิบัติ ข้อ ปฏิบัติ แต่ เพียง ข้อ เดียว คือ
ความเมตตา

ก่อนนี้ไปคือข้อความซึ่งเป็นคำสอนของท่านเมฆแดง และเพราะเหตุข้อความที่แปลมาแล้วมีความหมายลึกซึ้ง เข้าใจยาก และอาจจะแปลความหมายได้หลายอย่าง จึงได้คัดถ้อยคำที่เป็นภาษาอังกฤษมาเทียบไว้ให้ดูด้วย เพื่อให้ผู้รู้ภาษาอังกฤษจะได้อ่านจากต้นฉบับเดิมได้

1. God, he tells us, is perfect mind, which is love, wisdom and power. God is not a being but a force of good which permeates the universe and is infinite. Evil is not a force, but an error in thought which has arisen in the world because of the misuse of free will. It is finite and can be overcome by concentration on good and on God.

2. As God dwells within each one of us, every individual is part of the Whole which is God. And because we are all part of the Infinite Spirit of God, we cannot die.

3. The gradual unfolding of the consciousness of the Mind of God within us is the process of evolution of our souls. In order to find God we must be "born again" into the realisation that we are spiritual beings, and into the acceptance of our personal responsibility for every action we commit. Thus the extent of our evolution depends entirely upon ourselves. As we desire, so we shall receive.

4. The universe is ordered by divine law. If we follow this law, it will lead to perfect harmony; if we go against it, the result is chaos. The first law is that of love. Love is the ability to see only latent perfection in our fellow-men. Love is the attribute of the Divine mind, whereas fear stems from the material mind. Love and fear are the two incompatible opposites, the one forever striving to cast out the other. Love is the complete negation of self; self-interest

is the father of fear. The natural expression of love is service to others, not so much in the performance of great works as in doing that which lies nearest to hand.

5. To dwell within the kingdom of heaven is to dwell within the Mind of God which lies within ourselves. All must first seek this kingdom from which, once found, all else will flow. Prayer for ourselves is purposeless, for we already have all we can ever need. The only true prayer is the unceasing communion with the divine spirit within us. Never must we forget that God is within us, not outside us, that we are all individual parts of God, which is the Whole

6. It is not to be expected that we can achieve perfection within the span of one lifetime. After death we go to the astral plane, in which there are many worlds of consciousness. After a period we incarnate once again on this earth, or some other

interpenetrating world, for the further progress of our souls. Eventually, and who can say how long this may take, we reach a state of evolution at which further reincarnation is no longer necessary and we pass on to higher realms of spiritual existence.

7. In all his addresses Red Cloud quotes freely from the Bible, sometimes changing the words of an accepted version to bring to them a different and more illuminating meaning. The words, "Lead us not into temptation", as they occur in the Lord's Prayer, for instance, Red Cloud will never accept. The significance of these words has many times been debated by theologians, but Red Cloud is unhesitating in his judgment. "How can that which is Perfection lead into temptation?" he asks. "God does not lead you there, for that part of you which is God does not know temptation. Only the carnal mind knows temptation and, too often, submits to it. Therefore,

when you pray to God, say rather: "Leave us not when in temptation."

8. The power of love to cast out hatred has been a recurring theme in Red Cloud's trance addresses. To overcome hatred in ourselves we must try to see in others only that part of them which is God or good. And when our enemies seek to destroy us we must stand firm in the knowledge that good in the end must triumph over evil.

9. "God is there for all who have the eyes to see Him. These are the words with which Red Cloud began one of his inspirational lectures, and I don't think I can do better than to close this book with the words with which this lecture ended :

10. "You know, my children, in this day of life, the greatest aspect that you find within the jewel of your being is to see with far-seeing eyes the beauty

of God's kingdom. See it in the simple flower, its folding petals, its colours rare. In the heart of that small blossom, seeking peace, God will be found.

11. "Stand upon the hilltop and watch the setting sun, and in your heart be calm. Watch the blending of the colours as they fall behind the hills, and in that quiet stillness, God will be. Stand among the yellow of the buttercups in the open fields when the dew lies upon the grass. Watch the bird rise with a flutter of wings, its throat trembling in the beauty of its note. It is there God will be found. In the laughter of a child when it runs to its mother's side; there, too, will God be found.

12. "May I always find within your world the beauty of God and the wisdom of His kingdom expressed in the one simple word—Love

---

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ วิชาญาณ ๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู พระนคร
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา มิถุนายน ๒๕๑๒
โทร. ๘๑๗๖๕๔

เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์

ภาคผนวก

ผู้ที่อ่านเรื่องเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ทั้งสองตอน
หากมีความสงสัยอย่างไร ก็ขอให้ติดตามอ่านใน
หนังสือเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ภาคผนวก ปัญหาทุก
อย่างได้นำมารวบรวมตอบไว้ในภาคผนวกนี้ทั้งหมด

พร รัตน์สุวรรณ